

Giới thiệu Người Giám Hộ Ưu Tú

Truyện Người Giám Hộ Ưu Tú của tác giả Trình Tử với hai nhân vật Diêm Vệ và Diệp Nhi Linh sẽ đưa khán giả từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Diêm Vệ là người được sự tin tưởng được trông coi Diệp Nhi Linh, thực ra họ chỉ cách nhau ba tuổi.

Điều này khiến sự đồng cảm dành cho nhau nhiều hơn, và tình cảm bắt đầu nảy sinh. Bỗng nảy ra một nhân vật khiến anh trở thành kẻ ghen tuông, đang từ quân tử trở thành tiểu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Hạ Tuyết Thiên

“Diêm Minh” là tập đoàn đứng hàng đầu trên thế giới, kinh doanh đủ các ngành các nghề, trong đó làm người ta biết đến nhiều nhất là họ kinh doanh lời nhất trên thế giới, mở ra trung tâm “Diêm hoàng điện”. Tuy nhiên muốn trở thành thành viên thì phải vượt qua cuộc khảo sát nghiêm ngặt. Không nghĩ tới là bán hàng dưới đủ hình thức lại làm cho họ trở nên giàu có, vì vậy lợi nhuận hàng năm hết sức cao, Diêm Minh chủ yếu thu nguồn vốn mà thôi.

Trừ việc biết một số điều trên, còn lại không một ai biết về nó.

Thật ra thì Diêm Minh chia làm 4 chi nhánh, trải rộng khắp nơi trên thế giới, phụ trách không chế tổ chức ngầm các nước, cũng cùng Hắc bang giữ vững mặt thiết liên lạc để củng cố thế lực.

Có kinh doanh thành công làm hậu thuẫn về kinh tế, hơn nữa có bối cảnh máu mặt, làm cho tiền tài khổng lồ của Diêm Minh những năm gần đây có tăng không giảm, càng làm cho hắc bạch hai nhà nề mặt ba phần.

Cây to thì đón gió, nên có khối người mơ ước cạnh tranh với Diêm Minh là dĩ nhiên, nhưng gần một nửa cũng chỉ dám nói không dám làm, hơn nữa người lãnh đạo Diêm Minh làm việc thần bí, muốn ám toán cũng không dễ dàng như vậy, cho nên đa số người tình nguyện đem thời gian để tranh giành kinh tế với kẻ ngang hàng tương đối thực tế hơn một chút.

Vẫn sẽ vài kẻ không dây thần kinh, nguyện ý lấy thân thử nghiệm, khiêu chiến thế lực Diêm Minh, tự mình xui xẻo còn chưa tính, lại còn liên lụy tới người khác, thảm hại thật.

Tương tự như hôm nay, vốn là tổng bộ Diêm minh luôn vắng vẻ lại vì phải dọn dẹp vài kẻ chấp mạch mà xuất hiện một tốp người, chỉ thấy ngồi ở ghế trung tâm một người đàn ông, toàn thân trần ngập hơi thở tà mị, khí thế vương giả, không khó đoán được hẳn chính là tổng giám đốc đời thứ hai Diêm Minh – Diêm La.

Ngồi ở hai bên trái phải theo thứ tự là kẻ so với thiếu nữ còn đẹp hơn, anh ta lại còn để một bộ tóc dài đen nhánh Diêm tuấn – em hai, một người còn lại tiêu sái phi phạm Diêm Lệ – em gái út, cho dù cô để tóc dài nhưng người ta vẫn cảm giác giống như đàn ông. Hai người đáng ngoài quý dị, khí chất làm cho người ta nhìn sơ qua sẽ nhận lầm giới tính, nhưng bọn họ lo đếnh, không chấp.

Đứng sau lưng Diêm La, còn có một cô nhi là không rõ lai lịch Diêm Vệ, anh đảm nhiệm bảo vệ tính mạng của tổng giám đốc, có thể nói khuôn mặt anh tuấn không có một tia cảm tình, khí chất có mấy phần tương tự giống Diêm La

Đại sảnh trừ vài kẻ vừa nêu trên, còn có ba đứa trẻ không biết tên đứng trên mặt thảm, phải nói là mặc người chém giết mới đứng, bởi vì bọn họ đều là cô nhi, ba mẹ đã chết trong vụ xử lý mấy kẻ tâm thần phân liệt.

hai trong số ba đứa trẻ ấy, có mặt giống nhau như đúc, về mặt tính quái chính là cô chị Hường Dương Hi, một người có nụ cười rực rỡ là em trai Hường Dương Diêm. cha mẹ hai người là người dưới trướng của Diêm Minh, ngày hôm qua cả hai vì bảo vệ Diêm Minh mà mất mạng, để lại hai chị em song sinh gần bảy tuổi không người nào chăm sóc, trách nhiệm này dĩ nhiên là rơi trên đầu Diêm Minh.

“Các vị, hôm nay đem mọi người triệu tập tới nơi này, chính là muốn dàn xếp mấy đứa trẻ đây. Có ai muốn nhận nuôi chúng thì mời. . . .” khuôn mặt và khí chất chuẩn, người đàn ông này có thể coi là sư gia mở miệng nói, làm phòng khách vốn yên tĩnh lại huyên náo ầm ĩ.

Hắn là Diêm Định Sinh, một trong tứ đường” đường” Đường chủ, cũng là em trai Diêm La. Nói hắn coi như là sư gia, vì hắn trong ngoài đều nham hiểm không ai bằng, ngoài việc quản lý việc của phân bang,niềm yêu thích lớn nhất chính là hãm hại người ta đến sống chết không rõ ràng. Nói”sống chết không rõ ràng”, có thể là cắt đứt lưỡi để họ không nói chuyện được, cho dù là một đứa trẻ 7 tuổi, hắn cũng không bỏ qua.

“Hừ! Cha mẹ tôi vì Diêm Minh mà hy sinh mạng sống, hiện tại chị em chúng tôi lại phải chờ người khác nhận nuôi, thật không công bằng!” Ngắt lời Diêm Định Sinh là cô gái bé nhỏ xinh đẹp 7 tuổi Hường Dương Hi.

“A? Vậy cháu có ý kiến gì?” Diêm Định Sinh mặc dù trong lòng rửa nhóc gần chết, ngoài mặt cười hi hi hỏi ngược lại.

“Chúng tôi muốn tự mình chọn!” Hường Dương Hi đắc ý tuyên bố.

“À. . . . . Không thành vấn đề, trừ chú ra, còn lại ai cũng có thể chọn đó!” Diêm Định Sinh cười hòa ái dễ gần. So với trò chơi cắt lưỡi, thì bây giờ hẳn càng muốn biết ai sẽ xui xẻo nhận mấy tên tiểu quỷ này đây.

“Có thật không? Vậy cháu muốn chọn hẳn!” tay nhỏ bé của Hường Dương Hi chỉ vào một người, đó chính là người ngồi bên cạnh Diêm La – Diêm Tuấn.

“A?” Diêm Định Sinh nhìn về phía kẻ xui xẻo bị chỉ định. Hẳn ta gương mặt vẫn không biểu tình. . . . .

“Không sao.” Diêm Tuấn khước miệng hơi mỉm, coi như là đồng ý sự chỉ điểm của cô gái.

“Vậy bé trai này thì sao?” Diêm Định Sinh quay đầu nhìn Hường Dương Diễm, tò mò hẳn sẽ chỉ vào kẻ nào, nhưng mà hẳn không kioj chỉ ai cả, đã bị chỉ hẳn chỉ “giúp” luôn.

“cháu chọn chú kia, còn em cháu thì chọn cô kia!” Hường Dương Hi chỉ cô gái một bên.

“Tại sao?” Thằng bé trai vẫn có nghi vấn.

“Bởi vì bọn họ cũng là sanh đôi, chị chọn người anh trai, em chọn người em gái, về sau chúng ta có thể sinh rất nhiều cặp sanh đôi đấy!” Hường Dương Hi ân cần dạy bảo em trai, câu chuyện này làm cho toàn bộ người bên cạnh mắt choáng váng.

Tiểu quỷ này hóa ra là đang chọn “giống” sao? Còn nữa, bé gái này nhìn chỗ nào mà bảo bọn Diêm Tuấn là anh em song sinh?

Mọi người khó hiểu nhìn cô gái nhỏ đang tràn đầy tự tin, chỉ thấy bé trai bên người cô khờ dại cười với Diêm Lệ, tất nhiên là hoàn toàn đồng ý lời dạy của chị mình.

Ai! Thôi! Nếu như lý do điên rồ này có kẻ tin tưởng thì cần gì phải làm sáng tỏ đây?

“Ồ. . . . . ý của cháu là. . . . .” bộ dạng Diêm Định Sinh rõ ràng là chờ xem kịch vui, cười hi hi hỏi Diêm Lệ.

“Tùy ý đi!” Diêm Lệ nhún nhún vai, đồng ý nhận thức nuôi bé trai cười đến rất lóe sáng.

“Vậy thì có thể nói là song hỷ lâm môn nhá! Ha ha!” Diêm Định Sinh cười vui vẻ, ánh mắt nham hiểm của hẳn xoay tròn khắp cả phòng, cuối cùng nhìn đứa trẻ còn lại, “Ồ kìa! Đây là rắc rối rồi!”

Bị hẳn. . . . . Không, phải nói là bị mọi người nhìn chăm chăm chính là cô gái nhỏ khóc sục sùi, nước mắt trong suốt không ngừng rơi trên má đỏ ửng, làm mọi người cảm thấy triu mến, sao lại là một rắc rối rồi?

“Chúng ta cần gì phải nuôi nấng con của kẻ phản bội? Để cho nó tự sanh tự diệt cho rồi!” Trong thính đường lại bắt đầu ầm ĩ, tất cả đều là bởi vì thân phận của cô gái mồ côi—con một kẻ phản đồ.

Tại cha cô phản bội khiến Diêm Minh mất đi nhiều thủ hạ tin cậy, lại làm cho hai chị em Hường Dương Hi mất cha mẹ.

Dù sao đi nữa thì Diêm Minh cần gì phải xử lý việc này, nhưng Diêm Định Sinh lại mang bé đến đây, nguyên nhân còn không phải là bởi vì tên kia lại muốn quấy phá sao. Cô bé này có lẽ là một rắc rối, nhưng đối với người kia mà nói có lẽ không phải vậy. . . . .

“Ta muốn cháu bé ấy!” giọng nói lạnh lùng trầm ổn từ trong miệng Diêm La truyền ra.

Không biết do hẳn ít nói, hay là bởi vì lời hẳn nói ra, tóm lại, trong đại sảnh bây giờ hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả một chiếc kim rơi xuống cũng nghe thấy được.

“Tại sao? ! Như vậy quá nguy hiểm!” Rốt cục có người nhắm mắt gây cản trở, nói ra nghi ngờ của nhiều tại đây.

Đứng vậy! Kẻ ngốc nào muốn nuôi dưỡng con gái của phản đồ? Tuy tổng giám đốc không cần những kẻ ngu ngốc, nhưng nuôi hổ không thể không đề phòng!

“Nếu như một cô bé sáu tuổi cũng có thể uy hiếp ta, vậy các cậu cũng nên chuẩn bị đối chủ đi?” Diêm La lạnh lùng ném ra một câu nói, lập tức chặn lại mọi chất vấn.

Mà quyết định của hẳn cũng làm cho Diêm Vệ không mở miệng không được: “Như vậy về sau tôi sẽ bảo vệ bé ấy.” Nói là bảo vệ, nhưng thật ra là đề phòng tương lai cô sẽ gây bất lợi đối với Diêm La.

“Không, ta nhận nuôi là được.” Diêm La mặt không chút thay đổi, khoát khoát tay, lại hỏi: “Cậu không phải là cũng có một nhóc tí cần xử lý sao? Nghe nói là sinh viên năm hai?”

“Đúng vậy.” Nói đến cô gái mới vừa nhận nuôi, trong mắt Diêm Vệ từ trước đến nay luôn lạnh lùng, lại xuất hiện một đạo ánh sáng kỳ dị.

“Oa! Ngay cả sát thủ cũng nuôi trẻ, thế giới này thật sự thay đổi rồi!” Quang minh chính đại nghe lên Diêm Định Sinh gặp chuyện lạ, oa oa kêu to.

Một lần “truyền thanh” của hắn làm mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra là các nhân vật tai to mặt lớn đang lưu hành một “Nuôi trẻ con” đây mà!

Tâm hồn cô

Hòa tan lâu dài băng giá trong lòng của hắn

Xa lạ ảm áp tràn ngập suy nghĩ trong lòng. . . . .

“Ô. . . . . Ô. . . . .”

Tiếng cô gái khóc khê phá tan sự yên lặng trong nghĩa trang, nhanh chóng bị tiếng huyền não lấp đi.

Rất rõ ràng, nơi này đang cử hành một cuộc tang lễ, vốn nên trang nghiêm túc mục, nhưng mà trừ cô gái ra, những kẻ khác lại nói chuyện với nhau rôm rả.

“Trời ạ! Không nghĩ Từ Yên cứ như vậy mà đi, để lại cô con gái một người đơn côi, thật đúng là đáng thương. . . . .” |

“Đúng vậy! Nếu không phải là mấy năm trước vợ ông ta không biết tại sao rời nhà trốn đi, thì hiện tại nhỏ này còn có người mẹ để dựa rồi không!”

“Ồ! Vậy vợ ông ta tại sao đột nhiên rời đi? Hỏi Từ Yên thì ông ta không nói. . . . .” Biểu tình của kẻ nói lời này không giống quan tâm, mà giống đang tám chuyện.

“Ây trời! Chuyện đó liên quan gì, quan trọng nhất bây giờ là làm như thế nào để nuôi nấng cô bé kia?” Một người chỉ vào cô gái khóc thút thút ôm lấy bia mộ.

Lời này vừa nói ra, làm cho khung cảnh nhất thời lạnh xuống.

“Tôi thì không được! Mặc dù tôi là bác ruột của cháu ấy, nhưng nhà tôi không thể nuôi thêm một đứa bé nữa!” Lập tức nói lên là một người đàn bà.

Bà ta là bác ruột của cô bé, là người hết sức khôn khéo mưu mô, khôn khéo đến mức có thể đem toàn bộ tài sản của chồng đặt dưới danh nghĩa của mình, cho đứa con duy nhất đi học tại trường học tư nhân với học phí cao ngất ngưởng, ở trong biệt thự, chạy Mercedes-Benz, chung quanh lại nói mình hoàn cảnh nghèo khó, chính là muốn họ hàng khỏi tới cửa vay tiền.

Cho nên, khi bà không đồng ý nhận nuôi cô gái, họ hàng cũng có một chút hiềm khích, vì giữ hòa khí nên mọi người đem lực chú ý đặt trên người Bác hai của cô bé.

“Nhìn tôi làm gì? Ban đầu Từ Yên trị bệnh bằng hoá chất, tôi đã cho hắn mượn tiền! Hiện tại hắn đã chết, món nợ coi như xóa bỏ, nhưng muốn tôi nhận nuôi con gái hắn, tôi không làm được!”

Người đàn ông trung niên giải thích, nhận được sự đồng tình của vợ mình, hai vợ chồng lập tức đẩy rắc rối này cho người khác.

“Ồ! Chị dâu có một đứa con cũng nuôi nấng khổ cực như vậy, huống chi chúng ta có hai đứa trẻ! Nếu như vậy, không bằng để cho chú út nhận nuôi đi, chú út lại không có gánh nặng gia đình mà. . . . .”

Chỉ thấy người đàn ông kia vội vàng lắc đầu từ chối: “tôi cũng không nuôi được! Thân tôi còn chưa lo nổi, lấy cái gì nuôi cháu nó?”

Những người liên can bắt đầu mi một lời, ta một câu đùn đẩy trách nhiệm, mặc dù bọn họ có quan hệ thân thích với người đã khuất kia, nhưng không ai không muốn rước lấy rắc rối cho mình, dĩ nhiên là đẩy sạch sẽ tron bóng.

Đang lúc mọi người giằng co thì đột nhiên, giọng nam lạnh như băng truyền đến, làm đông lại không khí của hiện trường lúc bấy giờ, mọi người không khỏi tò mò nhìn về phía đấy.

“Để cho tôi tới nhận nuôi cháu!” môi mỏng lần nữa mở ra.

Gã mặt mũi tương đối anh tuấn, giọng nói cũng hết sức khách khí lễ độ, nhưng cả người tản ra hơi thở âm trầm, làm cho mọi người không khỏi một hồi lạnh run.

“Cậu. . . . . Cậu là ai a?” Bác cả của cô bé lúng ta lúng túng nghi vấn. Mặc dù âm thầm may mắn có người chịu nhận “Phiền toái” kia, nhưng cũng phải lên tiếng hỏi lai lịch của hắn mới là trách nhiệm của người làm chủ làm bác chứ!

“Bạn của Từ Yên, Diêm Vệ.” Nam tử trả lời mặc dù rất khách khí, nhưng không mấy thân thiết, dọa mọi người liên tiếp cười khan, không dám hỏi nữa.

“À. . . . . thì ra là bạn của Từ Yên. . . . . Vậy thì chúng ta an tâm. . . . .” Họ hàng máu mủ hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều là sợ hãi.

Diêm Vệ? Diêm Vệ là ai?

Một nhóm người mi nhìn ta, ta nhìn mi, trong mắt tràn đầy nghi ngờ đối với người áo đen này, nhưng cũng không dám lên tiếng dị nghị.

Mặc dù không rõ lai lịch người đàn ông trước mặt, nhưng nhìn mặt thế kia cũng biết là người không dễ chọc, đừng nói là đối nghịch với hắn.

Dù sao có người nguyện ý nhận nuôi là tốt rồi, về phần hắn có hay không chăm sóc đứa cháu kia. . . . . Sẽ chờ thời gian khác nói thì tốt hơn.

“Các vị đồng ý như thế sao?” trên mặt Diêm Vệ thoáng qua một tia khinh thường.

“À. . . . . Đúng vậy, đúng vậy!”

Mọi người liền vội vàng gật đầu như bấm tỏi, giống như là sợ hắn đổi ý, lập tức chỉ hướng thân thể gần Mộ Bia.

“Cháu là con gái Từ Yên!”

Diêm Vệ đi về phía trước, bóng dáng cao lớn che phủ lên cô gái một bóng râm lớn, khiến tiếng khóc lóc thoáng dừng lại.

Cô gái ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ bất ngờ chống lại cặp mắt sắc bén.

“Chú đã đến. . . . .” Hiển nhiên cô gái biết hắn.

Hai người nhìn nhau một lúc, thời gian giống như dừng lại, cho đến khi Diêm Vệ vươn tay, thanh âm cũng ôn nhu, “cháu đồng ý cùng sống với chú không?”

cặp mắt cô gái ngừng rơi lệ, ngưng mắt nhìn hắn, lại nhìn bàn tay to lớn trước mặt, sau giây sau, cô đem tay của mình nhẹ nhàng đặt lên. . . . .

Lúc sáng sớm, Diệp Nhi Linh mở mắt, nhìn trần nhà mà sửng sờ .

Chỉ chớp mắt, cô ở cùng Diêm Vệ đã hơn ba tháng.

Diêm Vệ là bạn của cha cô, cô gặp hắn tại bệnh viện mấy lần, cũng biết hắn thay cha cô trả toàn bộ nợ nần. Trong lòng của cô đối với hành tung thần bí của hắn dĩ nhiên là tràn đầy cảm kích cùng sùng bái, cho nên lúc ban đầu, hắn muốn mang cô đi đâu, ngay cả một tia do dự cô cũng không có.

Cùng hắn sinh hoạt mấy ngày nay, luôn tự tại thoải mái, hắn giống như người anh cả che chở bao bọc lấy cô, thậm chí vui lòng cho cô biết thân phận sát thủ của hắn.

Cô hiểu được đó là một loại tín nhiệm — đối với hắn mà nói là tín nhiệm khó có được, cho nên hắn rất quý trọng.

Khi cô lâm vào tình trạng khủng hoảng nhất, hắn đã vươn tay giúp cô, cho cô một cuộc sống tốt đẹp. Mà mình chỉ là một tên học sinh trung học bình thường, không thể làm gì to lớn cho hắn được. Cho nên, cô ít nhất phải để cho hắn sau khi về đến nhà có thể có được sự nghỉ ngơi chân chính, tuyệt đối không thể làm hắn phiền phức điều gì.

“Linh ——”

Đồng hồ báo thức mà tối hôm qua cài đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Nhi Linh , cô bước xuống giường, rửa mặt vệ sinh cá nhân, sau đó đến phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người.

Phụ trách ăn uống của Diêm Vệ do cô kiên trì mới được, lúc trước cô tưởng rằng cuộc sống sát thủ rất cực khổ, muốn ăn cơm vào thời gian nhất định là chuyện không thể nào.

Không nghĩ tới thói quen cuộc sống của anh vượt quá tưởng tượng của cô, bất luận là đi ngủ trễ, thì hôm sau anh vẫn có phương pháp rời giường để cùng cô ăn bữa sáng.

Trừ lần đó ra, anh mỗi ngày đều về đến nhà vào lúc chập tối, sau đó cùng nhau ăn cơm tối, thỉnh thoảng hỏi thăm cô về tình hình học ở trường, tự nhiên nhận mình là người giám hộ.

Thật ra mà nói, thấy một “Sát thủ” làm việc và nghỉ ngơi bình thường như vậy, đúng là làm người ta khó có thể tin, nhưng việc này lại làm cô cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù bọn họ hầu như chỉ có lúc ăn cơm mới nhìn mặt nhau lâu lâu, nhưng thái độ tự nhiên nhẹ nhàng của anh khiến cô cảm thấy bớt dị nghị, cô thậm chí cảm thấy cùng anh gặp mặt, nói chuyện phiếm là thời gian vui nhất trong ngày.

Chẳng qua, cô rất ít thấy anh cười, đây là chỗ mà cô cảm thấy tiếc nuối nhất. Anh đẹp như vậy, cười lên sẽ đẹp hơn chứ. . . . .

“Trời ạ! Suy nghĩ lung tung làm gì nữa. . . . .” Diệp Nhi Linh tự cốc đầu mình, vì ý tưởng kia cảm thấy rất buồn cười.

“Sáng sớm muốn tự làm khổ mình không tốt đâu!”

giọng nam quen thuộc vang lên từ phía sau, đương nhiên là Diêm Vệ.

Như thường ngày, một thân mang áo đen quần đen, anh không phải mới rời giường còn buồn ngủ, thấy mái tóc đen bóng ẩm ướt là biết anh mới tắm xong.

Diệp Nhi Linh vẫn hay tò mò về tủ quần áo của anh, có phải tất cả đều đen thui không, bởi vì cô chưa từng thấy anh mặc bộ đồ màu khác nào lên người cả.

Tuy là sát thủ, cũng không nên đem mình làm cho u ám thế chứ? Còn có, mái tóc ướt dầm dề thế cũng không được sấy khô, rõ là. . . . .

“Chú sao không sấy tóc đi?” Diệp Nhi Linh cau mày nhìn anh, cảm thấy rất bất mãn.

“Không có gì.” Về mặt vô vị, anh nhún nhún vai.

“Sao lại không có gì? Tắm xong thì tóc nhất định phải sấy khô! Nếu không về già sẽ bị đau nửa đầu đó!” Diệp Nhi Linh nhấn chặt đôi lông mày nhỏ nhắn, có chút căm tức.

Thân thể của mình cũng không chiều cổ tốt, rõ là. . . . .phù!

Cô thờ dài một cái, đến phòng để quần áo, cầm tấm khăn tắm để lên vai anh, thận trọng nói: “Lau khô đi. Nếu không sẽ bị cảm đấy.”

Anh không nói gì, lấy khăn tắm mở ra, trùm trên tóc, sau đó chậm rãi lau nhẹ.

Nhìn anh “Nghe lời” như vậy, Diệp Nhi Linh mới an tâm trở về phòng bếp để dọn ra bữa ăn sáng, không chút để ý đến tia sáng kỳ dị lóe lên trong mắt của anh.

Sau giờ học, Lý Quân Nghi lập tức vọt tới bên cạnh Diệp Nhi Linh, lắc tay cô, bộ dạng hết sức phấn chấn.

“Nhi Linh, sau khi kết thúc kì thi, chúng ta cuồng hoan được không?”

“Cuồng hoan?” Diệp Nhi Linh nhẹ nhún mày, nhìn người bạn tối đang hưng phấn. “Cuồng hoan”, là từ để cho sinh viên năm hai nói ra ư?

“Trời ạ! Thứ cuồng hoan mà tớ nói chính là. . . . .”

“Đừng lắc nữa! Lý Quân Nghi! Xương của Nhi linh cũng sắp bị bà mập như cậu lay đến chuẩn bị giải tán hết rồi đấy!” Thoét kết giọng nam từ sau lưng hai cô gái vang lên, lời nói đùa cợt tức thành công làm lực chú ý của hai cô tản ra.

“Bà mập ư? ! Cậu có thấy bà mập nào giống người xinh đẹp như tớ chưa?” Lý Quân Nghi trừng mắt.

Người kia chính là bạn cùng lớp – Giang Quân Ngan, khuôn mặt được cộng thêm tư chất nổi trội, thân phận đáng kể, làm cậu ta từ khi nhập học đã trở thành nhân vật mấu chốt, trước mặt mọi người cậu luôn là duy trì hình tượng tao nhã lễ độ, chỉ khi đối mặt với Lý Quân Nghi thì lúc nào cũng sắc bén.

“Hừ! Mấy từ này mà cậu cũng nói được, nói vậy ở nhà cậu chắc không mua gương rồi!”

“Nhà cậu mới không có gương á! Không! căn bản cậu là người có mắt không trông! đại mỹ nhân đứng ở trước mặt cậu, lại trở thành bà mập, tớ nghĩ cậu nên đo thị lực đi!” Lý Quân Nghi giận đến cắn răng nghiền lợi, không cam lòng yếu thế đáp trả mấy câu.

“A! Hạ nhãn thị lực cực kì tốt, làm phiền ngài phí tâm. Ngược lại, đề nghị ngài đi về mua gương, để tránh lần sau nói năng loạn xạ, làm trò cười cho người trong nghề” Giang Quân Ngan có vẻ rất rồi rãnh.

Lại làm cho sắc mặt Lý Quân Nghi càng thêm xanh mét.

Hai người ‘mày tôi tao đi’, không ai nhường ai, Diệp Nhi Linh ngồi một bên xem cuộc chiến cũng không nói chen nửa câu nào, đang lo lắng có nên hay không can thiệp, thì một người con trai gọi cô.

“Nhi Linh, bọn họ lại bắt đầu nữa à?” Nói chuyện là Triệu Lợi, nếu Giang Quân Ngan làn da trắng nõn thư sinh, thì cậu này có màu da ngăm ngăm, có vẻ tục tằn nhiều, mà thành thích của cậu ta lúc nào cũng cầm cờ đi trước, biểu hiện hết sức xuất sắc.

“Ừ! Tớ hoàn toàn không muốn tham gia, đang định trở về chỗ ngồi.” Diệp Nhi Linh cười khỏ, bắt đầu đi lắc đầu một cái.

“Ừ!” Triệu Lợi gật đầu một cái, cũng tính toán trở lại chỗ ngồi của mình.

“Không cho phép đi!”

Hai kẻ kia trầm miêng một lời gọi lại bọn đang định chuẩn kia.

“A. . . . . Các cậu xong rồi ư?” Triệu Lợi giả bộ lễ độ hỏi thăm hai kẻ mặt đỏ tía tai kia.

“Hừ!”

Hai người bị tức giận hừ một tiếng, coi như tranh chấp vừa rồi kết thúc.

“Tớ không thèm so đo với kẻ mặt nhỏ này!” Lý Quân Nghi làm mặt quỷ với Giang Quân Ngạn, lại lôi kéo tay Diệp Nhi Linh tiếp tục lắc, “Có được không vậy! Thi xong cuồng hoan cũng đúng mà!”

“Cậu tính toán『 cuồng hoan』thế nào đây?” Diệp Nhi Linh cảm giác khốn hoặc. Sinh viên năm hai có thể cuồng hoan thế nào?

“Ngày cuối cùng thi xong! Chúng ta sẽ đi ăn com! Rồi đi hát, các cậu thấy được không?”

“Tốt thì tốt, nhưng rất nhàm chán.” Giang Quân Ngạn rõ ràng là cố ý khiêu khích, quả nhiên chọc cho Lý Quân Nghi khó chịu, hé ra cái miệng nhỏ nhắn trẻ môi.

“Cậu. . . . . Hừ! Nếu nhàm chán thì đừng tới!”

“Tôi sao có thể không đi được? Lỡ Nhi Linh và Triệu Lợi nhàm chán đến ngủ thiếp đi, ai biết cô có thể hay không. . . . .”

“Tôi sẽ không như thế nào hả? Cậu nói đi!” Lý Quân nghi tức giận tới mức giọng chân.

“Tôi làm sao biết được chứ? Cho nên mới phải đi theo phải nhìn!” Giang Quân Ngạn đáp lời ngay.

“Ghe tòm! Các cậu nhìn đi! Cậu ta lại bắt nạt tớ kia!” Lý Quân Nghi nói không lại, liền than oán với người bên cạnh.

Triệu Lợi làm như không nghe thấy, thẳng quyết định, “Vậy thì quyết định ngày đó thi xong đi ăn com rồi ca hát là được”

“Ồ. . . . . Nhưng tớ còn phải về nhà làm com tối! Không thể ở đó quá lâu!” Diệp Nhi Linh nói. Kể từ khi cô cùng Diêm Vệ sống cùng nhau, trừ khi đi học, cô đều ở trong nhà, không ra ngoài nửa bước! Nếu như cô không có về nhà làm bữa ăn tối, không biết hẳn có thể tự lo liệu cho mình không. . . . .

“Nhưng chỉ một bữa com thôi mà! Chú cậu là người lớn như thế rồi, sẽ tự mình giải quyết được!” Lý Quân Nghi cau mày.

“Không được đâu!” Diệp Nhi Linh lắc đầu một cái, kiên trì phải về nhà làm com tối. Lời nói như thế không sai, nhưng

Cô không muốn để Diêm Vệ một mình ăn com, ai biết chú ấy có bỏ bữa hay không chứ?

“Oh! Thật đáng ghét!”

“Ha ha! Ai bảo cô mị lực không bằng người giám hộ của cậu ấy nha!” Giang Quân Ngạn không sợ chết trên cột Lý Quân Nghi.

Không nghĩ rằng Lý Quân Nghi cũng thuận thế nhận lấy, “Ồ oa! Nhi Linh có sắc quên bạn kia!”

“Trời ạ! Đừng nói lung tung nữa! Hẳn là chủ của tớ đấy!” Diệp Nhi Linh sắc mặt hồng thắm, lắc đầu phủ nhận. Vì sao lại đỏ mặt, chuyện này thì không ai biết, tóm lại cái đề tài này làm cô cảm thấy không được tự nhiên.

“Đúng rồi! Làm sao có thể? Hai cậu đừng nói lung tung.” Trầm mặc thật lâu Triệu Lợi đột nhiên mở miệng giúp, mặc dù khẩu khí rất lơ đãng, lại có chút lộ ra không vui.

“Nhưng người giám hộ của Nhi Linh lại kém chúng ta không mấy tuổi, không phải sao? Nhi Linh nếu thích hẳn cũng không kỳ quái! Dù sao không có quan hệ máu mủ mà!” Lý Quân Nghi phản bác.

Một phen nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn Diệp Nhi Linh lại càng hồng thêm, mà ngồi bên không can hệ Triệu Lợi thần sắc không khỏi căng thẳng.

Giang Quân Ngạn nhìn hai người kia một tý, sau đó khoát khoát tay kết thúc đề tài, “Được rồi! Đề tài xa quá rồi đấy, trước hết tạm định vậy đi!” Dứt lời, hẳn trở về chỗ ngồi của mình, để lại ba người không thể không tán ra.

“Này! Người anh em, cậu có phải thích Nhi Linh phải không?” Giang Quân Ngạn cười nhìn về mặt buồn buồn không vui của bạn, giọng nói có chút hài hước.

“Chớ nói lung tung! Tớ không có. . . . .” gương mặt Triệu Lợi đỏ lên, ai chẳng biết là không đánh đã khai.

“Nếu coi tớ làm anh em thì đừng gạt tớ, tớ sẽ không nói cho ai!”

“Cậu nói những điều này có ý gì?”

“Không có gì đâu! Chẳng qua là cảm thấy đời người thật ngắn, mà thời gian là sinh viên lại càng ngắn hơn. Chẳng lẽ cậu mang theo buồn bực mà tốt nghiệp à?”

“Nếu không thì có thể làm gì? Lỡ nói ra, lỡ cơ hội làm bạn cũng không được, vậy thà cứ như bây giờ cũng tốt.” gương mặt Triệu Lợi không thể làm gì, hoàn toàn không giống thường ngày đắc ý và phấn chấn.

“Ha ha! Đây chính là điển hình của người đang yêu mà!” Giang Quân Ngạn khước miệng nhạo báng.

“Này! Cậu dám cười tở! Chính cậu cũng thầm mến Lý Quân Nghi mà!” Triệu Lợi không cam lòng yếu thế phản kích lại.

“Đúng vậy! Nhưng tớ rất nghiêm túc cùng cô ấy bồi dưỡng tình cảm nè!” gương mặt Giang Quân Ngạn toát ra đắc chí vừa lòng.

“Bồi dưỡng tình cảm? Tớ chẳng thấy như vậy?” Triệu Lợi nghi ngờ hỏi. Hai người bọn họ mỗi lần gặp mặt thì cãi nhau, nuôi dưỡng tình cảm cái khi gì?

“Không phải cậu nhieu thẩu rồi ư? Toàn trường cũng biết hết rồi mà!”

“Này! Ý cậu nói tớ chậm thông tin hả? Cần ăn đòn không?” Triệu Lợi gờ gờ hai quả đấm trước mắt tên kia, vẻ mặt đe dọa.

Giang Quân Ngạn rất biết thời, lập tức nói sang chuyện khác, “Được rồi! đừng nhắc chuyện của tớ nữa. Cậu thật không muốn nói cho Nhi Linh biết ư?”

Triệu Lợi nghe vậy, mặt quả nhiên như đưa đám. “Muốn nói thế nào? Lỡ làm hỏng thì sao bây giờ?”

“Phải đợi đến không khí nồng cháy, ánh đèn sáng diệu!”

“Không khí nồng cháy, ánh đèn sáng diệu?”

“Dù sao thì còn lâu mới tốt nghiệp, từ từ bồi dưỡng tình cảm đi! Ví dụ như thường xuyên hẹn cô ấy đi chơi, nếu đột ngột nói với cô ấy, chỉ sợ cô sẽ bị dọa chạy mất dép!”

“Nhưng. . . . . Cậu cũng thấy đấy, cô làm cái gì cũng lo lắng cho người đàn ông ở nhà kia đầu tiên, có thể hẹn hò được ư?”

“Ừ. . . . .” Giang Quân Ngạn nhẹ nhủ mảy, đột nhiên vỗ đùi một cái, “Đúng rồi! Hẹn hò sẽ bị từ chối, vậy thì tạo cơ hội nhỏ đi!”

“Cơ hội nhỏ?”

“Một quá. Không sao, sắp đến thời gian nghỉ trưa rồi, tớ sẽ cố giúp cậu!” Giang Quân Ngạn trừng mắt nhìn cậu bạn, rất có lòng tin.

“Ừ. . . . .” Triệu Lợi nhìn bóng lưng kia, trong đầu có rất nhiều dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edit: Hạ Tuyết Thiên

Diêm Vệ vẫn nhìn không gian đã từng thuộc về một mình anh, phong cách trong trẻo lạnh lùng, đơn giản trang hoàng, làm cho người ta cảm giác giống như tính cách của anh — lãnh đạm mà cao ngạo.

Cho đến một ngày kia, cô gái gia nhập, rõ ràng là nơi này vẫn không có thay đổi, nhưng lại tràn đầy một loại không khí khác hoàn toàn trước kia, là loại mà anh chưa bao giờ cảm thụ qua, cảm giác nồng nóng mờ mịt.

Giọng nói cô ấm áp hoà tan lâu dài đóng băng trong lòng của anh.

Anh muốn sống chung với cô, chẳng qua là lý do ở chung lại làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Chỉ có thể là chú. . . . .

“Chú! Chú ơi!”

“Ừ? Sao thế?” Diêm Vệ lấy lại tinh thần, nhìn Diệp Nhi Linh trước mắt đang quơ hai tay, sắc mặt vốn là lạnh nhạt không tự chủ được mà nhu hòa.

“Chú sao lại đứng đây! Cháu gọi chú lâu như vậy mà chú không trả lời.” Diệp Nhi Linh buồn cười nói lại, ngay sau đó lại nói: “Bữa ăn tối chuẩn bị xong

rồi, mau ăn cơm thôi!”

“à ! ù.” Anh đứng dậy đi về phía bàn ăn, tư thái hết sức thông dong; mà cô thì chạy tung tăng, cho đến khi ngồi vào chỗ của mình mới im ắng một chút.

Giống như các sinh viên khác, Diệp Nhi Linh hoạt bát sôi nổi, với lại cô muốn cho Diêm Vệ một cảm giác gia đình, cho nên cô luôn lúi rúi nói cho anh chuyện mỗi ngày, tạo không khí ấm cúng.

Mặc dù Diêm Vệ không nói nhiều, nhưng lâu lâu lại hưởng ứng, không để cho cô “diễn” một mình, có lúc còn mỉm cười thân nhiên, phảng phất như đang hưởng thụ thời khắc “ấm” chuyện.

“A! Đúng rồi! Cuối tuần này, khi bọn cháu kiểm tra xong, bạn học mời cháu đi ăn cơm, hát karaoke, cháu nên đi không ạ?” Diệp Nhi Linh đột nhiên nhớ tới lời đề nghị của Lý Quân Nghi, vội vàng hỏi thăm ý kiến Diêm Vệ.

“Có mấy người?” Anh giương mắt, nhìn chằm chằm người đối diện.

“Có 4 ạ, hai nam hai nữ, đều là bạn cùng lớp của cháu.” Cô nói. Quái! Tại sao mỗi lần bị anh nhìn chằm chằm thì tim cô nhảy bang bang nhỉ, mình không nói láo, khẩn trương cái gì? Nhất định là bị lời nói của Lý Quân Nghi làm ảnh hưởng rồi. . . . .

“Không về làm cơm tối sao?” Anh hỏi tiếp. Thật ra thì nghe có bạn nam đi cùng, anh muốn lập tức không cho cô đi, nhưng cảm thấy mình không nên can thiệp quá nhiều vào chuyện của cô.

“Dạ có! Cháu sẽ về nhà làm cơm, sau đó chúng ta cùng nhau ăn tối, được không ạ?” Cô vội vã giải thích.

“Ừ! Được.” Diêm Vệ gật đầu một cái, coi như đồng ý để cô và bạn cùng lớp đi chơi.

Sau đó, hai người lại tiếp tục nói chuyện phiếm, mặc dù phần lớn thời gian đều do Diệp Nhi Linh lên tiếng, Diêm Vệ lắng nghe, nhưng không khí vẫn như thường ngày, hài hòa mà vui vẻ.

Diêm Minh đang tiến hành cuộc họp, chủ yếu là để cho tứ đường mười hai chi nhánh nói tình trạng gần đây cho Diêm La nghe, nếu có chuyện gì phát sinh, sẽ do Diêm Vệ phụ trách điều tra.

“Vệ, động tác của Xinh Tiên gần đây càng ngày càng lớn phải không?” Nói chuyện là Diêm La, cô gái nhỏ trước kia nhận nuôi, đang khéo léo ngồi ở trên đùi anh, vuốt vuốt lông tay.

“Đúng vậy, phương diện này tôi có phái người đi điều tra. gần đây Xinh Tiên đúng là thu mua một lượng lớn quân hỏa, nhưng trước mắt chưa có động thái nào rõ ràng.” Một thân quân áo đen, Diêm Vệ rất cung kính trả lời.

Kể từ khi được Minh Chủ thu dưỡng, anh được làm cận vệ của Diêm La, mới hai tuổi mà họ đã sống chung dưới môi trường này, đương nhiên sẽ là bạn tốt.

Mặc dù hai người quen biết rất lâu, nhưng Diêm Vệ vẫn luôn có phép tắc.

Tuy rằng thân là người cấp cao nhất, nhưng Diêm La hiểu được tính tình cổ chấp của Diêm Vệ.

“A? Chỉ thế thôi sao? Vậy thì không có gì đáng giá thảo luận.” Diêm La khoát khoát tay, ý bảo tan họp.

Đợi cho mọi người rời đi khỏi phòng, khóe miệng Diêm La rất cục cựa cũng nhéo cười với người kia.

“Vệ, gần đây có coi trọng cô gái nào không vậy hả?”

Diêm Vệ từ nhỏ đã lấy việc bảo vệ tính mạng anh là việc quan trọng nhất, cặp mắt kia triều là theo chân hấn đảo quanh, ngay cả hormone phân bí tràn đầy thời kỳ trưởng thành cũng giống vậy.

Bởi vì chưa từng thấy anh qua lại với bất cứ cô gái nào, cho nên, từ khi còn trung học lời đồn thổi anh bị “gay” xuất hiện.

Diêm La đương nhiên sẽ không đến mức quản lý chặt cả việc này, là thanh niên trai tráng Diêm Vệ nếu còn “Thuần khiết” thì ngay cả anh cũng muốn hoài nghi giới tính của anh ta.

“Còn anh? Coi trọng loại nào?” Diêm Vệ không đáp, hỏi ngược lại. Thật ra thì cuộc đối thoại này cách một tuần lại diễn ra một lần, nhưng anh lấy đâu ra người yêu để trả lời, không còn cách nào nên đem vấn đề ném lại.

“Tôi có món đồ chơi mới này, tạm thời sẽ không tìm cái khác.” Diêm La vuốt ve cô gái nhỏ trên đầu gối, cô gái liền cười ngây thơ với anh.”Cậu nói một chút về nữ sinh cấp 2 kia đi! Hình như cô bé gọi là Nhi Linh, đúng không?”

“Ừ!” Diêm Vệ gật đầu một cái, khóe miệng bỗng mỉm cười.

“Cậu và cô ta tiến triển như thế nào rồi?” Diêm La cười hỏi. Tiểu tử này rất cục bị mắc lưới tính, nếu như bây giờ cô bé kia xuất hiện, chắc anh sẽ bị té xỉu bởi gương mặt ôn nhu, dịu dàng của cậu ta mất.

“Cái gì tiến triển? Tôi là chủ của cô ấy. . . . .”

“Chẳng qua là trên danh nghĩa thôi, chẳng lẽ cậu lại vì cái chức danh ảo kia mà buông tay chứ?” Diêm La nhếch mép.

“Anh cho rằng sẽ...?”

“Tôi nói. . . . . Không thể nào!”

Hắn rất hiểu Diêm Vệ, vì cả hai thuộc một loại người, một khi quyết định thứ gì, sẽ không dễ dàng buông tay, ví như “đứa con nít” ngồi trên đùi anh đây.

Diêm La cười một tiếng, lại hỏi: “Thế cậu quyết định làm gì?” Tiểu tử này không có lấy một ít vốn giao tiếp với phái nữ mà. Mà con gái cũng không phải ai cũng giống người trong bang luôn chém chém giết giết, mưu mô tính toán đầu, có thể chiếm lấy thân thể cô gái còn được, nhưng lỡ hù cho con bé chạy mất thì sao?

“Chờ một chút đi! Dù sao cô ấy còn nhỏ.”

“Chờ? Phải chờ bao lâu?” Diêm La gương mặt xem thường.

“Tóm lại sẽ nhanh hơn anh nhiều.” Diêm Vệ có thâm ý khác, nhìn nhìn cô bé đang ngồi im trên đùi Diêm La.

“Hừ! Cẩn thận đấy. . . . .” Diêm La không có ý tốt, dừng một chút, nói tiếp: “Thời gian trưởng thành của mỗi đứa trẻ đều không giống nhau, nhưng ta có thể quản lý việc này!”

“Cái này thì không cần phiền ngài phí tâm rồi.” Diêm Vệ khoát khoát tay, kết thúc đề tài, xoay người đi ra đại sảnh.

Nhận được sự đồng ý của Diêm Vệ xong, Diệp Nhi Linh mới đi chơi với bọn bạn được.

Nhưng mà, trừ đi dạo phố, ăn cơm, học sinh trung học có thể chơi cái gì. Đợi “giải quyết” xong đồ ăn Trung Quốc, bọn họ cũng chỉ có thể đi hát cho hết thời gian.

Bốn người hát, hát, một lúc đã năm giờ chiều, Diệp Nhi Linh vì vậy rất muốn về nhà nấu cơm.

“Này! Có gì phải vội! Chưa hát xong mà!” Lý Quân Nghi bêu môi, hai tay giống như bạch tuộc quấn lấy Diệp Nhi Linh, không chịu buông.

“Nhưng mà.. tớ đã nói với chú sẽ về nấu cơm. . . . .” Diệp Nhi Linh cũng rất khó khăn, một mặt cô không muốn làm mất hứng của mọi người, mặt khác lại rất muốn về nhà cùng Diêm Vệ ăn tối. Nên làm cái gì bây giờ?

“Không bằng như vậy đi!” Giang Quân Ngạn mở miệng nói: “Cậu gọi điện thoại về xin phép đi, nếu như chú ấy không đồng ý thì cậu trở về nhà, nhưng nếu như chú đồng ý hoặc là điện thoại không người nào nghe, vậy thì cậu nhất định phải ở đây với chúng tớ!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Khó có được mồm chó ới ra răng ngà, Nhi Linh, cậu thử một lần đi!” Lý Quân Nghi mặc dù rất tán thành ý kiến của Giang Quân Ngạn, nhưng vẫn không nhận được mà thừa dịp chửi cậu ta một chút.

“Trời ạ! Miệng nói sao thì lòng ngược lại! Khó trách ngay cả Không Tử đều nói không nên đắc tội với con gái. Vì vậy, tớ cũng chẳng so đo, chấp nhận làm gì!”

“Cậu ——” ghê tởm! Lại thua rồi!

“Trời ơi! Lúc này hai người các cậu cũng đừng đấu võ miệng được nữa!” Triệu Lợi lắc đầu một cái, nhìn Diệp Nhi Linh, “Sao thế? Đi gọi điện thoại hỏi một chút xem đi!”

“Ừ. . . . . Vậy cũng tốt!” Diệp Nhi Linh gật đầu một cái, cảm thấy điều này là phương pháp tốt.

Cô nghĩ thầm, lúc này thì Diêm Vệ cũng đã về đến nhà rồi, vì vậy ấn số điện thoại nhà, nhưng mà chuông đổ không có người nhận, cuối cùng chuyển đến hộp thư thoại.

“À. . . . . chú ạ, cháu là Nhi Linh. Hôm nay con không trở về nấu cơm được, xin lỗi chú, tối nay con sẽ về, chú nhớ ăn cơm đó!” Cô nói lại mấy câu rồi cúp máy.

Không biết tại sao, cô chẳng thấy vui về gì, có thể ở lại cùng bạn bè sẽ vui chứ nhỉ? Nhưng cô thà về nhà cùng chú ăn tối, có kỳ quái lắm không?

“Chú ấy không ở nhà à?” Triệu Lợi hỏi.

“Ừ. . . . . tớ nhấn lại rồi.” Diệp Nhi Linh cười cười, cũng bắt đầu lo lắng, không biết Diêm Vệ ở đâu.

Nhưng mà, ba người còn lại thì hết sức vui vẻ, nhất là Lý Quân Nghi, ôm lấy cô lắc qua lắc lại.

“Tốt quá! Như vậy cậu sẽ ở lại hát Karaoke với chúng tớ, tí nữa sẽ cùng nhau đi xem phim, tớ muốn xem hài mới nhất!”

“Xem phim ư? À. . . . . xem xong thì đã muộn lắm không?” Diệp Nhi Linh bắt an, cau mày. Đây là lần đầu tiên cô để Diêm Vệ tự mình giải quyết bữa ăn tối, bây giờ cô có điểm bán khoán, nếu như lại về muộn. . . . . e rằng không được tốt lắm?

“Trời ạ! Lâu lâu mới có một lần! Chú cậu sao tức giận được!”

“Thế thì không được chơi đến khuya đâu! Nếu như trở về quá muộn, chắc sẽ không có cơ hội nào để đi nữa.”

“OK, OK!”

Cứ như vậy, Diệp Nhi Linh ở lại cùng bạn học, chơi đến xả ga mới về nhà.

Vừa bước vào nhà, Diệp Nhi Linh liền phát hiện Diêm Vệ đang ngồi trong phòng khách uống rượu.

Chú ấy đang đợi cô ư?

Cô đi tới trước mặt anh, mỉm cười nói: “Chú ơi, cháu đã trở về.”

“Ừ!” anh cười với cô, một ít thôi, nhưng đủ để cô thờ phào một cái.

Chú ấy sẽ không tức giận chứ?

“Chú ăn tối món nào vậy?”

“Chưa ăn.” anh ngửa đầu, lại uống một ngụm rượu.

“Tại sao? Tại sao lại không ăn com!” Cô nhăn mày, giống như người mẹ mắng đứa con.

“Chú không muốn ăn, nên không ăn.” Anh lại lộ ra nụ cười yếu ớt, tựa như rất vui vẻ vì cô vội vàng.

Nhưng thật ra khi anh trở lại thì nghe lời nhắn điện thoại, vốn tâm tình đang tốt lại tan thành mây khói, làm sao có thể ăn được com? Còn nữa, lời nói Diêm La thỉnh thoảng lại vang lên trong đầu anh.

Người ở tuổi dậy thì đối với người khác phái sinh ra tò mò là điều cực kỳ tự nhiên, dù Nhi Linh không thích ai, nhưng chắc chắn sẽ có nhiều người trong trường học mến cô, có lẽ, tối nay mấy đứa con trai đi cùng cô cũng có ý ấy.

Nghĩ tới đây, Diêm Vệ không khỏi nhủ lòng mày.

Diệp Nhi Linh thấy thế, càng không nhìn được mà nhắc đi nhắc lại với chàng trai trước mặt: “Chú nhìn kia! Chưa ăn đồ đã uống rượu, dạ dày nhất định sẽ không thoải mái! Không được uống nữa nữa!” Nói xong, cô lấy rượu trên bàn và ly rượu đi, không để cho anh tiếp tục uống nữa.

Trong chốc lát, cô bung tới một chén sữa tươi nóng, nhẹ giọng: “Chú nghỉ ngơi một chút, cháu nấu com cho chú ăn.”

Diêm Vệ nhìn sữa tươi trên bàn, giống như không muốn uống. Anh không thích uống sữa tươi, uống nó giống như con nít bú sữa vậy.

“Chú không uống à? Uống một chút để dạ dày bớt còn một chút đi!” Chẳng lẽ chú ấy cảm thấy uống sữa tươi là chửi tôn nghiêm phái mạnh à? Vậy làm sao có thể, cô phải bắt anh uống vào mới được, ai bảo anh uống rượu khi chưa ăn.

“Dạ dày chú không có sao. . . . .” Diêm Vệ ngẩng đầu, nhìn mặt kiên quyết của cô, cuối cùng nhún nhún vai nói: “Được rồi!”

Xem ra không ngoan ngoãn uống cạn ly “đồ uống con nít” thì nữ sinh này chắc là sẽ không từ bỏ ý định. A. . . . . Sao sữa tươi vào cổ lại làm cho anh có một loại cảm giác hạnh phúc nhỉ?

Diệp Nhi Linh thấy anh uống xong chút sữa tươi, lúc này mới quay lại phòng bếp, mới đi được vài bước, thì nghe Diêm Vệ nói.

“Cháu không đi tắm rửa sao? Chú không đói.”

“Nấu xong thì tắm! Dù sao cũng có mùi gia vị.” Cô mỉm cười, sau đó vào phòng bếp.

Diêm Vệ nhìn cô bận rộn dọn món ăn, đột nhiên có loại cảm giác xa lạ, làm anh không kèm chế được.

Nơi này cuối cùng giống như nhà. . . . .

“la la la. . . . .”

Lời ca vui vẻ từ trong phòng bếp truyền ra, đây là thói quen của Diệp Nhi Linh lúc nấu com.

Mỗi khi cô chuẩn bị bữa ăn cho mình và Diêm Vệ thì tâm tình đặc biệt vui vẻ, nên phần thức ăn của hai người luôn ngon và đẹp mắt.

Huống chi, vừa đến việc Diêm Vệ thỏa mãn lúc ăn cơm, cô cảm thấy cực khổ cũng đáng giá.

“Nghĩ như vậy thì hình như mình và chú giống . . . .” Diệp Nhi Linh không khỏi đỏ mặt vì ý tưởng của mình, nhưng mà đầu còn chưa kịp tiếp tục suy nghĩ lung tung, thì bị hấp dẫn bởi tiếng mở cửa. Diêm Vệ trở lại.

“Chú về rồi à!” Cô đi tới phòng khách, chào hỏi anh, cũng nhận thấy được trên mặt anh có vẻ uể oải.

Gần đây, anh hình như rất mệt mỏi! Bình thường ít cười, nay lại có thêm vẻ căng thẳng, làm cô cũng không khỏi lo lắng.

Có phải Diêm Minh xảy ra chuyện gì? Trong lòng cô mặc dù rất muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, dù sao, cô đâu phải người của Diêm Minh.

“Chú đi tắm trước đi! Sau đó ăn cơm ạ.” Cô mỉm cười, công việc của chú gặp phải vấn đề, cô không giúp được gì, nhưng cô còn có thể để cuộc sống của chú trôi qua thoải mái, như vậy cũng ít nhiều có thể giảm bớt áp lực cho chú nhỉ?

“Ừ!” Diêm Vệ gật đầu một cái, chậm rãi đi về phòng mình.

Khi anh khép cửa phòng xong, Diệp Nhi Linh khẽ thở dài một hơi, đi vòng vèo trở về phòng bếp.

Thức ăn hôm nay là mì nấu súp hải sản, chỉ cần đun sôi mì nên cô cũng không tốn công nhiều, nhưng súp lại tốn nhiều thời gian, thật vất vả đợi đến khi nồi súp nấu xong, muốn ném thì thìa lại rơi xuống, vung vãi trên sàn nhà.

“A! Mình bị sao vậy. . . .” cô cau mày, nhìn một ít nước súp trên sàn.

Chắc do bị ảnh hưởng bởi Diêm Vệ, nên cô mới không yên lòng!

“Ô? Hết khăn giấy? Để ở đâu nhỉ?” cô tìm khắp nơi, cuối cùng ngẩng đầu nhìn lên. . . .” “Tìm được rồi! Cát ở đấy à. . . .”

Hắn giấy được Diêm Vệ để trong tủ gần trần nhà, dù cô kiễng chân với tay cũng không chạm được cái đáy tủ chứ đừng nói là lấy được.

Nhưng mà, cô lập tức lấy ghế, khi đứng lên trên, rồi cô lại phát hiện còn thấp hơn cái tủ một đoạn nữa.

“Đề cao như thế làm cái gì chứ. . . .” Cô lẩm bảm oán trách, nhưng vẫn kiễng mũi chân để lấy.

Khi cô lấy được khăn giấy, đang chuẩn bị bò xuống cái ghế lại bị tiếng thét sau lưng làm cho giật mình

“cháu mau xuống đây!”

Giọng nói là của Diêm Vệ, anh mới vừa tắm rửa xong.

Vừa mới bước vào phòng bếp, đúng lúc lại nhìn thấy như vậy hình ảnh nguy hiểm kia, làm anh vội vã lên tiếng ngăn lại.

Không ngờ, Diệp Nhi Linh bị anh làm giật mình, mất cân bằng mà ngã xuống, mắt thấy sẽ phải ngã trên sàn nhà —

“A —” cô sợ, nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn sẽ tới.

Nhưng mà, đón tiếp cô không phải là sàn nhà gạch men lạnh như băng, mà là thứ ấm áp— là lồng ngực Diêm Vệ.

Nhiệt độ nóng bỏng của anh truyền vào da thịt cô, phảng phất như có dòng máu nóng truyền vào, khiến cô không biết làm sao cho phải.

Anh là đàn ông. . . . .

Kể từ khi cùng anh ở chung, cô chưa bao giờ cảm thấy nam nữ nên cách xa nhau một khoảng như vậy, bây giờ cô mới sâu sắc nhận ra, anh là đàn ông.

Cô cả kinh, vội vàng giùng giàng muốn rời khỏi lồng ngực của anh.

“Chú buông cháu ra!”

Giữa lúc hai người đang trong không khí căng thẳng, cô bỗng thốt lên “mệnh lệnh” thì không khí lại căng thẳng đến cực điểm.

Sau đó, Diêm Vệ không nói được lời nào đặt cô xuống, cho đến khi xác định cô đã đứng vững vàng mới đi đến bên cạnh bàn ăn.

Diệp Nhi Linh lập tức phát hiện khẩu khí của mình quá mức chói tai. Giống như anh đang ăn đậu hủ của cô vậy

Nên cô cảm thấy mình có chút quá đáng, vì vậy vội vàng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi! cháu không nên như vậy. . . .”

Chỉ thấy Diêm Vệ lắc đầu, bày tỏ không ngại, tiếp đó lại như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: “Hôm nay ăn cái gì?”

“À! Mi ý nấu súp hải sản!” nghe vậy, cô vội vàng bung lên bữa ăn tối, trong lòng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Thật may là chú ấy không tức giận. . . . . Nhưng mới vừa rồi, cô cảm thấy chú có chút kỳ quái, nhìn lầm chăng?

Cô nhìn không được, len lén nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt. Đó là tự nhiên như thường, lạnh lùng mà khó gần! Nào có giống ý nghĩa trong lòng cô. . . . .

“Không ăn sao?” Anh mở miệng, ánh mắt sắc bén chống lại tầm mắt thăm dò của cô.

Anh không phải là không hiểu sự hốt hoảng trong lòng cô, anh sao có thể không có phản ứng với tiếp xúc vừa rồi, chẳng qua là anh che giấu tốt mà thôi, nếu như không phải là anh cố gắng đè nén xuống thì. . . . .

“À!” Cô vội vã cúi đầu, trốn tránh ánh mắt dị thường nóng bỏng mà chăm chú của anh.

Hồng бет! Tim cô đập nhanh quá! Ai bảo ánh mắt của chú ấy lại như vậy. . . . . Như vậy. . . . . trời ạ! Cô không biết nên hình dung thế nào nữa!

Thôi! Nhất định là mình nghĩ bậy bạ, lại còn đổ thừa cho người khác!

Đội trên vẽ đỏ ứng trên mặt tán dần, Diệp Nhi Linh mới dám ngừng đầu nói chuyện vui vẻ với Diêm Vệ.

Không khí mập mờ lúc này từ từ tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Xu

“Có thật không? Có thật không? Oa! Thật lãng mạn đó!” tiếng thét hâm mộ của Lý Quân Nghi cơ hồ vang vọng khắp toàn trường.

Diệp Nhi Linh đã sớm đỏ bừng mặt, vội vàng che cái loa phát thanh kia, “Nhỏ giọng một chút thôi!”

lãng mạn cái gì! Lúc ấy cô vừa nghĩ tới ôm lấy mình là một người đàn ông, cô khẩn trương vội vàng, làm sao có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

“không có người nghe được, cậu đỏ mặt cái gì chứ? Có quý đó!”

“Nào có ai mà bị nam sinh ôm sẽ không đỏ mặt chứ!” Diệp Nhi Linh lớn tiếng phản bác.

“Khó nói đó! Nếu người ôm cậu là Triệu Lợi, cậu có xấu hổ thế này không?”

“Không giống nhau mà! Triệu Lợi là bạn bè mà thôi!” Không giống Diêm Vệ. . . . .

“À! Đó chính là điểm quan trọng, cậu có cảm giác đối với người giám hộ kia phải không?” Lý Quân Nghi cười trộm.

Nghe vậy, Diệp Nhi Linh liền vội vàng lắc đầu phủ nhận, “tớ nào có! Chú. . . . .chú ấy là chú tớ mà. . . . .” Không biết tại sao, đột nhiên cô có chút không muốn thừa nhận quan hệ giữa bọn họ như vậy.

“Mà cậu thua anh ta có ba tuổi, cậu gọi là anh cũng được lắm, huống chi các cậu đâu có phải máu mủ ruột ra, cũng không coi là loạn luân đâu!”

“Cậu kéo chủ đề xa thế! Còn loạn luân nữa chứ!” Diệp Nhi Linh lên tiếng.

“Tớ nói đúng mà, coi như cậu thích anh ta thì cũng không phải chuyện trái đạo đức!”

“Tớ không thích chú ấy!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Nhi Linh đỏ lên, không biết là tức giận hay là xấu hổ nữa.

Mặc dù cô nhìn thấy Diêm Vệ thì tim sẽ loạn nhịp lên, lúc bị anh ôm vào trong ngực cũng cảm thấy có loại cảm giác vui vẻ, giống như những thứ tình yêu mà trong phim ảnh nói “Chạm điện”, nhưng ai thấy người đàn ông xuất sắc như vậy sẽ không có loại phản ứng này chứ!

Cho nên, cô ” sẽ không” thích anh.

“Cậu khẩn trương làm gì? Tớ còn tưởng rằng cậu muốn tớ giúp cậu tìm biện pháp để đối phó với anh ta chứ!” Lý Quân Nghi nói.

“Tớ nào có? Tớ chỉ nói cho cậu nghe một chút thôi! Không muốn nghe thì đừng nghe!” bây giờ nhìn lại, Diệp Nhi Linh cũng có mấy phần xấu hổ, rồi chuyển thành giận.

“Được rồi! Tớ nghe là được mà!” Lý Quân Nghi lấy lòng, kéo tay của cô, lại hỏi: “nếu cậu không có cảm giác với chú mình, có phải vì ở trường học đã có đối tượng làm tim cậu nhảy lên phải không? Nói nghe một chút nào!”

“Hừ! Đâu phải ai cũng giống cậu và Giang Quân Ngan dính nhau cả ngày đâu!” Diệp Nhi Linh hừ lạnh một tiếng, quyết định gây ông đập lưng ông.

Quả nhiên, chuyển thành Lý Quân Nghi đỏ mặt, vội vã lắc đầu giải thích, “tớ không có!”

“Vậy à? không phải các cậu đang dùng chiêu ‘yêu nhau lắm cắn nhau đau’ à?”

“Không phải! Nếu cái miệng thúi của cậu ta không khích tớ, thì tớ mới không cần chấp nhặt cậu ta!”

“phải không đó?”

“Đương nhiên”

“Hắc hắc! Tớ không tin!” Diệp Nhi Linh nói xong, lập tức chạy đến phòng học.

“Nữa!” Lý Quân Nghi xấu hổ, nhấc chân đuổi theo.

*****

“Hai cậu chạy đi đâu vậy?” Triệu Lợi chặn chặn hai người Diệp Nhi Linh ở cửa lại, theo như lời cậu ta nói, dường như đã tìm các cô thật lâu.

Bất đắc dĩ, Diệp Nhi Linh thở gấp liên hồi, căn bản không rảnh giải thích cho cậu ta nghe; Lý Quân Nghi đuổi theo ở phía sau dĩ nhiên cũng thở gấp giống như vậy.

“Làm sao lại thở gấp thế?” Triệu Lợi cau mày.

Giang Quân Ngan chậm rãi đi tới, nói: “Tám phần là Lý Quân Nghi kéo Nhi Linh đi nói xấu tớ, bị thầy chủ nhiệm bắt quả tang nên mới vội vàng chạy đi!”

“Không thêm nhá!” Lý Quân Nghi càng tức thêm, giờ móng vuốt lên, “Ai nói xấu ai thì không biết được? Đúng là lắm chuyện!”

“A? Nếu cậu không kéo Nhi Linh đi làm chuyện xấu, sao lại thở hồng hộc như chạy nạn thế hả? Nói nghe một chút nào!”

“Chúng ta. . . . .” Lý Quân Nghi nhất thời cứng họng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên. Cũng không thể nói với mấy tên đó là các cô thảo luận về “vấn đề kia”!

Diệp Nhi Linh nhìn Lý Quân Nghi một cái. Nở nụ cười, ra trò đùa dai, “Quân Ngan này! Chúng tớ vừa mới nói về cậu đó!”

“A! không có! Chúng tớ không có nói về cậu đâu!” Lý Quân Nghi hốt hoảng, hiển nhiên rất khả nghi, nhưng lời phủ nhận của cô hoàn toàn bị Giang Quân Ngan coi như không có.

“A? Các cậu nói cái gì?”

“Ặc. . . . . Chính là. . . . .” Diệp Nhi Linh há mồm muốn nói, lại bị Lý Quân Nghi bịt lại.

“Được rồi! Cậu có thể buông Nhi Linh ra rồi đấy! Tớ không hỏi là được chứ gì.” Giang Quân Ngan cười như không cười nhìn Lý Quân Nghi một cái, đổi đề tài, “Tớ và Lợi định cuối tuần này đến biệt thự nhà tớ chơi, các cậu có đi hay không?”

“Muốn! Tớ muốn đi!” Lý Quân Nghi nghe vậy, lập tức gơ hai tay tán thành.

Cũng khó trách cô sẽ như vậy, dù sao nghe Giang Quân Ngan nói ngôi biệt thự kia nơi mà họ chờ đợi đã lâu, trừ việc có trang trại bên cạnh, thì bên trong có thể săn bắn và cưỡi ngựa nữa! Đây là sân chơi vô cùng thú vị của lứa tuổi học sinh. ....

Cho nên, dù bị Giang Quân Ngan trêu chọc thì cô không ngại tạm thời ‘đình chiến’.

“Nhi Linh thì sao?”

“Tớ cũng muốn đi, nhưng mà. . . . .”

“Cậu đừng nói là cậu sợ gã to con kia sẽ bỏ đói đến khi cậu trở về nấu cơm mới ăn nha!” Lý Quân Nghi chống nạnh, làm một bộ ‘cậu dám gạt đầu thử xem’.

Mặc dù như thế, Diệp Nhi Linh còn mở miệng chần chừ, “Nhưng lần trước, chú ấy cũng như vậy. . . . .”

“Lần trước là bởi vì anh ta tạm thời không nghĩ nên ăn gì! lần này cậu nói trước với anh ta, anh ta sẽ đi ra ngoài kiếm ăn!”

“Ừ. . . . . Hay là tớ hỏi chú ấy đã! Nhưng mà, lần trước là lỗi của tớ, tớ không can đảm hỏi. . . . !”

Mặc dù cô cũng rất muốn đi biệt thự chơi, nhưng cô không cho rằng Diêm Vệ để cô qua đêm bên ngoài, huống chi còn vết xe đổ lần trước!

Mà mấy ngày gần đây, thái độ Diêm Vệ không được tốt, cơm ăn không nhiều lắm, sao cô có thể yên tâm để chú ở nhà một mình, lỡ chú không ăn đúng bữa thì sao bây giờ. . . . .

“Được rồi! Cùng đi hỏi là được mà! Hỏi một chút cũng không chết ai!” Lý Quân Nghi kéo tay Diệp Nhi Linh.

“Tớ cảm thấy chú sẽ không đồng ý, hai ngày hai đêm mà!” Không phải là Diệp Nhi Linh mượn cớ từ chối, mà trực giác nói cho cô biết thế.

“Nếu không, chúng tớ hỏi giúp cậu được không?” Lý Quân Nghi nhìn hai tên nam sinh một cái.

“Ừ! Đây là một ý kiến hay.” Triệu Lợi gật đầu một cái, hiển nhiên đồng ý đề nghị của Quân Nghi.

Giang Quân Ngạn cũng bỏ phiếu tán thành, “Cứ quyết định vậy đi!”

“Không muốn thì thôi! Sao phải làm như vậy, như vậy chẳng khác nào ép chú đồng ý cả. . . . .” Diệp Nhi Linh rất lo lắng phản ứng của Diêm Vệ.

“Đây chính là mục đích của chúng tớ mà!” Lý Quân Nghi cười nói.

“Không nên ồn ào nữa!” Diệp Nhi Linh thật sự có chút nóng nảy, không bằng nên nói để bọn bạn từ bỏ ý nghĩ này đi.

Không bao lâu, tiếng chuông nghỉ trưa vang lên, ba người lập tức trở về chỗ ngồi, căn bản không để ý tới vẻ mặt khổ não của Diệp Nhi Linh.

☆☆☆

Buổi tối hôm đó, Diệp Nhi Linh thấp thỏm bất an ăn cơm cùng Diêm Vệ.

Vừa nghĩ đến việc bọn Lý Quân Nghi sẽ đề nghị, thì cô có chút không tập trung, thậm chí cô có loại cảm giác như lửa Diêm Vệ ra cửa. Nhưng chú khôn khéo như vậy, nhất định không gạt được. Nên làm cái gì bây giờ. . . . .

“Sao vậy? không nói chuyện à?” Diêm Vệ hỏi.

Cả tối rồi cũng không nghe được giọng nói của cô, anh còn tưởng rằng cô bị cảm, nhưng sắc mặt cô rất tốt, chỉ có chút khả nghi, hìh như đang lo lắng chuyện gì đó.

Nguyên tưởng rằng cô sẽ nhanh nói chuyện, nhưng cả một bữa cơm, mặc dù gương mặt cô lộ ra khổ sở, nhưng vẫn không mở miệng, nên anh mới hỏi.

“Không có gì. . . . .” Diệp Nhi Linh chột dạ phủ nhận.

Giờ phút này, nội tâm của cô đang đánh nhau, nếu lũ Quân Nghi đến đây, chú ấy có hiểu lầm là cô ham chơi, phải nhờ đến bạn học cường bách chú đồng ý? Cô không muốn bị chú ấy hiểu lầm như vậy! Nhưng mà, cô muốn mở miệng, lại không biết nên nói như thế nào. . . . .

trên mặt Diệp Nhi Linh giãy giụa, tất cả đều vào trong mắt của Diêm Vệ, anh thật tò mò có nguyên nhân gì khiến cô bất an đến vậy. Nhưng mà, nếu cô đã lên tiếng phủ nhận, anh cũng không miễn cưỡng, dù sao thì chân tướng sẽ rõ ràng.

“Chú à, cháu. . . . .” Diệp Nhi Linh rốt cục lấy dũng khí để thừa nhận với Diêm Vệ, nhưng lại bị tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt.

“ai lại đến vào giờ này?” Diêm Vệ cau mày.

“cháu. . . . .cháu đi xem một chút!” Diệp Nhi Linh nghĩ thầm, nhất định là đám người Lý Quân Nghi, vội vàng đi đến cửa.

Thiết bị điện tử quả nhiên hiện lên hình ảnh hai nam một nữ, Diệp Nhi Linh không biết làm sao cho phải.

“Bọn họ là ai?” Chẳng biết lúc nào, Diêm Vệ đã ở phía sau cô, nhìn ba người trên màn ảnh, hỏi.

“Là bạn học của cháu. . . . .” Cô nuốt nước miếng một cái, “Cháu đi xuống gặp bọn họ một chút ạ!”

Nội tâm của cô tính toán dứt khoát xuống lầu xin bọn Lý Quân Nghi đi về trước, để tránh ồn ào khiến Diêm Vệ không vui.

Nhưng mà đó chỉ là ý nghĩ của cô, Diêm Vệ chặn lại động tác mở cửa của cô.

“Ồ. . . . .” cô lập tức sững sờ.

“Nếu là bạn học, thì sao không để bọn họ vô nhà?” Diêm Vệ cười một tiếng, càng khiến cô âm thầm kinh hãi.

Sao cô cảm thấy là do chú ấy cố ý nhỉ? Trời ạ! Bọn Quân Nghi lên đây! Làm gì bây giờ. . . . .

Diêm Vệ giống như lơ đãng lướt trở về phòng khách, ngồi xuống sofa, thật ra vẫn âm thầm quan sát phản ứng của Diệp Nhi Linh.

Xem ra tối nay, cô khác thường như vậy có liên quan đến ba người bạn học kia, nhìn cô bất an như vậy, nhất định trong lòng có chuyện. Anh phải biết có chuyện gì mới được.

Trong chốc lát, ba người mặc đồng phục học sinh trung học hiện lên trước mắt Diêm Vệ.

Bọn họ tựa hồ cũng thấy cách xưng hô là “chú”, “Người giám hộ” có chút không tương xứng với anh nhỉ, nhất là cậu học sinh có cặp mắt tròn kia, cặp mắt lấp lánh nhưng có chút phập phùng, lừa ghen à?

Kết quả của việc quan sát này khiến Diêm Vệ nhanh chóng ngưng tụ lại.

Chỉ đơn giản nói vài câu, Lý Quân Nghi không nhìn kỹ nét mặt của anh đã mở miệng, tự nhiên đụng nhầm phải cây đinh, hơn nữa còn là loại đinh cứng cực kì. . .

“Tại sao?” Lý Quân Nghi không phục hỏi ngược lại.

Đại khái là bởi vì Diêm Vệ trẻ, nên cô căn bản quên mất chuyện anh là người giám hộ của Diệp Nhi Linh, vì vậy, lời nói lớn mật đôi chút.

“Không tại sao.” Anh lạnh lùng trả lời, nhìn Diệp Nhi Linh một cái, sự bất an của cô khiến anh càng nhìn càng buồn không dứt.

Chẳng lẽ có sự sợ anh đến vậy ư? Ngay cả chuyện như vậy cũng nhờ bạn học xin xỏ? Nhất là ánh mắt của tên học trò kia, nói rõ ra thì chính là coi anh như tình địch vậy.

Hừ! Nếu như vậy, sao có thể để cho cậu ta thực hiện ý đồ kia được!

“Đây coi như là đáp án gì? Dù anh là người trên, cũng nên nói một chút đạo lý chứ!” Triệu Lợi không khách khí nói.

“Lợi, đừng nên như vậy nữa!” Diệp Nhi Linh không nghĩ tới, sẽ trở nên rối rắm như vậy, trong lòng cô càng muốn nhanh chóng kết thúc đề tài này.

“Cái kế hoạch vừa nghe đã sặc mùi âm mưu, còn nói đạo lý gì?”

“Anh. . . . .” Triệu Lợi không ngờ anh sẽ nói như vậy, lập tức á khẩu, không trả lời được.

Nhưng mà, Diệp Nhi Linh lại thay cậu ta mở miệng, “sao chú có thể nói như vậy?” Chú và Triệu Lợi khiến cô khó chịu, dường như bọn họ là kẻ địch của nhau?

Diêm Vệ nhìn Diệp Nhi Linh rơi nước mắt, dĩ nhiên là hết sức đau lòng, chẳng qua là anh vất vả đè nén lại, trở thành cục tức giận lớn, không ngờ Giang Quân Ngan lại nói.

“Tôi nghĩ người có âm mưu là chú mới đúng? Chú chỉ hơn Nhi Linh ba tuổi, mặc dù trên danh nghĩa là quan hệ chú cháu, nhưng dù sao mới ở cùng một chỗ có ba tháng, coi như chú thật tình đối tốt với Nhi Linh, cũng là không thể không có khả năng nói trước được điều gì!”

“Quân Ngan!” Diệp Nhi Linh vụn vụn không nghĩ tới cậu ta sẽ nói ra lời như vậy, cô bất an nhìn về mặt xanh mét của Diêm Vệ. Chú ấy nghĩ như vậy sao? Làm sao có thể!

Đừng nói Diệp Nhi Linh muốn biết, ngay cả Lý Quân Nghi cùng Triệu Lợi đều bị lời nói của Giang Quân Ngan dọa sợ, không khỏi tò mò nhìn về phía Diêm Vệ.

Anh ta. . . . . Chẳng lẽ giận đến nổi nói không ra lời?

Đoàn người nín thở chờ đợi Diêm Vệ phản ứng, ngay cả Giang Quân Ngan cũng không nhìn được mà bắt đầu lo lắng vì mình chọc giận anh thật sự.

Không ngờ, gương mặt tuấn tú của anh dần dần lộ ra nụ cười, môi mông trong khắc ra câu chữ càng thêm kinh người, “Đúng vậy! Cậu đoán không sai, cho nên mỗi ngày buổi tối tôi sẽ không nhầm chán!” Ngụ ý chính là thậm chí quan hệ giữa cô và anh không thể cho ai biết.

Ai cũng không ngờ anh sẽ nói như vậy, mọi người kinh ngạc không nói gì, nhất là Diệp Nhi Linh, giờ phút này, sắc mặt của cô tái nhợt như sắp ngất xỉu.

Nhưng cô không ngất, lời nói của Diêm Vệ khiến cô xấu hổ không thôi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không suy nghĩ nhiều, liền chạy về phòng của mình.

ba người Lý Quân Nghi hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Ai cũng không ngờ tới Diêm Vệ lại nói ra những lời như thế. Thật là nam nhân đáng sợ. . . . .

“hài lòng chưa?” gương mặt Diễm Vệ lạnh lẽo, ra lệnh đuổi khách.

Đội ba người rời đi, sắc mặt anh mới thoáng hòa hoãn xuống, bắt đầu nhìn về phía cửa phòng Diệp Nhi Linh.

Chuyện khó giải quyết nhất là người trong phòng kia kia. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Xu

Khẽ run thân thể, phảng phất như mồi mọc kích tình vuốt ve hơn

Anh giương môi khẽ cười

Không khách khí chút nào, dùng ngôn ngữ thân thể để đầu độc

Khiến cô không thể không hưởng ứng. . . . .

Diễm Vệ đi vào phòng của Diệp Nhi Linh, quả nhiên nhìn thấy cô nằm sấp trên giường khóc thút thít.

"Nhi Linh. . . . ." anh ngồi xuống bên cạnh giường, nhẹ giọng kêu người đang khóc khẽ không dứt kia. Người ấy cũng không ngừng đầu, chỉ khóc.

Anh vuốt ve mái tóc của cô, thấp giọng nói: "Ngoan; . . . . . Đừng khóc. . . . ."

Anh biết vừa rồi mình nói quá đáng, nhưng anh kiềm chế không được, điên cuồng ghen tỵ khiến anh mất tỉnh táo vốn có, sao anh có thể trở mặt nhìn cô đi về phía đứa oắt con kia được?

"Chú. . . . . sao chú có thể nói như vậy. . . . ." rất cục, cô ngồi dậy, hai mắt sưng đỏ khiến lòng anh càng thêm áy náy.

"Chú. . . . . chẳng qua là từ chối sự viện cớ của bọn chúng. . . . ." Anh nói một đằng nghĩ một nẻo, không nghĩ tới nói thế lại làm cho cô hiểu lầm tâm ý của anh.

"Viện cớ? sao chú có thể dễ dàng đem những lời đó nói ra chỉ để từ chối? Họ hiểu lầm thì sao?" Cô khó có thể tin, hỏi ngược lại.

Thì ra những lời đó chẳng qua là chú thuận miệng nói ra! Chẳng lẽ chú ấy không biết nghiêm trọng thế nào sao? Mà sao cô lại có chút mong đợi với lời của chú ấy nói vậy?

"Cháu sợ họ hiểu lầm cái gì? Sợ người nào hiểu lầm? Thằng nhóc kia sao?" Diễm Vệ căm tức ép hỏi cô, ghen tỵ lần nữa dập tan lý trí của anh.

"Thằng nhóc nào? Chú đang nói cái gì? Bọn họ đều là bạn học của cháu mà!"

"Hai nam hai nữ cùng nhau du lịch, sẽ có chuyện gì tốt? Chú đã hứa với cha cháu, sẽ chăm sóc cháu, tuyệt đối không để mặc cho cháu muốn làm gì thì làm!"

"Chú. . . . . không thể nói lý với chú được!" Cô giậm chân một cái, đứng dậy muốn đi khỏi phòng, bị anh kéo trở lại.

"Cháu muốn đi đâu?"

"chú quản làm gì? Chú cũng chỉ là người xa lạ mà thôi!"

Thật ra thì lời vừa ra khỏi miệng, cô đã hối hận, nhất là nhìn thấy vẻ mặt chú âm trầm lại.

"Thật xin lỗi. . . . . cháu. . . . . A!" Cô đang muốn xin lỗi, lại bị chú cậy mạnh dọa sợ.

Về mặt anh xanh mét, đề cô ngã xuống giường, hai tay anh chế trụ hai tay cô, chân thon dài cuốn lấy chân cô, mỗi chỗ của thân thể đều dính sát vô nhau,

thậm chí, cô có thể cảm nhận được vật rắn của anh.

"Chú buông cháu ra!" Cô thất thanh hét chói tai.

Giờ khắc này, cô bị hoàn cảnh này dọa sợ, chân tay luống cuống, cô chỉ có thể nghĩ cách giải quyết vấn đề này là trốn tránh — chạy khỏi đây!

Cô dùng hết sức đẩy anh, nhưng lại không dám giương mắt chống lại cặp sắc bén kia, cho nên không để ý đến sự phẫn nộ của anh, khi bên tai truyền đến giọng nói lạnh lẽo kia, cô mới hiểu được.

"Tôi là người xa lạ sao? Cháu đối xử với chú thế à? Cho dù chúng ta ‘thế này’ cũng không gọi là có quan hệ ư?"

Khi Diệp Nhi Linh còn chưa hiểu ý, thì anh đã cúi đầu hôn cô, hơn nữa nụ hôn này vừa mãnh liệt vừa tàn bạo, không cho cô cơ hội thở dốc nào.

"A ——" cô há miệng muốn anh dừng tay, lại làm cho lưỡi của anh thuận thế đi vào trong.

Rốt cục, dục vọng chất chứa bấy lâu của Diêm Vệ bộc phát. . . . .

☆ ☆ ☆

Bàn tay thon dài tấn công khuôn ngực cách một lớp quần áo, ngực nhạy cảm, nhiệt độ nóng rực khiến Diệp Nhi Linh cực kì hoảng hốt.

"Không thể!" Cô không ngừng nức nở, nghẹn ngào kháng cự.

"Vì sao không thể?" Tức giận làm cho Diêm Vệ mất đi lý trí, giờ khắc này anh chỉ muốn đoạt lấy cô hoàn toàn.

Chỉ chốc lát sau, anh đã cởi nút áo cô, sau đó bàn tay to rộng ôm trọn hai anh đào non nớt của cô gái mà nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ngón tay linh hoạt trên chọc khiến đóa hoa nở rộ, đứng thẳng và mạnh mẽ cứng cáp.

Diệp Nhi Linh chưa từng trải qua việc đời, dĩ nhiên là toàn thân xụi lơ, cho dù lý trí nói cho cô biết đây là không đúng, vẫn không ngừng được từng trận vui vẻ kích thích mà động tác của anh mang đến.

Cô cau mày, không biết làm sao để chống cự, mà anh thấy vẻ mặt của cô như chìm vào sương mù, bụng dưới càng bị ngọn lửa thiêu cháy, hỏi anh trên đũa mãnh liệt hơn với cơ thể trước mặt.

Anh không ngừng hôn cô, mút từng tấc da thịt của cô, vốn hai tay dừng lại ở ngực, bây giờ lại dọc theo đường cong di động xuống dưới vuốt ve, khiến cô nổi lên phản ứng, cho đến khi anh đưa ngón tay thăm dò vào giữa hai chân cô——

"A!" Cô trở nên thanh tĩnh, chống đối việc anh muốn tiến vào.

Nhưng Diêm Vệ đâu chịu lùi bước, anh bắt một cánh tay đang quơ loạn của cô lại, tiếp tục hành động.

Ngón tay mới dò vào đã bị các cơ thịt nóng rực cuốn chặt, thoải mái cảm thụ khiến anh không chút e dè mà lặp lại động tác nhiều lần, cho đến khi con đường khô ráo trở nên trơn trượt.

"A. . . . . Không muốn. . . . ."

Cô không ngừng co rúm thân thể, muốn trốn tránh anh, nhưng hai tay bị khống chế, không thể chạy trốn, cô chỉ có thể mặc cho anh bừa bãi hành động.

Nhưng là, chẳng biết tại sao thân thể của cô cũng dần dần mất đi khống chế, không chỉ tay chân xụi lơ vô lực chống cự anh xâm phạm, ngay cả đầu cũng dần dần mơ hồ, thậm chí bắt đầu hưởng thụ trên chọc của anh.

Đang lúc cô suy nghĩ một tý, anh thăm dò thêm một ngón tay, mở rộng con đường hẹp ra một chút, mà động tác mạnh bạo hơn.

"Ừ. . . . . Ừ. . . . ."

Cô cảm thấy từng dây thần kinh đang trải qua một loại kích thích chưa từng có, đó là phản ứng dây chuyền trong cơ thể cô, loại kích thích này mang đến khoái cảm càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi cô không chịu nổi. . . . .

"A. . . . ." Cô khẽ ngấm ra tiếng, bộc lộ cơ thể đang vui vẻ.

Lúc này, anh mới chậm rãi rút ra khỏi thân thể của cô, yêu thương hôn hai gò má đỏ rực ấy.

"Tại sao? tại sao chú muốn làm như vậy? quá kỳ quái. . . . ." Cô lẩm bẩm nói.

Anh đọc được trong mắt cô có chút không nguyện ý, ghen tị lại dâng lên.

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không để cho em đi !" Anh lạnh lùng nói, phảng phất như chuyện này chỉ để ngăn cô không rời nhà đi mà thôi.

Làm sao cô chịu nổi?

"Chú quá đáng lắm!" Thừa dịp anh không chú ý, cô đẩy anh ra, xông ra ngoài, lao khỏi nhà.

Người con trai ngã ngồi trên mặt sàn, nhưng không đuổi theo, chỉ ngồi đó, sắc mặt dần dần lũng hiện lên sự tiếc hận. . . . .

☆ ☆ ☆

Lý Quân Nghi vừa mở cửa, đã thấy khuôn mặt Diệp Nhi Linh tèm lem nước mắt, dọa cô nhát thời luống cuống tay chân.

"Nhi Linh! Cậu sao vậy? Sao lại khóc?" Cô vội vàng kéo người khóc sụt sùi vào trong nhà.

"Quân Nghi. . . . . Ô. . . . . tó. . . . . Ô. . . . ." bạn thân hỏi thăm, Diệp Nhi Linh một câu nói cũng nói không hoàn chỉnh, dù sao cả người của cô vừa mới trải qua cảm giác kia.

"Trời ạ! Đừng khóc nữa! Lên phòng tó đã, nếu để ba mẹ tó quay về thấy thì khó giải thích đấy!" Lý Quân Nghi dứt lời, lập tức lôi cô đến phòng của mình.

Đóng cửa phòng, Diệp Nhi Linh vẫn còn lã chã nước mắt, tựa như không có ý định giải thích.

Lý Quân Nghi vội vàng đưa đến hộp giấy mềm, bắt đắc dĩ thờ dài nói: "Đừng khóc nữa! chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ô. . . . . Tó. . . . ." Diệp Nhi Linh thật sự không biết mở miệng thế nào, vừa nghĩ tới chuyện Diêm Vệ làm như vậy với cô, cô không nhịn được muốn khóc.

"Được rồi! Vậy để tó đoán được không?" Lý Quân Nghi bắt đắc dĩ trợn trừng mắt, lại nói: "Tám phần là do chú cậu phải không?"

Đúng chính xác, Diệp Nhi Linh gật đầu một cái.

"Anh ta đánh cậu?" Vừa đoán cô vừa kiểm tra Nhi Linh kĩ lưỡng.

"Không có. . . . .chú ấy không đánh tó. . . . ."

"Thế sao cậu khóc như vậy?"

"Nhưng chú ấy. . . . ." Nên nói như thế nào đây!

Cô khóc là vì tức giận, cô giận anh chỉ vì không cho cô đi mà làm ra loại chuyện đó, đồng thời cô cũng giận chính mình, tại sao có thể không biết xấu hổ mà hưởng ứng động tác của anh!

"Được rồi! đừng khóc!" Lý Quân Nghi vội vàng chùi nước mắt giúp cô.

"Nói tóm lại, thì cậu với anh ta gây gổ hả?"

"Ừ. . . . ."

"Là vì chuyện đi biệt thự ư?"

"Ừ. . . . . Cũng coi là thế đi. . . . ."

"Thật ra thì tó cũng rất hối hận khi đến nhà cậu, kết quả hại cậu gây sự với chú. . . . ."

"Không nên nói thế, các cậu có ý tốt mà thôi, tại chú tó quá đáng. . . . ."

"Còn không phải do tên đầu heo Giang Quân Ngạn kia làm hại à! Tự nhiên lại nói những lời kia! Chú cậu dĩ nhiên bị cậu ta chọc giận!"

"Quân Ngạn cũng vô ý mà thôi. . . . ."

"Nhưng mà chúng tó cũng bị chú cậu làm giật mình! Không nghĩ tới anh ta sẽ nói ra những lời kia, thật khiến người khác có ý nghĩ kì quái. . . . ."

Nói đến chỗ đau, Diệp Nhi Linh không khỏi ảm hạ nhắm mắt, "Chẳng qua là chú muốn ngăn cản mà thôi. . . . . Đừng suy nghĩ quá nhiều. . . . ."

"Thì đó! Thế cậu thì sao? Ngày mai trở về à?"

"Tó. . . . . Tó không biết. . . . ." Cô cần một ít thời gian để suy nghĩ về quan hệ giữa chú và mình, chuyện đã xảy ra tối nay quá kỳ quái. . . . .

"Cũng đúng, trở về mà chạm mặt nhau cũng rất lúng túng!" Lý Quân Nghi gật đầu một cái, đơn thuần cho rằng bạn mình chỉ là ở giận dỗi.

"Ừ. . . . ."

"Không thì mấy ngày này cậu ở nhà tớ, Chủ nhật có thể cùng bọn tớ đi biệt thự chơi, đợi đến khi cậu nghĩ thông suốt, rồi trở cũng tốt!"

"Như vậy. . . . . Có được hay không?"

"Có cái gì không được chứ? Ba mẹ tớ cũng rất vui khi gặp cậu mà!"

"Cám ơn cậu! Quân Nghi. . . . ." Nếu như không có người bạn này, cô thật không biết nên tìm ai.

"Được rồi, được rồi! Đừng cảm ơn tớ, nín khóc là đủ rồi!"

"Ừ. . . . ." Cô vội vã lau nước mắt, nặn ra nụ cười tươi tắn .

☆ ☆ ☆

"Sao?" Ôm cô gái nhỏ, Diêm La hỏi, đối tượng của câu hỏi dĩ nhiên là tòa “Núi băng” trước mắt này.

Không sai! Chính là núi băng!

Dù vẫn tôn kính anh giống như trước kia, nhưng trước kia chỉ là khối băng nhỏ, bây giờ thì sắc mặt lại lạnh lùng, cả người tan mát ra hơi thở còn lạnh lẽo hơn so với Địa Ngục, không phải núi băng thì là cái gì?

"Sao là sao? Anh muốn nghe chuyện công ty à?"

"chuyện về công ty tôi mới nghe xong cách đây ba phút, không muốn nghe thêm lần nữa."

"Vậy anh hỏi. . . . ."

"Nét mặt của cậu thật đúng là hiếm thấy. . . . . Thú vị!"

Coi như bọn họ không biết nhau từ trong bụng mẹ, nhưng dầu gì cũng quen nhau hơn mười năm rồi, đây là lần đầu tiên anh thấy vẻ mặt này của Diêm Vệ.

"Thú vị gì?" Diêm Vệ cau mày, tâm tình hiện tại của anh đang thâm đến cực điểm, giờ lại còn dùng từ này để hình dung nữa chứ.

"Đầu tiên là cô đơn, sau thì như đưa đám, cuối cùng lại tới phiền muộn, có chuyện sao?"

"Không!"

"đừng nói dối."

"Hừ! ."

"Cô ấy đâu?" Nhân vật mấu chốt là ai thì anh không cần nói rõ ra.

"Đi."

"À. . . . ." Nguyên lai là mặt trời rồi bỏ dây núi.

Lúc này, Diêm Vệ cư nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, "Xem ra tôi đã làm quá."

"Không phải nói là đợi sao?"

"Kế hoạch vĩnh viễn không thể cố định được. Không phải sao?"

"Đúng thế. Vậy cậu định buông tay như vậy ư?"

Trả lời Diêm La chính là hừ lạnh một tiếng.

"Vậy làm sao bây giờ? Chờ đợi trong khổ sở?"

"Cô ấy sẽ quay về!"

"Vậy thì cậu nên cầu nguyện là cô ấy không phải quay về để thu dọn đồ."

Nhìn Diêm La một cái, Diêm Vệ mới rời đi.

*****

Chủ nhật, sau nửa giờ đi xe, đoàn người Diệp Nhi Linh rốt cục đi đến ngôi biệt thự của nhà Giang Quân Ngan.

Vừa xuống xe, chỉ nghe thấy Lý Quân Nghi chạy về phía núi, hét to.

"Nhi Linh, cùng hét nào!"

"Không cần, cậu cứ hét đi rồi."

"Trời ạ! Cậu đừng nhớ đến gã kia nữa!"

"Tớ nào có. . . . ." Cô phản bác, nhưng gương mặt lại chột dạ, cho dù ai cũng nhìn ra được.

Nhưng sao cô không nhớ được cơ chứ? Đây lần đầu tiên cô rời nhà khi cô bắt đầu ở chung với anh, tại sao anh không tới tìm cô? Phảng phất như chuyện cô rời đi chẳng chút ảnh hưởng gì đến anh.

"Này! Bảo cậu đừng nghĩ, cậu lại nghĩ à!" Lý Quân Nghi ép hai gò má cô lại.

"A! Thật là đau!"

"Được rồi! Đừng hành hạ cô ấy nữa!" Triệu Lợi vội vàng ngăn cản Lý Quân Nghi.

Giang Quân Ngan ở một bên cũng lập tức chen vào, "Đúng vậy! Nhi Linh không nên chơi với cậu mới đúng, dù sao vườn sau nhà tớ có rất nhiều động vật nhỏ, chúng nó không thói quen thì cạp cái đầu!"

"Cậu nói ai là cạp cái?"

"Người nào trả lời thì là người đó!"

"Cậu. . . . . Ghê tởm! Tớ đói bụng rồi, đi lấy cơm!"

"Muốn ăn cơm thì đi nấu, chúng tớ muốn ăn thịt nướng."

"Cậu. . . . .được lắm! Lấy nhanh ra đây, chúng tớ đều là khách đây!"

"Không giúp một tay, thì đừng nghĩ đến việc ăn!" Giang Quân Ngan đi vào trong nhà.

"Hừ! Quý hẹp hòi!" Nói tới nói lui, Lý Quân Nghi vẫn chạy theo vào.

"Hai người bọn họ thật đúng là hết chỗ nói, ngay cả chuyện này cũng như vậy." Diệp Nhi Linh nhìn bóng lưng Lý Quân Nghi, lắc đầu một cái.

"Nếu biết thế, thì cậu cũng nên vui vẻ chút." Triệu Lợi tiếp lời, trong mắt tràn ngập yêu mến.

Đáng tiếc Diệp Nhi Linh không chú ý tới, chẳng qua là cúi đầu, áy náy nói: "Ừ! Tớ hiểu được. . . . ."

Triệu Lợi còn muốn thêm cái gì đó, đã bị cắt đứt bởi Lý Quân Nghi kéo rộng cửa ra.

"Này! Hai cậu cũng tới giúp một tay!"

"Được rồi! Tới đây!"

Diệp Nhi Linh cùng Triệu Lợi nhìn nhau, cười một tiếng, sóng vai đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Xu

bốn người ăn uống no nê xong, ngồi ở trong mái chòi nhỏ nói chuyện phiếm, cảm thấy có chút nhàm chán, Lý Quân Nghi không kèm chế được tính tình mà nói: “Trời ạ! Hay là chúng ta chơi trò thám hiểm được không?”

“Thám hiểm? Thám cái gì hiểm? Không thích!” Diệp Nhi Linh nhủ mi, tính cô vốn không gan dạ, bây giờ mà chơi trò này chắc chắn cô sẽ thua. Mà có trời mới biết trong núi này có những gì?

“Trời ơi là trời! Núi này lớn như vậy, nhất định có rất nhiều chỗ để đùa, chúng ta cầm đuốc tìm thử xem!”

“Nhưng mà. . . . . Bây giờ hơn nửa đêm, muốn tìm cũng nên để sáng sớm ngày mai chứ!” Diệp Nhi Linh rất muốn mọi người từ bỏ cái ý định đi thám hiểm này.

“Ừ! Cũng đúng! Nhưng bây giờ thật chán!” Lý Quân Nghi nhìn Giang Quân Ngan, “nè! Cậu là chủ nhân nơi này! Mau suy nghĩ trò chơi nào đi!”

“Tớ cảm thấy chủ ý đi thám hiểm cũng không tệ!”

“Đã nói là bây giờ quá muộn, tìm được nơi để đùa thì sao chứ? Cậu không hiểu tiếng quốc ngữ à?”

“Muộn thì sao? Luôn có chỗ thích hợp để chơi lúc nửa đêm mà!” Giang Quân Ngan thần bí nói.

Vừa nói xong, ba người kia trầm miệng một lời nói: “Nơi nào vậy?”

“Nơi đó!” Giang Quân Ngan chỉ vào một nơi cách đó không xa.

Bởi vì sắc trời vô cùng tối, ba người căn bản không thấy rõ cậu ta chỉ nơi nào.

“Nơi đó là nơi nào?” Lý Quân Nghi hỏi.

” Nghĩa trang Tây Dương.” Giang Quân Ngan trả lời kín đáo, còn nở một nụ cười khó hiểu, làm người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Diệp Nhi Linh càng thêm kinh ngạc, trong lòng không ngừng khẩn: không thám hiểm đâu.

Nhưng mà, cô vịn vịn không nghĩ tới, bên tai truyền đến tiếng hoan hô của Lý Quân Nghi .

“A! Được nha! Không ngờ cậu biết nhiều vậy! Bàn bạc đi, kế hoạch để thám hiểm á!”

“Hay là mình chia nhóm ra để so tài, cùng đi vào cổng, tổ nào ra trước thì thắng, như thế nào?”

“Thắng có phần thưởng gì?”

“Ừ. . . . . Người thua phải chuẩn bị thức ăn ngày mai, thấy thế nào?”

“Chia nhóm thế nào đây?”

“Phải công bằng! Cậu với tớ, còn hai người kia một nhóm” Giang Quân Ngan nói.

“Tại sao? Tên một sách như cậu gió cũng thổi bay, lỡ sợ đến nỗi chân nhũn ra, thì tớ làm sao bây giờ?”

“Cậu đừng lo lắng thái quá chứ! Những người nằm trong kia nhất định sẽ tưởng nhầm cậu là bạn, chúng ta làm sao thua được!”

“Này! Lời này của cậu có ý gì hả? Không nói nhiều! Tớ muốn cùng Lợi một nhóm!”

“Vây cũng không được! Lỡ như cậu liên lụy đến cậu ấy, hai người các cậu mà nấu cơm thì không bằng giết tớ đi!” gương mặt Giang Quân Ngan lúc này rất đều.

“Này. . . . .”

Lý Quân Nghi cùng Triệu Lợi thấy thế lập tức im thin thít, không có cách nào phản bác lại, số là hai người thể hiện tài nấu nướng lúc đóng quân dã ngoại, nhưng tất cả người trong nhóm bị ngộ độc thức ăn phải cấp cứu, huống chi, Giang Quân Ngan là một trong số ‘nạn nhân’ hôm đó, tuyệt đối có quyền chống đối.

“Cho nên. . . . . Nếu như cậu cùng nhóm với tớ thì may ra thua cũng không sợ!”

“Vây thì tớ có thể cùng nhóm với Nhi Linh! Tay nghề của cậu ấy rất tốt.”

“Như vậy sao được? Phải một nam một nữ chứ! Nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, hai cậu lại là nữ sinh, quá nguy hiểm!”

“Cũng đúng. . . . .” mặc dù Lý Quân Nghi tìm mọi cách để không cùng nhóm với Giang Quân Ngan, nhưng cũng không tìm ra lý do phản bác, dù sao nơi này vắng vẻ thế này, lỡ gặp phải là người không ra người quý không ra quý thì thật sự rất nguy hiểm.

“Nếu tất cả mọi người không có ý kiến, vậy thì đi thôi!”

“Chờ. . . . . Chờ một chút. . . . .” Diệp Nhi Linh mở miệng.

Lúc mọi người quay đầu lại, mới phát hiện cô còn ngồi tại chỗ.

“Phải đi thật sao?” Cô không muốn đi!

“Trời ơi! Cậu đi cùng một người anh hùng như Lợi, còn sợ gì chứ!” Lý Quân Nghi thở dài một cái, kéo tay cô đi về phía trước.

“Không muốn đâu. . . . .” Diệp Nhi Linh giãy giụa mãi, cho đến khi bóng lưng bốn người biến mất ở trong rừng cây. . . . .

*****

Khi Qiang Quân Ngạn dẫn mọi người đến nơi, sau đó bốn người phân làm hai nhóm, bắt đầu thám hiểm.

Mặc dù trong lòng Diệp Nhi Linh chẳng muốn chút nào, vào giờ phút này, cũng chỉ có thể cùng Triệu Lợi đi vào nghĩa trang xa lạ này.

Đêm, trong núi hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng côn trùng kêu, thỉnh thoảng trận gió gào thét đi qua, lá cây vang lên sào sạt, càng làm cho không khí trở nên thâm hiểm giống như thật.

Đối với những người nhát gan như Diệp Nhi Linh thì hành hạ tinh thần đến cực điểm, cô cảnh giác nhìn bốn phía, lo sợ sẽ nhìn thấy những gì không nên thấy.

Thấy cô sợ hãi như vậy, Triệu Lợi dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thể hiện sự mạnh mẽ của phái nam, cậu ta nắm chặt lấy tay cô, nói: “Đừng sợ! Có tớ ở đây!”

tỏ thái độ anh dũng như vậy sẽ khiến các cô gái mặt hồng tim đập , nhưng mà Diệp Nhi Linh lại không chú ý tới Triệu Lợi, sợ hãi nhìn quanh chỗ cậu ta đứng.

“Ồ đây toàn là mộ! không sợ sao được!”

Triệu Lợi nghe cô nói như thế, lập tức cũng ngốc lảng tại chỗ, anh nhìn về mặt mờ mịt của cô, lại nhìn mười ngón tay của hai người đang đan vào nhau, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nói: “À. . . . . Không sao đâu. . . . .”

“Bọn Quân Nghi không biết đi đến đâu rồi nhỉ? Có phải ra tới cửa rồi không?”

“không đâu! Chúng ta mới đi có năm phút, nghe Quân Ngạn nói cái nghĩa trang này rất lớn, không phải sao?”

“Mới có năm phút sao? Sao tớ cảm thấy như đã đi hơn 5 tiếng. . . . .” Diệp Nhi Linh không dám tin, khẽ hô. Trời ạ! rốt cuộc cô còn phải ở đây bao lâu nữa? “Trời ạ! Nói lung tung ! Cô đi chú bác tha thứ cho cháu, cháu trẻ dại nên nói những điều không hay, chúng cháu không phải là cố ý muốn mạo phạm các chú các bác, xin đừng chào hỏi tội cháu ạ!”

“Nhi linh, cậu lắm bầm gì thế?” Triệu Lợi không hiểu nhìn Diệp Nhi Linh.

“Không có. . . . . Không có gì, chúng ta đi nhanh đi!”

“Này! Cậu đừng đi nhanh như vậy, nhìn đường cẩn thận vào!” Triệu Lợi vội vàng gọi to bóng dáng phía rước, không lâu sau đó, chỉ nghe thấy cô hét to một tiếng, cậu lập tức chạy lên phía trước, quả nhiên thấy cô nằm trên mặt đất.”Nhi linh! Nhi linh! Cậu có sao không?”

“Nơi đó có tảng đá. . . . .” Cô chỉ vào ‘thủ phạm’ khiến mình trật chân, hai mắt đã đóng đầy hơi nước.

“Có đau không?” Triệu Lợi đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc của cô, vội vàng đỡ cô ngồi dậy.

“Rất đau. . . . .” Sợ hãi và đau đớn khiến Diệp Nhi Linh không nhận được mà rơi nước mắt.

“Ngoan, đừng khóc.” Triệu Lợi vội vàng an ủi cô, nhưng nước mắt của cô càng trào ra mãnh liệt, khiến cậu nóng lòng không dứt, nhưng không còn cách nào khác.

“Cậu thấy tớ rất vô dụng đúng không?” Cô thút tha thút thít nói, bộ dáng rất đáng thương.

Cậu nghe vậy, vội vàng xoa tay phù nhận, “Không! Sao thể được? Tớ, tớ. . . . .”

Thấy cậu ta có sự khác thường, khiến cô không hiểu, “Cậu sao vậy? Cà lăm lăm gì?”

“Tớ. . . . .tớ thích cậu!” Cũng không biết dừng khí ở đâu ra, thúc đẩy Triệu Lợi tỏ tình, nhưng mà không khí giữa hai người càng thêm quỷ dị.

Một lúc lâu, Diệp Nhi Linh mới có biện pháp mở miệng, nhưng cũng không hiểu gì, “Cái đó. . . . . Tớ. . . . .”

“Cậu cũng yêu tớ chứ?” trước giờ Triệu Lợi luôn là người trực tiếp, nếu cậu ta tò tình thì cũng chỉ đến vậy là cùng.

Bị cậu ta hỏi như vậy, lập tức Diệp Nhi Linh cũng không biết nên phản ứng sao đây.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ sẽ có tình cảm trên mức bạn bè với cậu ta, khẳng định là thế. Nếu như dứt khoát từ chối, có quá tuyệt tình không? Dù sao họ cũng là bạn tốt.

Nhưng mà. . . . . làm như vậy sẽ tốt hơn, cô không muốn lừa cậu!

“À. . . . . Lợi, tớ. . . . .” Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi.”

Trường hợp như vậy thật khiến người ta lúng túng, thật may là Triệu Lợi không biến xấu hổ thành giận, chẳng qua là cười cười nói: “Cậu đừng xin lỗi nữa! Thật ra thì đáp án này tớ đã sớm đoán được, nhưng mà tớ cũng có chút buồn!”

“Thật xin lỗi. . . . .”

“Đã nói là cậu không cần nói xin lỗi mà! Đây cũng không phải lỗi của cậu!” Cậu ta cau mày, ngay sau đó cười hỏi: “Nhưng mà, nếu cậu có đối tượng thì phải nói cho tớ biết đó! Tớ muốn xem tình địch rốt cuộc là nhân vật thế nào, thua cũng phải thua cam tâm chứ!”

Cô đứng dậy, làm bộ muốn đánh cậu, “Này này! Tớ chẳng có đối tượng nào hết! Đừng nói lung tung!”

“O! Tớ là người bệnh! Sao cậu đánh tớ? Thật dã man!”

“Cậu bệnh chỗ nào hả? Tớ mới phải chứ? Không nhìn thấy chân tớ sưng một cục to đùng ở đây à, đau chết đi được!” Diệp Nhi Linh chỉ đầu gối sưng đỏ của mình, phân bác.

“Ta nhưng là tâm linh trọng độ bị thương cũng! Như thế nào?”

Nhìn thấy Triệu Lợi khoa trương lên, Diệp Nhi Linh không khỏi cười gập bụng.

“Ha ha! Cái gì cậu cũng dám nói!”

Cứ như vậy, hai người đùa giỡn đi hết con đường, không khí hoảng sợ dường như không còn ảnh hưởng đến họ.

☆ ☆ ☆

Khi hai người Diệp Nhi Linh ra khỏi nghĩa trang, đã nhìn thấy Giang Quân Ngạn và Lý Quân Nghi im lặng đứng chờ họ.

Nói im lặng hình như không đúng lắm, giữa hai người kia thật sự là im lặng đến dị thường, hơn nữa, trên mặt cũng có chút đỏ ửng, rất là khả nghi.

“Quân Nghi, cậu và Quân Ngạn bị sao thế? Im lặng vậy?”

“Không có! Tớ với cậu ta chẳng bị gì cả!” Lý Quân Nghi hốt hoảng lắc đầu, khuôn mặt đỏ ửng lại càng ngày càng rõ ràng.

Không chỉ có cô, ngay cả khuôn mặt một sách của Giang Quân Ngạn cũng ửng đỏ như vậy, khiến người khác vô cùng tò mò.

“Á à. . . . . có chút cổ quái!” nụ cười Triệu Lợi không có chút ý tốt.

“Khụ khụ!” Giang Quân Ngạn hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Cái gì cổ quái chứ? Đừng chuyển chủ đề nữa! Thua là thua! Cậu và Nhi Linh phải xử lý bữa cơm ngày mai!”

Lý Quân Nghi cũng vội vàng xen vào, “Đúng vậy, đúng vậy! Không được xù đầu đấy!”

“Ồa! Có cần ăn ý như vậy không?” Triệu Lợi cố ý đưa mắt nhìn hai người một lúc lâu, sau đó cùng Diệp Nhi Linh nhìn nhau, cười một tiếng.

“Cười cái gì mà cười! Đều tại cậu hết! Hại tớ bị bọn họ cười. . . . .” Lý Quân nghi nghiêm mặt, đẩy Giang Quân Ngạn một cái.

Lần này Giang Quân Ngạn lại không cãi và với cô, chẳng qua là cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn cô, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết đã có chuyện gì.

“Đi thôi! Nơi này lạnh quá! Tớ muốn ngủ!” Đò bưng cả khuôn mặt, Lý Quân Nghi lôi Diệp Nhi Linh bỏ chạy, bỏ lại hai cậu con trai sau lưng.

“Thành công rồi?” Triệu Lợi nâng mắt nhìn bạn.

“Đó là đương nhiên!” Gương mặt tuấn tú kia rất đắc ý, “Còn cậu?”

“Tớ không may mắn như cậu!” Triệu Lợi khoanh tay trước ngực.

“Ừ. . . . . Bớt đau buồn đi!” Giang Quân Ngan vỗ vỗ vai người kia.

“Tạm tạm! Nhưng mà nói ra thật nhẹ nhõm hơn nhiều.”

“Ừ. . . . .” Giang Quân Ngan trầm ngâm, cười nói: “Yên tâm! Người anh em à, dù có sa lầy trong tình yêu cuồng nhiệt, cũng sẽ không quên hẹn bỏ giúp cậu đâu!”

“Không cần phải khách khí thế! Cậu dành nó mà chiều cổ tốt con cộp mẹ kia là được rồi, coi chừng bị găm đến xương cũng không còn!”

“Hắc hắc! Cái này cũng khiến cậu bận tâm rồi! Cậu chờ đi, cộp mẹ sẽ hóa thành mèo con cho coi!”

“Oa? Lợi hại như vậy à? Vậy tớ phải thông báo một tiếng chó Lý Quân Nghi mới được, để cậu ấy coi chừng kẻ như cậu!” Triệu Lợi dứt lời, co cẳng chạy.

Giang Quân Ngan đuổi theo phía sau lưng cậu, vừa chạy vừa gọi, “Này! Người anh em, chờ đã!”

★★★★☆

“Quân Nghi, Cậu với Quân Ngan xảy ra chuyện gì vậy? Là lạ đó!” Vừa vào cửa phòng, Diệp Nhi Linh không chờ đợi được, ép hỏi Lý Quân Nghi.

“cậu ấy tỏ tình với tớ!” Vào lúc này, khuôn mặt Lý Quân Nghi không còn vẻ cay cú trước kia, thay vào đó là xấu hổ, khiến Diệp Nhi Linh tròn mắt há mồm

“Có thật không? Cậu nói sao?”

“Hôn cũng hôn rồi, tớ còn có thể nói cái gì được!”

“Oa! tiến triển nhanh ghê!” Diệp Nhi Linh hưng phấn kêu to.

Lý Quân Nghi vội vàng che miệng cô.”Trời ơi! Chớ nói nữa! Mất thể diện chết đi được! Vậy. . . . .Bọn cậu thì sao? Lợi đã tỏ tình với cậu chưa?”

“sao cậu biết?”

“Đương nhiên là Giang Quân Ngan nói! mau khai đi!”

“À. . . . .tớ từ chối. . . . .”

“Tại sao?”

“Không có tại sao. . . . . tớ chỉ coi cậu ấy là bạn tốt! Không có loại cảm giác đó. . . . .”

“Ừ! Thế cậu có ‘cái cảm giác đó’ với người nào vậy?”

“Tớ. . . . .” trong đầu Diệp Nhi Linh đột nhiên thoáng qua hình ảnh của một người khiến chính cô kinh hãi.

“Cậu sao vậy? Nghĩ đến người nào sao?”

“Không có. . . . . Không có mà!” Cô nhất định là do đầu choáng váng mới suy nghĩ lung tung như thế!

“Nhất định có! Tớ là bạn thân của cậu đấy, Nhi Linh à!”

“Tớ nghĩ đến. . . . .chú tớ. . . . .”

“Ha ha! Bị tớ đoán trúng rồi!” Lý Quân Nghi vỗ tay nói: “Tớ biết cậu thích anh ta mà!”

“A? Sao cậu nghĩ như vậy?” Diệp Nhi Linh không hiểu, bình thường cô rất ít nói đến tình hình của mình và Diêm Vệ, cho dù có nói, cũng chỉ là vài sự kiện vụn vặt trong cuộc sống, sao cô bạn tốt này lại có suy nghĩ như thế?

“Tôi xin! Nhìn anh ta là tớ đã biết rồi!” Lý Quân Nghi tròn trừng mắt, phảng phất như Diệp Nhi Linh mới vừa hỏi một vấn đề cực kì ngu xuẩn.”Người ta có khuôn mặt đẹp trai như vậy, cô gái bình thường nào cũng sẽ yêu ngay! Huống chi cậu lại rất quan tâm đến anh ta. Nếu không thì sao mỗi khi cậu ra ngoài đều sợ anh ta đói bụng, hả?”

“Nhưng mà. . . . . Đó là bởi vì tớ không thể làm gì để báo đáp ơn của chú, đương nhiên muốn chăm lo cuộc sống của chú, bắt đầu bằng cuộc sống hàng ngày. . . . .” Diệp Nhi Linh thấp giọng giải thích, mặc dù lý do này khiến cô cũng cảm thấy chẳng có chút thuyết phục nào.

Lý Quân Nghi liền nói: “Con lạy mẹ! Đây là thời đại nào rồi hả! Báo ơn! Nếu như vậy, sao cậu không lấy thân báo đáp cho nhanh?”

Nghe vậy, Diệp Nhi Linh đỏ mặt, hốt hoảng nói: “Cái gì mà lấy thân báo đáp chứ? Cậu...cậu đừng nói lung tung!”

lời nói của Lý Quân Nghi khiến cô nghĩ đến đêm đó. . . . . đó là lấy thân báo đáp sao. . . . .

Trời ạ. . . . . Không được! Nghĩ tiếp thì cô sẽ chảy máu não mà chết mất!

“Sao mặt cậu đỏ vậy? Ôi trời! Tớ chỉ tùy tiện nói thôi mà! Đừng làm vậy đấy!” Lý Quân nghi dừng một chút, nói: “Nhưng mà, nếu cậu thật lòng thích anh ta, thì không thể tiếp tục như vậy nữa.”

“Không thể tiếp tục như vậy nữa?” Như vậy là như thế nào?

“Thì cậu phải quay trở về chứ sao nữa! Không thì sao phát triển quan hệ được chứ?”

“Về nhà. . . . .”

“Đúng vậy! Không phải là tớ muốn đuổi cậu về, tớ mong cậu ở nhà tớ mãi mãi còn chẳng được nữa là! Nhưng nếu cậu cứ để anh ta cô đơn một mình, sớm muộn gì cũng sẽ có một người phụ nữ khác thay thế mà thôi!”

“Thay thế?” Diệp Nhi Linh cảm thấy mình có chút không thờ nổi.

Cô không cần những người khác cùng anh nói chuyện, cùng anh ăn cơm, mặc dù những chuyện này rất bình thường, nhưng cô vẫn cho đây là đặc quyền của mình! Nếu có người thay thế cô, chăm lo cuộc sống của anh, thì cô nên làm gì bây giờ?

“Cậ đừng lo lắng!” Lý Quân Nghi nhìn cô tái mặt, cũng luống cuống, “Cậu yêu anh ta?”

Diệp Nhi Linh không phản bác được.

Cô yêu anh, nếu không thì sao lại không muốn để người khác thay thế vị trí của mình. Thậm chí, cô còn có ý nghĩ muốn độc chiếm anh nữa cơ.

Lý Quân Nghi thấy cô im lặng, vội vàng an ủi: “Tớ chỉ nói mà thôi, nếu cậu sợ tình huống đó xảy ra, thì nhanh phát triển lên!”

“Thế nào là phát triển?”

“quan trọng nhất là về nhà trước! Sau đó từ từ bồi dưỡng tình cảm với anh ta! Tớ thấy anh ta cũng rất quan tâm đến cậu, nếu không thì sẽ không nói ra những lời đó để cậu không rời nhà!”

“Vậy ư?” Cô thật lo lắng.

“Đúng vậy mà! Không thế thì sao anh ta lại có thể tùy tiện có quan hệ với nữ sinh chứ?” Lý Quân Nghi vỗ vỗ vai cô, an ủi, “Chỉ ở đây đoán già đoán non thì có tác dụng gì?”

“Ừ. . . . .” Diệp Nhi Linh gật đầu một cái, coi như là đồng ý với lời khuyên của con bạn thân.

Mặc dù đã biết rõ tình cảm của mình xong, cô vẫn cảm thấy sợ hãi, sợ sẽ mất anh; nhưng mà, trốn chạy chỉ khiến anh và cô cách nhau xa hơn, đây là việc mà cô không muốn chút nào.

Chỉ có thể trở về gặp anh, cô mới có thể tìm được đáp án!

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Xu

Chủ nhật qua đi, Diệp Nhi Linh rốt cục trở về chỗ ở của Diêm Vệ.

Cô nhìn một vòng các đồ vật trang trí, trong khoảng thời gian ngắn cảm giác có chút xa lạ, cô cũng mới rời đi mấy ngày mà!

Chú đâu? Không biết chú có khỏe không?

Hà? Cô cảm thấy căn phòng sáng sủa sạch sẽ này có chút nghi ngờ, ngay cả rác cũng giống ý hết lúc cô chưa bỏ đi, không tăng không giảm.

Chẳng lẽ chú không về nhà?

Diệp Nhi Linh đoán tới đoán lui, không nhận được mà mở cửa phòng Diêm Vệ tìm tòi.

“Chú. . . . .” Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông nằm trên giường, tủ cạnh đầu giường chơ những chai rượu, chất lỏng trong chai còn rất ít.

Chẳng lẽ mấy ngày qua chú toàn uống rượu? Hèn gì gầy như vậy!

Diệp Nhi Linh bước đến trước giường, nhìn Diêm Vệ bằng cặp mắt đã chứa đầy nước mắt.

“Đừng khóc.” Anh rót cục mở miệng, thanh âm khàn khàn, trong mắt tràn đầy nhu tình quyến luyến.

rót cục cô cũng trở lại! Trời mới biết anh vui vẻ đến bao nhiêu!

Anh muốn ôm cô, hôn cô, nói cho cô biết anh cần cô đến cỡ nào, lại sợ bị cô đẩy ra lần nữa, cho nên anh chỉ có thể nhẫn nhịn rung động khi thấy cô rơi lệ trước mặt mình.

“Tại sao chú không tìm cháu?” đôi mắt Diệp Nhi Linh đắm lệ, mơ hồ hỏi.

“Chú không nên can thiệp vào cuộc sống của cháu. . . . .” anh nói.

Khi bọn họ tách ra, trong khoảng thời gian này, anh suy nghĩ rất nhiều, suy cho cùng mình cũng chỉ là người giám hộ, không có quyền can thiệp cuộc sống riêng tư của cô, càng không có quyền lợi cưỡng cầu cô yêu mình.

Cho nên, nếu như cô muốn rời đi, anh sẽ không dùng vũ lực để ép cô trở về cái nhà này.

“Thật xin lỗi. . . . . Cháu không nên trách chú như vậy. . . . . Chú là muốn bảo vệ cháu, mà cháu. . . . .”

“Không! Cháu nói đúng. . . . . suy đoán của thằng nhóc kia không sai. . . . .”

“Có ý gì?” Chú đang chỉ những lời của Giang Quân Ngan nói hôm đó sao?

“Chú không chỉ là vì muốn bảo vệ cháu, mà chú. . . chú có. . . . . Tư tâm. . . . .” Trải qua mấy ngày nay suy nghĩ, anh quyết định bày tỏ tình yêu say đắm nói ra, không muốn giấu giếm nữa.

“Tư tâm. . . . .” Diệp Nhi Linh nín thở, lặng lẽ đợi anh nói hết.

Chú muốn nói cái gì? Tim mình sao lại nhảy lên không ngừng? Giống như mong đợi những thứ gì. . . . .

“Anh yêu em! Từ lần đầu nhìn em ở bệnh viện, anh đã yêu em, mặc dù lúc đó em còn nhỏ như vậy. . . . .” Anh chậm rãi nhìn cô, nói tình yêu mà nhiều năm qua ấp ủ. “Có thể cùng em sống chung cuộc sống, anh đã rất vui vẻ, nhưng cũng khiến anh thống khổ! Từng giây từng phút phải đè nén khát vọng với em, mới có thể miễn cưỡng diễn hoàn thành vai người chú như vậy. Có lẽ là anh thiếu kiên nhẫn, nên hôm đó làm những chuyện kia với em. Thật xin lỗi! Làm thương tổn em, về sau em cùng ai lui tới, anh sẽ không can thiệp nữa. . . . .” Nói xong, anh lại rót một ly rượu, đang muốn uống lại bị cô đoạt lấy.

“Chú đừng uống nữa!” Cô khê hô, khuôn mặt nhỏ nhắn đã gấn đầy nước mắt.

“Đừng khóc! Anh đã thề là không để em khóc nữa. . . . .” Anh đau lòng, muốn lau nước mắt trên mặt cô, nhưng không dám đưa tay chạm vào.

Cô ngồi xuống cạnh giường, nức nở nói: “Tại sao chú không hỏi cháu có yêu chú không? Tại sao lại muốn đẩy cháu ra?”

“em sẽ yêu tôi sao? Nghề nghiệp của anh nguy hiểm như vậy, người nào muốn sống như thế với anh đây?” trong mắt thâm thúy ảm đạm

Mặc dù anh không thấy then khi là một thành viên của Diêm Minh, nhưng anh cũng hiểu nghề sát thủ này rất ít người có thể chấp nhận. Cho dù cô chưa từng tỏ ra bài xích hay sợ hãi công việc của anh, chẳng qua là muốn cảm ơn anh vì đã nuôi dưỡng cô mà thôi!

“Cháu! Cháu muốn mà!” Cô đem khuôn mặt vui sâu vào lồng ngực anh, ôm anh thật chặt.

“Nhi Linh, tôi biết em không bài xích nghề nghiệp này, nhưng em thật xác định là bởi vì yêu tôi mà không phải bởi quan hệ cảm kích sao?” Anh cố nén rung động, đẩy cô ra.

“Nếu như. . . . .” Cô hít sâu một hơi, đôi mắt đắm lệ thẳng tắp vào con ngươi anh, “Nếu như cháu chỉ cảm kích chú, tại sao khi vừa nghĩ tới có người sẽ thay thế cháu chăm sóc chú, cháu lại đau lòng như vậy?”

“Nhi Linh? !” Anh vừa mừng vừa sợ nhìn cô, rất muốn xác định tâm ý ấy.

“Cháu vẫn cho là mình thích chăm sóc chú chẳng qua là muốn báo đáp công ơn chú nuôi dưỡng, nhưng thật ra, không phải vậy. . . . . Cháu cũng có tư

tâm. Cháu muốn sống với chú, chăm sóc chú, cùng chú ăn cơm, cùng chú nói chuyện phiếm. . . . . Tất cả đều là do tư tâm cháu quấy phá. . . . .” Cô không nhận được đem tình cảm trong lòng nói ra hết, sau đó bất an quan sát phản ứng của anh.

Một giây kế tiếp, cô bị ôm vào trong lòng của anh, môi anh đào cũng lập tức bị xâm chiếm.

Lần nữa đối mặt với yêu cầu bá đạo của anh, cô không còn cảm thấy sợ hãi lúng túng, để mặc cho mình xụi lơ trong ngực anh, hưởng thụ nụ hôn dịu dàng này.

Đối với biến chuyển như vậy của cô, Diêm Vệ mừng rỡ đến không nói được. Vì vậy anh càng hôn cô cuồng nhiệt, thỉnh thoảng để cho chiếc lưỡi linh hoạt chui vào chiếc miệng nhỏ nhắn đầy mùi đàn hương, câu dẫn lưỡi thơm tho của cô, cảm giác thân mật trao đổi nước miếng nhanh chóng khiến dục vọng hai người nổi lên.

Anh nghiêng người, đè cô dưới thân thể mình, bắp thịt căng thẳng của anh nói rõ cho cô biết sự khẩn cầu mãnh liệt của phái mạnh.

“Ừm. . . . . Chú. . . . .” hai tay cô nhẹ chống đỡ lồng ngực anh, không biết làm sao cho phải.

“Gọi Vệ.”

“Vệ. . . . .” cô đỏ bừng mặt, ngược lại khiến anh càng lấn tới.

bàn tay thon dài chậm chạp di động trên đường cong mảnh khảnh, đến nỗi da cô cũng run rẩy theo, đợi đến khi cởi hết quần áo, da thịt trắng nõn đã trở thành màu hồng.

“Vệ. . . . .” Diệp Nhi Linh dù sao chưa từng trải qua mùi đời, lần đầu tiên để người khác giới nhìn tất cả, khiến cô có chút luống cuống.

“Đừng sợ. . . . .” Diêm Vệ nhẹ giọng trấn an tâm tình của cô, môi mỏng nhẹ nhàng liếm bả vai tuyết trắng, sau đó giống như biểu thị công khai chủ quyền, tỉ mỉ trên da thịt cô lưu lại một điểm ấn kí đỏ thắm.

“A. . . . .” cô nhắm mắt lại, cảm thụ xúc cảm êm ái anh mang lại, hai tay mảnh khảnh càng thêm không tự chủ mà ôm cổ anh, mặc cho anh càn rỡ.

Khi anh quay lại cánh môi cô lần nữa, bàn tay lập tức đặt lên hai ngọn núi mềm mại đã sớm đứng thẳng, phảng phất như mồi mọc kích tình vuốt ve, khiến anh không khách khí xoa nắn, cố ý làm cô rên rỉ hưởng ứng anh.

“A! Vệ. . . . . Không nên như vậy. . . . .” cô vô lực đung đưa đầu, nhưng không đẩy bàn tay trước ngực mình ra.

Bá đạo lại không mất dịu dàng xoa nắn ngực, khiến cô mơ hồ có chút đau, phảng phất như muốn nổ tung, nhưng lại có một loại khoái cảm nói không ra, đánh thẳng vào thần kinh toàn thân.

Đột nhiên, nụ hôn chuyển dần xuống phía trước ngọn núi, cảm giác tê dại khiến cô không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, thậm chí ưỡn người nghênh đón anh xâm chiếm, mãi đến khi phát hiện giữa hai chân có vật lạ vào thăm dò mới đột nhiên thức tỉnh.

“Sẽ đau!” Cô nức nở, lấy tay mình ngăn trở ngón tay của anh tiến vào.

“Ngaoan, lập tức không đau.” Anh dịu dàng hôn nước mắt ở khóe mi cô, ngón tay lại cố ý tiến vào u cổ khít chặt.

đầu ngón tay thon dài chậm rãi trượt vào khe hẹp mềm mại, ngay sau đó cảm nhận được bốn phía bắp thịt ấm áp ôm trọn, thúc đẩy anh không thể chờ đợi nữa mà xuyên vào trong.

Đường hẹp khô khốc vì anh trâu đùa dần dần tiết ra chất lỏng, mà Diệp Nhi Linh đã sớm là ý loạn tình mê, xa lạ lại mãnh liệt kích tình khiến cả người cô run rẩy không dứt.

“Nhi Linh. . . . .” Diêm Vệ yêu thương hôn một cái ở phía dưới cô gái, không nhận được mà tiếp tục động tác vuốt ve.

Lúc này, anh đã thăm dò vào hai ngón tay, không chỉ tạo ra khe hở non nớt, mà động tác ra vào càng thêm mạnh mẽ, theo mỗi một lần thăm dò ra vào, chất lỏng trong suốt từ từ dính bết vào bàn tay anh.

“A. . . . . A. . . . .” Cô kêu khê, cảm thấy niềm vui sướng không tên đang đến gần cô.

Chợt, toàn thân cô căng thẳng, thể hiện khoái cảm. . . . .

Diêm Vệ biết cô đã chuẩn bị tốt, vì vậy giờ hai chân vô lực cô lên, đặt tại bên hông của mình.

“Nhi Linh, sẽ có chút đau, chịu đựng một chút. . . . .” anh nhẹ giọng trấn an bộ mặt đỏ hồng của cô, sau đó chậm rãi đem phần thân đầy nhẹ vào.

“A. . . . . Đau. . . . .” cô cau mày, khê hô.

“Muốn anh dừng lại sao?” Anh lo lắng, dừng động tác lại, cái trán cũng rỉ ra mồ hôi, giống như chịu đựng khổ sở cực mạnh.

Cô không nói gì, chẳng qua là vòng tay chặt ôm cổ anh, thâm tình đem môi anh đào đặt lên môi mỏng kia.

“Nhi Linh. . . . .” anh vong tình mút môi của cô, eo ếch động một cái, đem vật to nóng đưa hoàn toàn vào trong cơ thể cô.

“Ừm. . . . . A. . . . .” cảm giác đau đớn xé rách khiến cô chảy ra nước mắt, nhưng thân thể mềm mại vẫn dán chặt thân thể nam tính, kết hợp làm một thể.

Anh lặng lẽ đợi thân thể cô thả lỏng, sau đó chậm chạp đưa vật sưng đau, hưởng thụ cảm giác hợp làm một.

“Ừ. . . . . Ừ. . . . .” cô không khỏi bật ra tiếng rên thỏa mãn yêu kiều.

Anh lập tức dùng bàn tay mình vuốt ve chân ngọc, cố ý câu dẫn dục vọng non nớt của cô. Đợi đến khi hai chân buộc chặt tại thắt lưng mình, anh không chút do dự tăng lực, mỗi một lần đụng chạm làm thân thể mềm mại chấn động không dứt.

“A. . . . .” Cô không chịu đựng nổi việc anh cuồng mãnh xâm chiếm.

Nam căn nóng nảy không ngừng tới lui trên con đường hẹp, vừa hưởng thụ cơ thịt ôm trọn, vừa triển khai bản năng của phái mạnh.

Bên tai không ngừng truyền tới tiếng va chạm, anh càng mạnh mẽ xỏ xuyên hoa tâm, sau đó đem hai chân của cô nâng tới bả vai, để cho phân thân cứng rắn có thể xâm nhập càng dễ dàng, mà động tác càng thêm cuồng nhiệt

“Không. . . . . Không cần. . . . .” Cô lắc đầu, cảm giác mình đã không thể chịu đựng nhiều kích tình hơn nữa.

Nhưng động tác người phía trên không có dừng, ngược lại càng thêm mạnh mẽ, mỗi một cái đều hướng đến hoa tâm yếu ớt, cho đến khi cả hai không ngừng run rẩy reo hò, anh mới đem dịch trắng tuôn vào hoa huyết. . . . .

“Có khỏe không?” anh thấp giọng hỏi thăm cô gái phía dưới, ti mi hôn vào gò má hồng hồng của cô.

Cô đỏ bừng mặt, không dám nhìn anh, lắc đầu.

Anh cười nhìn cô xấu hổ, cũng không nói gì thêm, cứ như vậy ôm cô mà ngủ. . . . .

★☆☆☆☆

Diệp Nhi Linh tỉnh lại trong lòng ngực Diêm Vệ, cảm giác hạnh phúc bất tận tràn ngập tâm trí.

Anh yêu cô! Hơn nữa, bọn họ còn suốt đêm. . . . . Trời ạ! Không thể suy nghĩ! Đại sắc nữ! Nhưng cô cảm thấy dường như mình đang nằm mộng! Bởi vì hạnh phúc này không thật. . . . .

“Đang suy nghĩ gì?” Đột nhiên vang lên một câu hỏi.

“Em thật hạnh phúc!” Cô ngơ ngác trả lời, sau đó mới giật mình: “A! anh đã tỉnh!”

Trời ạ! Mất thể diện chết đi được! Cô xấu hổ không dám nhìn anh, bên tai lại truyền đến tiếng cười sáng lãng.

“Ha ha! em thật là thẳng thắn!” Diêm Vệ mỉm cười nói, vẫn không quên trộm hôn một cái.

“anh đừng cười nữa. . . . .” Nhìn nụ cười mê người của anh, cô cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng lên: “Em. . . . .em đi tắm. . . . .”

“Tắm sau đi. . . . .” anh đè thân thể cô xuống, khóa miệng vẫn còn cong lên.

“Tại sao?” Vừa mới hỏi xong, cô đã nhìn thấy đáp án rõ ràng trong mắt anh, lập tức xấu hổ, không biết như thế nào cho phải.

Nhưng mà, Diêm Vệ lại rất nhanh chóng triển khai động tác, chỉ chốc lát sau đã tìm được u cốc giữa hai chân cô, lập tức đem ngón tay thon dài thăm dò vào.

Đợi đến khi ái dịch tiết ra, anh mới đem nam căn đã sớm cứng rắn đặt giữa hoa huyết, sau đó mạnh mẽ ra vào đường hẹp trơn trượt.

Mới vừa còn đỏ mặt không dứt, Diệp Nhi Linh lúc này đã sớm lâm vào kích tình, còn không ngừng rên rỉ, phảng phất giống như khích lệ động tác của anh, rất nhanh cổ vũ bản năng vốn có của đàn ông.

nam căn to và dài càng ra sức đâm vào nụ hoa mềm mại, đầu lưỡi ẩm áp quét qua lại trên da thịt trắng bóc, lưu lại vài điểm ấn ký đỏ thắm.

Cô không tự chủ được, đem bắp đùi đặt lên hông của anh, thừa nhận anh mạnh mẽ đoạt lấy, cho đến cũng khi không chịu nổi, cô mới run rẩy xụi lơ phía dưới anh.

“Nhi Linh. . . . .” anh yêu thương gọi tên cô, lực tấn công của eo ếch càng ngày càng kịch liệt, phân thân to khỏe không ngừng xuyên vào hoa huyết. . . . .

Nghiêng người, Diêm Vệ để cho Diệp Nhi Linh nằm sấp trước mặt anh, nam căn cứ rấn không chậm trễ ra vào đường hẹp, tư thế giao hoan cuồng đã khiến cô lập tức kêu lên.

“Vệ. . . . .” Cô hốt hoảng muốn né tránh, lại bị anh chế trụ eo nhỏ.

“Ngoan. . . . .” anh vừa hôn lỗ tai của cô, vừa đem bụng dưới khỏe mạnh đập mạnh vào mông người phía dưới, hai thân thể quấn quít kịch liệt chấn động.

“Ừm. . . . . A. . . . .”

Khoái cảm đánh thẳng vào giác quan thần kinh, càng khiến cô rên rĩ ái muội.

Thân thể cường tráng của anh nằm sấp trên tấm lưng mảnh mai, nhưng cô không có chút cảm giác nặng nề, ngược lại, nhiệt độ nóng này không ngừng kích thích cô muốn nhiều thêm, khiến cô không tự chủ được mà có động tác đáp trả anh.

“ừm. . . . . Nhi Linh. . . . . em thật giỏi. . . . .” anh ca ngợi cô. đầu lưỡi ẩm áp liếm dọc theo viền tai duyên dáng, cố ý câu dẫn ham muốn nhiều hơn của cô.

Anh lại dùng đầu gối tách hai chân cô ra, hai tay bám chặt ở eo nhỏ, khiến động tác ra vào càng sâu càng mãnh liệt.

“A! Không cần! Vệ. . . . .” cô không được mà cầu xin tha thứ, nhưng vẫn nghênh đón anh chạy nước rút.

Anh tràn đầy tình lực làm người mới nếm thử mùi vị tình dục tư như cô có chút chịu không nổi, nhưng cô không biết nên từ chối cái loại vừa mệt mỏi lại vừa vui vẻ sung sướng này thế nào, chỉ đành mặc cho anh cố tình làm vậy.

“Nhi Linh. . . . .” Anh thấp giọng gọi tên cô, gương mặt tuần tú vì kích tình mà đỏ ửng.

“Vệ. . . . . Vệ. . . . .” Cô nhiệt tình hưởng ứng, bàn tay nắm ga giường dùng sức trở nên trắng bệch.

Càng ngày càng mãnh liệt, mồ hôi trong suốt nhỏ xuống tấm lưng ngọc ngà, mà cô chỉ có thể nắm chặt ga giường, cùng anh nghênh đón khoảnh khắc lại tới. . . . .

★☆☆☆☆

Kích tình đi qua, Diêm Vệ ôm Diệp Nhi Linh vào phòng tắm.

Anh hài lòng nhìn những dấu vết đỏ thắm mà mình để lại trên thân thể tuyết trắng này, khó kìm lòng nổi lại hôn cô, cho đến khi cô tức giận thở hổn hển mới buông ra.

“Đi học trễ rồi. . . . . bây giờ chắc gần trưa rồi nhỉ?” Lần đầu nhìn thấy thân thể mình và đàn ông khác giới, khiến ánh mắt cô thật không biết nên cất chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là mở miệng dòi đi sự chú ý của anh.

“Xin nghỉ đi! Anh mang em đến Diêm Minh.” Anh lấy khăn lông, dịu dàng lau chùi thân thể của cô.

“Ừ. . . . .” Cô thuận theo gật đầu, chỉ chốc lát sau, lại cảm nhận được anh có động tác xấu: “em tự mình lau. . . . .”

“Không. . . . .” Anh mỉm cười nói, “Anh lau giúp em, sau đó em lại lau giúp anh!”

“A? !” Cô kinh ngạc trừng lớn mắt, ngay sau đó lắc đầu quầy quậy, “Không muốn!”

Mặc dù cái gì bọn họ nên làm cũng làm rồi, không nên làm thì cũng làm xong, nhưng phải như vậy tiếp xúc với thân thể của đàn ông, cô sẽ lo lắng chết mất. . . . .

Hơn nữa, da thịt anh vừa mới đụng vào cô đã thấm ướt mồ hôi. . . . . rất hấp dẫn đó. . . . . Ặc. . . . . Không được! Cô đang suy nghĩ gì vậy!

“Em đang suy nghĩ gì?” Diêm Vệ buồn cười nhìn cô nữ sinh nhỏ đang lắc đầu mạnh liệt trong ngực.

“Không có gì!” Cô vội vã lắc đầu, khuôn mặt lại càng hồng thắm.

Anh chỉ cười không nói, nhưng vẫn cố ý lau người cho cô.

mặc dù Diệp Nhi Linh cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không dám đẩy anh ra, không thể làm gì khác hơn là cố gắng dòi đi lực chú ý của mình.

“Hôm nay đi Diêm Minh làm gì ạ?”

“Gần đây có một số việc còn chờ xử lý, anh đã mấy ngày không có đi.”

“A. . . . .” Cô biết anh không đi vì cái gì, bắt gác có chút áy náy, “Kia. . . . . Minh Chủ có tức giận hay không?”

“Sẽ không, anh ta biết.” Trên thực tế là Diêm La đuổi anh ra ngoài, nói đúng là không muốn ngày ngày nhìn một tòa núi băng, muốn anh tìm cô về xong, mới có thể ra đến Diêm Minh.

“Đem em đi theo, anh cảm thấy phiền không? Nếu như có thì. . . . .” Lời còn chưa nói hết, tất cả đều vào trong miệng của anh.

Khi anh trừng phạt bằng nụ hôn nặng nề xong, mới cau mày nói: “Sao em lại làm phiền anh được chứ? Không cho phép em nói như vậy nữa!”

“Không phải em có ý này, em là nói các anh muốn bàn bạc chuyện quan trọng, em sợ quấy rầy. . . . .”

“Sẽ không, em cũng có thể dạo chơi chung quanh Diêm Minh, nơi đó rất đẹp.”

“Có thật không?” Nghe anh nói thế, cô cũng có chút mong đợi.

Diêm Minh không chỉ là chỗ làm việc của anh, mà là nơi anh lớn lên. Cô rất muốn đến đó! Không biết cộng sự lớn lên cùng anh có ghét cô hay không? Ở? Tại sao cô lại có cảm giác như sắp ra mắt cha mẹ chồng vậy?

“Lại đang nghĩ cái gì?” Anh hôn trán cô, gọi hồn cô trở về.

Cô mỉm cười, “Không có gì! Chỉ rất vui vẻ!”

“A? Phải không? Nếu anh khiến em vui vẻ như vậy, bây giờ em cũng nên giúp anh lau người chứ?” Anh ranh mãnh nói, quả nhiên lại làm cô đỏ bừng mặt.

“Không được mà! A. . . . .”

Sau đó, tiếng kêu sợ hãi của cô gái thỉnh thoảng truyền ra từ trong phòng tắm, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười to trầm thấp, sau đó lại chuyển qua tiếng rên rỉ yêu kiều.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật rực rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Xu

Về mặt từ vô cùng lo lắng tức giận chuyển sang nhẹ nhàng yêu say đắm

Bàn tay thương tiếc khẽ lau đi lệ nhòa trên mi cô

Thân ái, cầu xin em đừng khóc. . . . .

(thân ái: cách gọi thân mật của 2 người yêu nhau)

Diệp Nhi Linh theo Diêm Vệ đi tới Diêm Minh, đôi mắt to linh hoạt khó nén nỗi tò mò mà nhìn khắp tòa nhà được trang bị đủ loại công nghệ này.

Mặc dù không biết bên trong Diêm Minh như thế nào, nhưng chỉ đứng ở cổng là có thể tưởng tượng được bên trong đẹp cỡ nào, bốn phía là cảnh núi sông tươi đẹp, làm cho thị giác của con người rung động.

“Oa! Nơi này thật đẹp!” Cô sờ một tấm gỗ điêu khắc, ra sợ hãi kêu lên.

Cô vốn tưởng rằng tổ chức Diêm Minh sẽ nằm ở một nơi kín đáo mà hoang vắng, không nghĩ tới lại ở cánh rừng là thành phố không xa, hơn nữa diện tích ở đây không hề nhỏ chút nào!

Theo theo như lời Diêm Vệ nói, người đứng đầu đầu tiên của Diêm Minh đã mua cả đỉnh núi này, còn xây vách tường ngăn ở lưng chừng núi.

Mấy nghìn căn phòng xây thành vòng tròn là nơi ở là làm việc của 12 chi nhánh Diêm Minh, nhưng sau đó các chi nhánh phải tổ chức kinh doanh ở một vùng khác nhau, nên không quy định thành viên nhất định phải ở tại một nơi nào đó, chỉ có tình huống đặc biệt mới triệu tập bốn Đường chủ cùng 12 chủ chi nhánh.

Vì vậy, ở nơi này chỉ còn Minh chủ Diêm La cùng đám anh em, dĩ nhiên còn có những đứa trẻ mà họ nhận nuôi.

“Tại sao anh không ở đây? Sao bảo vệ được Minh chủ?” Diệp Nhi Linh nói ra nghi ngờ trong lòng.

Cô biết Diêm Vệ là người bên cạnh Diêm La, nhưng hai người họ ở hai chỗ khác nhau, đi ô-tô qua cũng mất gần một tiếng, lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?

“Bình thường thì khi nào anh ta ra cửa mới cần anh bên cạnh, với lại thân thủ của Minh chủ cũng không kém anh mấy đâu, tự vệ rất dư dả.” Diêm Vệ cười đáp.

“A? Minh Chủ rất lợi hại phải không? Thế vợ Minh Chủ đâu? Có phải giống nữ trung hào kiệt trong tiểu thuyết kiếm hiệp không?” Cô tò mò trừng lớn mắt hỏi.

Diêm Vệ nghe vậy, không khỏi cười lên, “Vợ Minh Chủ có phải nữ trung hào kiệt thì anh không biết, nhưng mà bây giờ cô có một bé gái rất được anh ta cưng chiều đó!”

“Bé gái?” Diệp Nhi Linh không hiểu.

“Đi thôi! Đi vào thì em sẽ hiểu.” Diêm Vệ nhẹ nhàng nắm tay của cô đi vào một cánh cửa.

*****

Sau khi bước qua cửa, một đại sảnh tráng lệ được lát hoàn toàn bằng đá cẩm thạch, nhưng mà, trừ người đàn ông và một cô gái nhỏ ngồi ở vị trí cao nhất, cũng chưa thấy ai khác, cả căn phòng càng lộ vẻ trống trải.

“Tối rồi?” gã đàn ông tuấn mỹ nhìn hai người Diêm Vệ nói.

Mặc dù khuôn mặt anh tuấn tã khí không có một nụ cười, nhưng Diệp Nhi Linh có thể cảm nhận được anh ta không có sự bài xích về việc xuất hiện của mình.

Không nghĩ tới còn có người nhìn được hơn cả Diêm Vệ! Hơn nữa cái khí thế vương giả trời sinh thật đúng là không thể bỏ qua, không có người nào thích hợp với khí đó hơn anh ta!

Nhưng mà, người khiến cô tò mò nhất là cô gái nhỏ được anh ta ôm trong ngực, khuôn mặt xinh xắn, tóc dài thả tự nhiên đến ngang eo, hơn nữa làn da trắng hồng thật là dễ thương!

Chẳng lẽ cô chính là “bé gái” trong miệng Diêm Vệ? Vợ Tương lai của Minh chủ?

Không thể nào? ! Bé còn nhỏ như vậy mà!

“Ừ!” Diêm Vệ gật đầu một cái, cầm chặt tay mềm mại của cô, sau đó nói: “Cô ấy là Nhi Linh, là vợ tương lai của tôi.” Nói xong, anh cười nhìn Diệp Nhi Linh bên cạnh, còn cô lại là đỏ bừng mặt, không biết làm thế nào cho phải.

Diêm La ôm cô gái nhỏ, ánh mắt có thâm ý khác nhìn hai người, tựa hồ đối với việc Diêm Vệ giới thiệu rất hài lòng, sau đó lại hỏi: “Chuyện điều tra thế nào rồi?”

Nói đến công việc, Diêm Vệ lập tức nghiêm mặt nói: “Đúng là có chuyện bọn người đó gây bất lợi với chúng ta, nhưng cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ động tác gì, hiện tại rất khó đoán trước được điều gì, mà chúng ta cũng không được ra tay trước.”

Nhìn Diêm Vệ một chút, gương mặt Diêm La vô vị, “Ừ! Đúng vậy, việc nàu cứ đến đó đã!”

“Nhưng mà, cũng có lời đồn rằng bọn họ có quen biết người của Diêm Minh, có lẽ có nội gián.”

“Nội gián? Ở đây, trừ tôi ra, cũng chỉ còn lại có Diêm Lệ và Diên Tuấn, còn có ba con quý nhỏ nữa, nếu như những thành viên khác thật sự là nội gián thì cũng không tiếp cận được tôi, đừng lo lắng.”

“Có phải hay không là. . . . .” Diêm Vệ nhìn bé gái kia một cái, ngụ ý hết sức rõ ràng. Vạn nhất cha của cô vẫn có vây cánh trong Diêm Minh, có thể tùy lúc trả thù, đó cũng chuyện có thể xảy ra. Mặc dù trẻ con không có tội, nhưng thân phận của cô như vậy, rất dễ cho những kẻ có ý xấu lợi dụng thao túng, cho dù bây giờ không có, nhưng tương lai chưa chắc sẽ không, huống chi bây giờ cô còn là thân cận nhất của Diêm La.

“Cậu có thể nghi ngờ đứa bé sáu tuổi sao?” Diêm La cười lạnh nói, hình như không vui khi nghe anh nói thế.

“Cô ta mới sáu tuổi, tất nhiên không thể nào hiểu rõ tất cả ân oán. Nhưng nếu bị người lợi dụng, tôi sợ là tương lai sẽ có một ngày. . . . .” Lời nói tiếp theo dù anh không nói thì Diêm La cũng hiểu được.

“Em sẽ phản bội tôi sao?” Diêm La cầm lấy cằm của cô bé, tà mị cười nói: “Tôi lại muốn nhìn cách báo thù của con nít đấy!”

“Đau đau. . . . .” Cô gái nhỏ nức nở nghẹn ngào kêu đau, nước mắt lăn xuống hai gò má.

lúc này Diêm La mới buông tay ra, không có đỡ dành cũng không trách mắng, chẳng qua là ôm cô vào trong ngực, việc làm này lại có thể thành công khiến cô bé ngừng khóc.

Một màn này khiến Diệp Nhi Linh phải trợn mắt hốc mồm. Gã đàn ông to lớn này đang ôm cô gái bé ấy, thấy thế nào cũng không hợp với lễ thường. . . .

Cô len lén nhìn Diêm Vệ, phát hiện anh không có phản ứng với hình ảnh kì lạ trước mắt, tám phần là đã quen rồi.

“Thế nào?” Diêm Vệ bắt quả tang cô liếc trộm, buồn cười hỏi.

“Không có! Em có thể dạo chơi xung quanh không? Các anh từ từ tán gẫu!” Cô vội vã khoát khoát tay, mượn cớ muốn rời khỏi.

“Ừ, chờ lạc đường.”

“Sẽ không, em sẽ trở lại tìm anh.” Diệp Nhi Linh mỉm cười, nhanh chóng chạy ra cửa.

“Cô ấy hình như rất sợ tôi?” Diêm La cười hỏi.

“Ai không sợ anh?” Diêm Vệ hỏi ngược lại, sau đó nhìn nhau cười.

Diệp Nhi Linh giống như đang lẩn trốn, sau khi ra khỏi đại sảnh, liền một mình đi dọc theo hành lang vòng tròn, nhưng mà mỗi cánh cửa đều được cài mật mã, không thể nào vào trong, nên cô chỉ có thể đi vào vườn hoa ở chính giữa.

Cô không biết được cái vườn hoa này rộng cuộc rộng bao nhiêu, chỉ cảm thấy chân của cô khá mỏi, căn bản không thể đi tiếp được, đành dừng lại chiêm ngưỡng cảnh đẹp xung quanh.

Đang lúc cô đang muốn trở về tìm Diêm Vệ, thì cô lại nhìn thấy một cặp song sinh dễ thương gần bụi hoa hồng.

“Hi!” Cô chào hỏi hai bé.

“Chào chị!”

Hai đứa trẻ nở nụ cười giống nhau như đúc.

“Chào chị! em là Hường Dương Hi, còn nó là em song sinh Hường Dương diễm của em.”

Cô bé mồm mỉm ăn mặc đẹp chủ động tự giới thiệu mình, rất dễ nhìn ra rằng bé thông minh lanh lợi.

Mà đứa em trai ngoan ngoãn đứng bên cạnh bé lại luôn mỉm cười vui vẻ, có thể hơn mười năm sau sẽ là một thằng đàn ông khiến bao nàng ngất ngây đây.

“Chào các em, chị tên là Diệp Nhi Linh.” Cô tò mò nhìn bọn họ, hoàn toàn không ngờ tới lại gặp người khác ở chỗ này, hơn nữa lại là đứa trẻ dễ thương như vậy.

Cô đang muốn mở miệng hỏi thăm lai lịch bọn họ, Hường Dương Hi đã vượt lên trước một bước.

“Chỉ vào bằng cách nào vậy? gác cổng Diêm Minh rất nghiêm mà!”

“A. . . . . Là Diêm Vệ dẫn chị vào đây.” Vừa nhớ tới việc anh nói mình là vợ tương lai, cô lại đỏ mặt.

“A. . . . . Yêu nhau!” Hường Dương Hi cười cười, lại hỏi: “Vậy Diêm Vệ đâu? Sao lại để một mình chị ở đây? Không sợ chị lạc đường à?”

“Anh ấy đang nói chuyện cùng Minh Chủ, tối nay trở về chị tìm anh ấy cũng được.” Diệp Nhi Linh cười đáp, trong lòng không khỏi kinh ngạc về Hường Dương Hi còn bé như thế đã biết Diêm Vệ là ai.

Nhưng mà nghĩ lại, nghe khẩu khí của bé, dường như có quan hệ với Diêm Minh rất mật thiết, chẳng lẽ chị em hai bé chính là bị hai đứa trẻ trong số những đứa trẻ được nhận nuôi? Thế thì biết thành viên Diêm Minh là đương nhiên rồi.

“À! Chúng ta tới đó chơi trò trốn tìm đi! Mỗi lần chỉ có em với Tiểu Diễm chơi, thật nhàm chán!” Hường Dương Hi đề nghị.

Mặc dù chị em họ thoát nhìn thông minh hơn người, nhưng dù sao cũng còn con nít, vừa nhắc tới chơi trò chơi đã nở nụ cười vui vẻ.

Không biết cô gái nhỏ xinh đẹp bên cạnh Diêm La có như thế hay không?

“Các em sao không tìm. . . . . À. . . . .” Diệp Nhi Linh đột nhiên không biết nên xưng hô như thế nào với “Bé gái”.

Nhưng mà Hường Dương Hi lại đoán được cô nói người nào, “Chị là bé bé à?”

“Ừ!” Sao ai cũng kêu là bé gái? Chẳng lẽ bé ấy không có tên sao?

“Không được đâu! Diễm La không cho phép người khác đến gần bé bé!” hai chị em đều lắc đầu.

“Tại sao?” Cô rất tò mò. Một người đàn ông khỏe mạnh như Diễm La ở cùng một cô bé sáu tuổi làm cái gì? Cô cũng không nghĩ là anh ta sẽ chơi trò trốn tìm với bé.

“Ai biết được? Diễm La từ trước đến giờ đều vậy!” Hướng Dương Hi bĩu môi, một lát lại nói: “Một ngày nào đó, em sẽ cho anh ta biết hối hận!”

“A?” Diệp Nhi Linh rất ngạc nhiên. Không nghĩ tới bé dám gọi thẳng tên Minh Chủ, mà hình như không thích việc ấy của anh ta. Chẳng lẽ bé gái kia có liên quan gì đến bé sao? Nhìn bé có chút bất bình.

“Trời ạ! Chúng ta chơi trốn tìm đi!” nụ cười Hướng Dương Hi biến đổi, lại trở về thành rục rờ

“À. . . . . Được. . . . .” Diệp Nhi Linh cũng không hỏi, cùng hai đứa trẻ chơi trò chơi.

“Mười chín, mười tám, mười bảy. . . . .” giọng bé trai ngây thơ đếm, hai cô gái một lớn một nhỏ vội vàng tìm một chỗ trốn thật tốt cho mình.

Diệp Nhi Linh chạy lung tung vào một căn phòng không khóa cửa, không nghe thấy được tiếng Hướng Dương Hi kêu.

“Năm, bốn, ba, hai, một. . . . . Đã xong chưa? em bắt đầu bắt người đấy!”

Giọng nói non nớt vang vọng khắp hành lang, chẳng được bao lâu sau đó, lại biến đổi thành tiếng thét chói tai.

“Chị! Chị đứng đây khi nào? Làm em sợ muốn chết!”

Hướng Dương Diễm vừa mở ra mắt đã nhìn thấy khuôn mặt chị mình gần trong gang tấc, bị dọa cho sợ, phải lùi về sau mấy bước.

“Không cần chơi nữa! Chị ấy bị giam ở trong phòng hội nghị rồi!” hai cánh tay Hướng Dương Hi ôm ngực, bắt đấm dĩ nói.

“A? Vậy làm sao bây giờ?” Hướng Dương Diễm nghe vậy cũng nhăn mày lại.

Cậu bé phiền não như vậy không phải là không có nguyên nhân, bởi vì tất cả cánh cửa của Diễm Minh đều có một thiết kế đặc biệt, chỉ cần vào một cửa ải, thì phải dùng thẻ thành viên dành riêng cho cửa đó mới có thể mở ra. Dù chị ấy là người của Diễm Vệ, cũng tuyệt đối không có khả năng phải có cái loại thẻ đó, dù sao muốn cô phải trải qua khảo sát của Minh Chủ, bốn Đường chủ cùng với mười chi nhánh mới được, ngay cả bọn họ được ở Diễm Minh cũng không có!

“Đương nhiên là nói cho Diễm Vệ! Chúng ta không có thẻ từ! Ngốc quá đi!” Hướng Dương Hi dùng ngón tay chọc vào trán em trai.

“A! Đúng vậy!” Hướng Dương Diễm chỉ có thể gật đầu tán thành.

“Vậy thì đi thôi!”

*****

Lúc này, Diệp Nhi Linh phát hiện mình bị khóa trái ở trong phòng hội nghị dĩ nhiên là hết hoảng không biết nên làm thế nào.

không biết hai đứa trẻ kia có thông báo Diễm Vệ tới cứu cô hay không? Lỡ không thì sao? Diễm Vệ tìm cô thế nào? Anh có tức giận hay không?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong đầu của cô cũng thoáng qua vô số phỏng đoán, càng nghĩ càng hoảng hốt, cô rốt cục không nhịn được mà rót nước mắt.

Đột nhiên, cô phát hiện ngoài cửa có tiếng động, mấy giây sau, cánh cửa rốt cục mở ra, đứng ngoài cửa chính là vẻ mặt lo lắng của Diễm Vệ.

“Nhi linh!” Anh đi về phía trước, ôm cô vào trong ngực.

“Anh đừng tức giận! Em cũng không biết sao cửa lại khóa trái, em mở không ra, cho nên. . . . .” hai mắt cô đầm lệ nhìn anh, cho đến khi môi của anh hôn lên nước mắt cô.

“Đừng khóc, anh không tức giận đâu.”

“Sao anh biết em ở đây?”

“Là Tiểu Hi và Tiểu Diễm nói cho anh biết, cũng may là Tiểu Hi vừa lúc thấy em trốn vào trong phòng họp, mới biết em bị khóa trái đây.”

“Ừ! Em thật sợ không ai biết em ở đây. . . . .”

“em sợ à?” Anh cười nói: “Anh còn nhớ có người nói sẽ tìm được đường trở lại tìm anh mà nhỉ?”

“Em đáng thương thế mà anh còn cười em!” Cô đầm nhẹ anh một cái.

“Được rồi. . . . . Không cười em nữa, Nhưng mà anh bị em làm giật mình, không biết em hại chết bao nhiêu tế bào não của anh đây nè! Cho nên em phải bồi thường mới được.” Anh nói với giọng không có ý tốt.

Mới vừa thấy cô khóc có vẻ mảnh mai động lòng người, anh đã không kiềm chế được dục vọng rồi.

“Anh. . . . . anh muốn làm gì?” Diệp Nhi Linh biết câu hỏi của mình là thừa, cho dù ai cũng nhìn ra được ý đồ trong mắt của anh.

“Em cảm thấy thế nào?” Anh một tay kéo cô về phía, hôn mạnh lên lên cánh môi kiều diễm ướt át.

“A. . . . .” Hai tay bị kiềm chế khiến cô không thể chống cự được, chỉ có thể mặc cho anh hôn đến không thở nổi.

Anh thuận thực cởi áo sơ mi của cô ra, bàn tay bừa bãi xoa bóp đôi anh đào trắng nõn, đầu lưỡi ẩm áp trên chốc miêng của cô, nhanh chóng trên chốc dục vọng.

Đợi đến khi hai anh đào béo mập cứng rắn đứng thẳng, môi của anh mới dời xuống dưới, hướng tới ngực cô, càn rỡ liếm láp làm cô hơi đau.

“Ừ. . . . .” Cô khó nhịn phát ra rên rỉ, thậm chí ôm cổ của anh, ngầm cho phép việc anh tiến thêm một bước.

Anh để cho cô ngồi ở trên bàn, cánh tay dài thăm dò vào làn váy, tìm u cốc giữa hai chân, vừa hôn cô vừa đưa đầu ngón tay thon dài tiến vào, triển khai động tác giầy vò trên đùa.

“Ừm. . . . . a. . . . .” Môi của cô bị anh chiếm lấy, cảm nhận được tay của anh ra vào trong cơ thể cô, kích thích liên tục khiến cô run rẩy.

Anh càng thêm đắc ý gia nhập hai ngón tay, tăng nhanh đong tác ra vào, chỉ chốc lát sau đã khiến thân thể mềm mại hồng hào mê người, cũng làm cho môi đỏ mọng bật ra tiếng rên rỉ.

Anh chậm rãi rút ngón tay ra, không bao lâu liền thay thế bằng nam căn để cho trong đũng quần xông vào thay.

“A. . . . .” Cô thất thanh thét chói tai, ngay sau đó phối hợp anh chạy nước rút mà lướt động thân thể.

Anh một lần lại một lần đem mình chôn thật sâu vào cô, vừa cảm nhận sự thít chặt mềm mại, vừa lắng nghe tiếng cô rên rỉ vì anh.

“Ừm! A. . . . . A. . . . .” Hai chân của cô không tự chủ được kẹp chặt hông anh, làm cho anh có thể xâm nhập vào sâu hơn.

Rốt cục, anh đem mầm móng của mình rướn vào hoa kính mềm mại, kết thúc một lớp kích tình. . . . .

*****

“Không được! Không cần!”

Diệp Nhi Linh hoảng hốt muốn ngăn cản động tác Diêm Vệ, không biết mấy lần kích tình giao hoan xong, toàn thân cô đã xụi lơ vô lực.

Hết lần này tới lần khác, tình lực anh tràn đầy, khiến cô hô to không chịu nổi, đừng nói là chỗ này xa lạ làm anh càng thêm kích động?

“Ừm. . . . .” Cô giùng giàng, nhưng vẫn bị anh xoay người lại.

Còn chưa kịp hồi thần, vật cứng nóng này từ phía sau cô hung hăng đâm vào trong cơ thể, khiến cô phát ra tiếng than thở vừa không vui lại vừa như thỏa mãn.

“Ừ. . . . . Ừ. . . . .”

nửa người trên của cô nằm sấp ở mặt bàn, khe hông béo mập nghênh đón động tác càng ngày càng mãnh liệt đánh thẳng vào.

Diêm Vệ đem phân thân lại một lần nữa đưa vào hoa huyết mềm mại, sau đó triển khai động tác ra vào, hai tay to cũng không ngừng bầu vèo hai khóa anh đào.

“Không. . . . . Không cần!” Cô rốt cục không nhịn được cầu xin tha thứ, thân thể mềm mại cùng không vì cô mà dừng lại.

“Ngoan. . . . . Nhi Linh. . . . .” Anh an ủi người dưới thân đang nức nở nghẹn ngào, nhưng động tác phân thân cũng không giảm chút nào, ngược lại là không ngừng đụng chạm lấy hoa tâm giữa đùi, cho đến khi đạt tới cảnh giới, anh mới đem mình chôn thật sâu trong hoa tâm kích tình run rẩy. . . . .

“Vệ. . . . . xin anh dừng lại. . . . .” Diệp Nhi Linh lần nữa giật mình, khi nam căn trong cơ thể thức tỉnh, vội vàng cầu khẩn người đàn ông khiến cô mệt mỏi không chịu nổi này.

Diêm Vệ lúc này mới đem phần thân rút ra khỏi thân thể của cô, ngồi xuống trên ghế, thừa dịp cô không phòng bị, đem tay của cô đặt vào dự vọng của mình.

“A! Không muốn nữa!” Diệp Nhi Linh vừa xấu hổ lại sợ, muốn hất tay của anh, nhưng không được .

“Giúp anh!” Anh khó nhịn yêu cầu, kiềm chế lại khiến anh toát ra nhiều mồ hôi, làm cô lộ vẻ do dự.

Cô biết anh rất thống khổ, nhưng cô phải làm loại chuyện đó, đơn giản là mắc cỡ chết người, làm sao bây giờ. . . . .

“Nhi linh. . . . .” Anh lại kêu, ôn nhu đặt lên cánh môi khẽ run kia.

Khi anh nhẹ nhàng làm vậy, cô từ từ quên lãng cảm giác xấu hổ, bàn tay tuyết trắng êm ái ôm lấy dự vọng nóng bức của anh, chậm chạp khuấy động trên dưới.

“A. . . . . Ừ. . . . .” Anh phát tiếng rên vui thích, khích lệ cô càng tiến một bước.

Vì vậy, cô lén mật ve vuốt vật nam tính xa lạ, nhìn dự vọng của anh tại trong tay mình không ngừng to lên, dự vọng phảng phất cũng bị trêu chọc.

Môi của cô dọc theo nam căn cứng rắn trượt xuống, liếm từ vùng ngực đến rốn anh, sau đó mới nuốt trọn lấy nam căn —

“A. . . . .” Anh đè lại đầu của cô, khát vọng hơn.

Cô không lưu loát liếm láp nam căn nóng hổi, mặc dù khuôn mặt khó nén khỏi ngượng ngùng, cô vẫn cố gắng lấy lòng anh.

nhìn trong mắt anh tất nhiên hết sức thương tiếc, nhưng dự vọng khiến anh bắt đầu nâng thân thể ra vào trong miệng nhỏ của cô.

“Ừm. . . . .” Cô giống như thống khổ cau mày, chỉ có thể mở rộng cái miệng nhỏ, miễn cưỡng phun ra nuốt nam căn khổng lồ.

“A! Thật là giỏi. . . . .” Anh vong tình reo hò, một mặt tăng nhanh tần suất đẩy đưa, cho đến khi chất lỏng màu trắng chảy ra từ khoe miệng cô, anh mới cam tâm rút khỏi chiếc miệng nhỏ nhắn ấy.

Sau đó, anh để cô vui trong ngực mình, chợp mắt nghỉ ngơi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Xu

Vào một buổi chiều chạng vạng, Diệp Nhi Linh giống như thường ngày ở trong phòng bếp thu xếp bữa ăn tối của cô và Diêm Vệ.

Kể từ khi cùng Diêm Vệ công khai quan hệ, trên mặt cô ngày ngày cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, chỉ cần vừa nghĩ tới anh, cô sẽ bắt đầu cười khúc khích.

Thật sự là kim chế không được sao! Ai bảo anh đối xử tốt với cô đến thế, khiến cô cảm nhận được hạnh phúc chưa từng có, thậm chí cô còn hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không nữa, dù sao tất cả cũng quá mức tốt đẹp .

“A! Cũng sắp đến sáu giờ rồi, anh cũng nên trở lại. . . . .” Diệp Nhi Linh liếc nhìn đồng hồ báo thức, tự lẩm bẩm.

Mới đang nghĩ như vậy, không bao lâu đã nghe đến tiếng cửa mở.

Là anh trở lại!

Diệp Nhi Linh sôi nổi chạy đến phòng khách, nụ cười đã có chút đỏ ửng.

“Anh đã về rồi!” Cô mỉm cười xấu hổ.

“Ừ!” Anh thâm tình nhìn khuôn mặt ửng đỏ như lòng đỏ trứng gà, ôm cô vào trong ngực. “Hôm nay ăn cái gì?” Anh vừa hỏi vừa gò má trắng mịn.

“Ừ. . . . . cơm. . . . .A! Thật là nhạt! Còn có một chút món ăn gia đình. . . . .” Cô đỏ mặt trả lời anh.

“Ừ!” Anh gạt đầu một cái, hôn lên môi của cô.

“Món ăn sẽ nguội mất. . . . .” Cô lẩm bẩm kháng cự, hai chân vì nụ hôn của anh mà mềm yếu.

Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, chậm rãi nói: “Anh rất đói. . . . .”

Mặc dù anh nói như vậy, nhưng hai chân căn bản không muốn di động, ngay cả đôi môi khô gọi cũng còn dừng lại ở bên tai của cô.

Thật tê dại! Anh đói không phải là bụng. . . . .

“Đói thì ăn cơm thôi!” Cô cố làm trấn định, nhưng vẫn đỏ bừng khuôn mặt nhỏ.

“A. . . . .” Anh buộc chặt cánh tay đặt ở trên eo nhỏ, da thịt nóng bỏng nói rõ anh đói khát chính là tình dục chứ không phải là món ăn.

“Không, không được!” Cô vội vã đẩy anh ra, “Ăn cơm trước đã!”

Cô biết nếu không vội vàng đẩy ra, gã đàn ông không biết tiết chế này nhất định sẽ đem cô làm món cơm tối mà ăn sạch sẽ tron bóng.

Nhưng mà, đàn ông đói khát không dễ đuổi như vậy, trong chốc lát, hai tay lại không an phận nhích lại gần.

“Ừm. . . . . anh nghĩ muốn. . . . .”

“Không được!” Cô phải kiên quyết một chút, nếu không người mệt chết tuyệt đối là mình.”Ăn cơm trước đi! Bụng em rất đói!” Cô trở tay ôm lấy hông chắc chắn của anh, cộng thêm ánh mắt to vô tội nhìn người nọ.

Đây chính tuyệt chiêu của cô! Mặc dù Diêm Vệ là một người đàn ông khí phách. Nhưng chỉ cần cô kiên trì, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô.

Quả nhiên, không bao lâu, cánh tay trên người liền hơi buông lỏng, sau đó bên tai truyền đến giọng nói có chút bất đắc dĩ của anh: “Được rồi!”

Diệp Nhi Linh cố nén cười trộm, tiếp tục ra sức làm nũng, “Ừ! Anh là tốt nhất!” Nói xong, cô vẫn không quên dâng lên phần thưởng là cái hôn lấy lòng.

Thật vất vả mới đem được gã đàn ông trước mắt lừa gạt đến trước bàn ăn, cô mới len lén thở phào nhẹ nhõm. Ai bảo anh luôn tinh lực tràn đầy đến đáng sợ, nếu cô không có dũng cảm nói không, thì bây giờ cô cũng đầu hoa mắt choáng rồi.

Hai người vừa mới ngồi xuống, tiếng chuông cửa đã vang lên, trong cùng một lúc, mí mắt Diệp Nhi Linh nhảy lên mấy cái, ngực cũng khó chịu.

“Sao vậy?” Diêm Vệ nhận thấy được sự khác thường của cô, lo lắng sờ sờ gương mặt cô.

“Không sao.” Cô cho anh một nụ cười.

Anh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó đứng dậy, “Anh đi mở cửa!”

★☆☆☆☆

“A. . . . .chị. . . . .” Diêm Vệ vừa mở cửa ra, ngây ngẩn cả người.

Ngoài cửa là một người đàn bà trung niên, khuôn mặt lại có chút giống Diệp Nhi Linh. . . . . Không! Phải nói là Diệp Nhi Linh được di truyền từ khuôn mặt của bà, bởi vì bà chính là người mẹ mất tích nhiều năm của Diệp Nhi Linh_Dương Thục Phương.

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của bà, thì đây không phải lần đầu tiên bà gặp Diêm Vệ. Trên thực tế, trước khi bà và chồng li dị, bọn họ đã quen biết .

“Diêm Vệ, Tôi. . . . .” Dương Thục Phương há mồm muốn nói.

Nhưng vào lúc này, Diệp Nhi Linh ngồi chờ Diêm Vệ, không kềm chế được tính tình chạy tới.

“Vệ, là ai vậy?” Nhìn thấy bà, cô lập tức cả kinh kêu lên: “Mẹ!”

“Nhi Linh!” Dương Thục Phương vừa thấy được Diệp Nhi Linh liền rơi lệ , đưa tay muốn ôm cô, lại bị cô tránh né.

Diệp Nhi Linh cố ý không nhìn khuôn mặt khóc lóc của bà, muốn đem cửa đóng lại, hành động này lập tức bị Diêm Vệ ngăn cản.

“Nhi Linh!” Anh có thể hiểu được tâm tình cô bay giờ, nhưng đây là chuyện phải giải quyết.

Vì để tránh việc Diệp Nhi Linh lần nữa đem mẹ đứng ngoài cửa, Diêm Vệ mời Dương Thục Phương vào cửa, đương nhiên Diệp Nhi Linh rất bất mãn, nhưng cô cũng chỉ có thể yên lặng đi theo họ đến phòng khách ngồi xuống.

“Đã lâu không gặp.” Diêm Vệ lễ phép lên tiếng chào hỏi Dương Thục Phương, vẻ mặt cũng hết sức ngưng trọng, ai bảo sắc mặt cô gái bên cạnh lại khó coi như vậy? Trời ạ!

“Diêm Vệ, cảm ơn cậu giúp tôi chăm sóc Nhi Linh.” Dương Thục Phương cảm kích Diêm Vệ, cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Nhi Linh lại chuyển thành thống khổ. “Nhi Linh, mẹ xin lỗi con, nhưng con nghe mẹ giải thích, có được hay không?”

“Giải thích làm gì! cha cũng sẽ không trở lại!”

“Nhi Linh. . . . .”

“Sự thật là sự thật! Ban đầu nếu bà không vứt bỏ cha con tôi, cha cũng sẽ không buồn chán trong lúc bệnh tình nguy kịch. . . . .”

” không phải mẹ có ý muốn vứt bỏ con! Là cha con. . . anh ấy cố ý. . . . . Anh cố ý ép mẹ rời đi. . . . .”

“Bà đừng gạt tôi! Làm sao cha có thể làm như vậy! Cha yêu bà thế cơ mà. . . . .”

“Cũng là bởi vì cha con quá yêu mẹ. . . . .”

“Cô à, cô từ từ nói.”

“Từ Uyên phát hiện bệnh mình từ lâu rồi, cho nên cha con ấy cố ý kích mẹ rời nhà, còn cố ý không muốn để mẹ trở về. Khi đó, mẹ cho là cha con có người đàn bà khác, cho nên trong cơn tức giận, mẹ bỏ ra nước ngoài học. . . . .”

“Tôi không tin. . . . .”

“Là thật! Trước đây rất lâu, mẹ lấy cha con, bỏ dở chuyện ra nước ngoài học, cha con vẫn cảm thấy áy náy chuyện này, định chờ con lớn lên chút nữa thì mẹ sẽ đi học, nhưng mà. . . . . Cha con nhất định là sợ mẹ biết anh ấy ngã bệnh, sẽ ở lại chăm sóc anh, cho nên mới phải cố ý gây gổ với mẹ, khiến mẹ cho rằng cha con phản bội mẹ, nên mẹ mới rời hai người đi. . . . .”

“Sao bà không điều tra mà đã rời đi?”

“Ai nói mẹ không điều tra? Mẹ định dẫn con đi, nhưng anh ấy cố ý mang theo một người đàn bà xuất hiện trước mặt mẹ, nói đó là mẹ mới của con, không cho phép mẹ trở về tìm con, mẹ mới tin đó là thật. . . . .”

“Thế sao bà trở về nơi này? Tại sao biết tôi ở đây?”

“Mẹ học xong, có công việc ổn định mới muốn trở lại thăm con. Mẹ vẫn nhớ con và cha con, mẹ muốn gặp lại hai người, cho dù cha con không quan tâm mẹ nữa! Làm sao mẹ lại hiểu lầm chuyện đó nhiều năm thế chứ. . . tại sao ba con có thể như vậy. . . . .”

“Bà ấy nói đều là thật sao?” Nhìn mẹ mình khóc, Diệp Nhi Linh không khỏi hướng Diêm Vệ chứng thực. Anh là người bạn tốt nhất lúc cha còn sống, nhất định biết rõ nguyên nhân cha mẹ ly dị.

Diêm Vệ im lặng một lát, rốt cục gạt đầu chứng thật, “Mẹ em nói không sai, đây đều do cha em an bài. Cha em rất yêu cô ấy, không muốn làm cô đau lòng, nên mới có thể làm như vậy.”

Nghe Diêm Vệ nói xong, Dương Thục Phương càng buồn thêm, “Từ Uyên. . . . .”

“Mẹ. . . . .” Diệp Nhi Linh cầm tay của mẹ, “Thật xin lỗi! Con hiểu lầm mẹ nhiều năm như vậy, khó trách trước khi lâm chung, cha bảo con không thể oán hận mẹ. . . . .”

“Nhi Linh!” Dương Thục Phương ôm cô vào trong lòng, hiềm khích ruột cuộc được tháo bỏ.

★☆☆☆☆

“Nhi Linh, con có muốn ở cùng mẹ không?” Dương Thục Phương bắt an hỏi.

Không ngờ rằng bà sẽ hỏi như thế Diệp Nhi Linh dĩ nhiên là ngần ngại cả người, cô luống cuống nhìn về phía Diêm Vệ, biểu tình anh hết sức bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào.

“Mẹ biết Diêm Vệ chăm sóc con rất tốt, nhưng cô nam quả nữ ở chung một mái nhà, sẽ có lời ra tiếng vào, không bằng. . . . .”

“Không bằng cái gì? Con không muốn xa anh ấy!”

“Nhi Linh!”

“Vệ. . . . .” Diệp Nhi Linh nhìn Diêm Vệ, tình cảm mập mờ giữa hai người lúc này biểu lộ không sót chút nào, dĩ nhiên khiến Dương Thục Phương kinh hãi.

“Con, các con. . . . .”

“Tại sao không thể?” thấy mẹ mình nghi ngờ, lập tức Diệp Nhi Linh trở thành con nhím, cố ý biểu thị công khai quan hệ giữa cô và Diêm Vệ, “Chúng con

yêu nhau, có cái gì không thể?”

“Nhi Linh!” Dương Thục Phương sợ hãi kêu, ngược lại trách mắng Diêm Vệ, “Làm sao cậu có thể như vậy? Nó coi cậu như chú mà!”

Diêm Vệ còn tới không kịp nói chuyện, Diệp Nhi Linh đã cất giọng, “Chúng ta chỉ kém nhau ba tuổi, chẳng qua là cha biết anh ấy trước mà thôi!”

“Nhưng tại sao cậu có thể thừa dịp nó không noi nương tựa mà dụ dỗ?” Thân là người mẹ, Dương Thục Phương đem sai lầm này đổ hết lên đầu Diêm Vệ, không ngờ lại chọc giận con gái của mình.

“Anh ấy không dụ dỗ con! Mẹ đừng nói nhảm!” lời nói của Dương Thục Phương làm Diệp Nhi Linh phát bực, thậm chí cô còn muốn đuổi mẹ mình ra ngoài, “Bà đi đi! Nếu bà không đồng ý tôi và anh ấy, vậy không bằng nhắm mắt làm ngơ đi!”

“Nhi Linh!”

“Nhi Linh, không nên như vậy.” Diêm Vệ vội vàng ngăn Diệp Nhi Linh lại, hơn nữa hướng về phía Dương Thục Phương nói: “Có thể cho tôi một ít thời gian, tôi sẽ nói chuyện với chị sau.”

“Diêm Vệ, thật xin lỗi, là tôi. . . . .” Dương Thục Phương còn muốn nói điều gì lại bị Diêm Vệ ngăn lại.

“Không sao, tôi biết, chị đi về trước đi!”

“Vây. . . . . Đây là số điện thoại của tôi, liên lạc với tôi!” Dương Thục Phương đưa danh thiếp cho Diêm Vệ, khỏ sở nhìn Diệp Nhi Linh phía sau anh một cái, sau đó mới chán nản rời đi.

☆ ☆ ☆

Dương Thục Phương vừa đi, Diệp Nhi Linh rốt cục bộc phát.

“Tại sao anh không lập tức từ chối bà ta? Tại sao còn phải nói chuyện với bà ấy?”

“Nhi Linh, Bà ấy là mẹ em. . . . .”

“Bà ấy không phải! Mẹ em ở mất tích nhiều năm trước rồi!” Diệp Nhi Linh giận dữ hét to.

“Nhi Linh, đó không phải là lỗi của bà ấy.”

“Nhưng mà bà ta vừa trở lại đã muốn chia rẽ chúng ta!” Đây là điều cô không thể chịu được. Cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ cách xa Diêm Vệ, cho dù chuyện cô nên trở lại bên cạnh mẹ là đúng, nhưng bắt cô dứt bỏ tình cảm này, cô không làm được!

“Bà ấy chỉ muốn bảo vệ em!”

“Có anh bảo vệ em là đủ rồi!” Cô vui mặt vào ngực của anh, giống như là sợ anh rời đi, ôm anh thật chặt.

“Nhi Linh, trở lại bên bà ấy đi!”

“Anh nói cái gì?” Diệp Nhi Linh không thể tin được lời mình vừa nghe. Anh có ý gì? Anh không muốn ở cùng cô? Không cần cô nữa sao?

Không! Tại sao có thể!

“Có phải anh không quan tâm em nữa không? Vậy thì nói rõ đi! Cần gì phải lấy lý do để đá em đi” Cảm xúc uất ức khiến giọng cô đang lại, làm cho Diêm Vệ nhức đầu không thôi.

“Sao anh có thể không muốn em chứ?” Anh lập tức ôm chặt cô khi cô đang muốn chạy đi.

“Anh không muốn! Nếu không tại sao muốn đuổi em đi?”

“Anh không phải là muốn đuổi em đi! Em đừng nghĩ như vậy nữa, một ngày nào đó, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ .”

“Em không muốn, em không muốn!” Diệp Nhi Linh điên cuồng lắc đầu, căn bản không nghe Diêm Vệ giải thích.

“Nhi Linh! Nghe lời anh, trở về bên cạnh mẹ em đi.”

“Bắt em phải rời xa anh bằng lý do ấy sao?”

“Nhi Linh, đừng nói bậy, nếu em nói những lời như vậy nữa anh sẽ tức giận!”

“Anh tức giận? Còn em? Em sẽ thế nào?”

“Em nói cái gì?”

sắc mặt của Diêm Vệ rốt cục chìm xuống , nhưng Diệp Nhi Linh đang nổi giận căn bản không rảnh bận tâm cảm nhận của anh, chỉ muốn thổ lộ ủy khuất của mình.

“Anh tính như vậy sao! Sao không nói sớm để tôi chết tâm luôn đi!”

“Rốt cuộc em muốn thế nào?” Diêm Vệ vuốt cái trán, hết sức nhức đầu.

Anh thật không biết cô gái nhỏ này rốt cuộc uống lộn thuốc gì, anh chỉ muốn cô trở về bên cạnh mẹ cô, chưa từng nói muốn đuổi cô đi, anh làm như vậy tự có sắp xếp của anh, tại sao cô không hiểu được vậy?

Theo tình hình bây giờ, cho dù anh giải thích, cô cũng không nghe.

“Dù sao ngày mai anh cũng sẽ nói mẹ em tới đón.”

“Sao không muốn bà ấy tới bây giờ luôn đi? Sớm muộn gì anh cũng bỏ tôi thì bỏ nhanh một chút cho thoải mái!” mặc dù trong lòng Diệp Nhi Linh hết sức khổ sở, nhưng miệng vẫn tức giận, đồng thời cũng khiến Diêm Vệ giận thật sự.

“em . . . . .” Cô ấy bị sao vậy? Hoài nghi anh có người khác sao, không làm người ta không tức giận cũng khó. “Được! Bây giờ anh sẽ gọi, được chứ?” Dứt lời, anh lập tức ấn số điện thoại gọi cho Dương Thục Phân, rồi quay sang nói với cô.”Mẹ em lập tức tới ngay, em nên đi chuẩn bị hành lý đi.”

“Anh. . . . .” Diệp Nhi Linh lau nước mắt, chạy về phòng mình.

☆ ☆ ☆

“Nhi Linh, đừng nữa khóc. . . . .” Dương Thục Phương đau lòng nhìn con gái.

Từ khi cô được bà đón về nhà xong, cô đều khóc, khiến bà vô cùng đau lòng. Nhưng mà, trừ việc an ủi và nói dỗ dành cô, bà không biết dùng phương pháp gì để cô ngừng rơi nước mắt được.

Diệp Nhi Linh nói một câu nói rất nhỏ.

“Con nói gì?” Dương Thục Phương nghi ngờ nhìn con gái.

Diệp Nhi Linh đột nhiên cầm hai tay của bà, sợ hãi hỏi: “Anh ấy không quan tâm tôi nữa đúng không? Anh ấy nói với mẹ thế phải không?”

“Nhi Linh. . . . .” Dương Thục Phương bây giờ mới biết con gái thật lòng yêu Diêm Vệ, nếu không thì cô cũng không khủng hoảng thương tâm như vậy.

Lựa chọn của bà đúng hay sai? Tuy Diêm Vệ là bạn của Từ Uyên, nhưng chỉ hơn Nhi Linh có ba tuổi.

Tuổi sòng sòng nhau, lại ở chung một nhà, cho dù hai người yêu nhau cũng không phải là vi phạm luân lý? .

Nếu như là vậy, sao bà có thể nhẫn tâm nhìn con mình khổ sở?

“Nhi Linh, con nói mẹ nghe, Diêm Vệ là bạn của mẹ. . . . .”

“Cầu xin mẹ đừng giải thích nữa!” Diệp Nhi Linh quay đầu, cho rằng mẹ muốn nhắc lại chuyện cũ.

“Không! ý mẹ là, mẹ biết Diêm Vệ nhiều năm như vậy, thấy cậu ta mặc dù trẻ tuổi, nhưng là người thành thực chừng mực, cậu ấy muốn con về bên cạnh mẹ, nhất định tự có dụng ý của cậu ấy, con cũng phải tin tưởng chứ.”

“Mẹ. . . . . mẹ không phải phản đối chúng con sao?” Diệp Nhi Linh nâng mắt lên nhìn mẹ.

“Khi mẹ mới vừa biết chuyện này, trong lúc nhất thời đương nhiên không cách nào tiếp nhận việc bạn mình có quan hệ với con. Thế nhưng, vài ngày này, mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, con rất yêu cậu ta, đúng không?” Dương Thục Phương nhìn đôi mắt dầm lệ của con gái, nhìn được sự khẳng định của cô mới tiếp tục nói: “Con nói đúng, con chỉ kém cậu ấy ba tuổi, cũng không phải là họ hàng thân thích, hơn nữa đã có quan hệ, mà Diêm Vệ lại là người đàn ông ưu tú như vậy, cho nên mẹ sẽ không phản đối các con.”

“Mẹ. . . . .” Diệp Nhi Linh không biết lấy lời nào để diễn tả tâm trạng mình bây giờ.

Cô không nghĩ rằng mẹ sẽ tha thứ bọn họ như vậy, nguyên tưởng rằng bà sẽ phản đối đến cùng, nhưng bây giờ thì ngược lại, cổ vũ cô, nhưng mà. . . . .

“Nhưng anh ấy đã. . . . .” Anh đã đuổi cô ra ngoài!

“Sẽ không ! Diêm Vệ không phải là người như vậy.” Dương Thục Phương rất tự tin biện bạch cho Diêm Vệ.

Bà biết Diêm Vệ là một người công tư phân minh, ngay cả cuộc sống cũng rõ ràng ngay thẳng; ngày đó cậu ấy sẽ thừa nhận quan hệ với con gái mình,

tuyệt đối là bởi vì anh cũng chìm đắm trong tình yêu này.

Chỉ tiếc, cô con gái khờ khạo của bà còn tưởng người ta là kẻ bội tình bạc nghĩa.

“Nhưng tại sao anh không muốn ở cùng con?”

“Con có thể đi hỏi cậu ấy, đừng giận dỗi nữa.” Dương Thục Phương xoa gương mặt con gái, khích lệ nói.

Bà chỉ có thể giúp Diêm Vệ tới đây, ai bảo cậu ta thừa dịp bà không chú ý đã bắt cóc tim của con gái bà, đương nhiên phải để cậu ta bị hành hạ.

Huống chi, muốn coi chuông phải tìm người buộc chuông, bà giúp cậu ta nói rõ ràng có ích lợi gì, dù bà nói nhiều hơn nữa, cũng thua xa một câu nói của cậu ta, hãy để cho bọn họ tự mình giải quyết.

“Ừ. . . . .” Diệp Nhi Linh gật đầu một cái.

“Được rồi, đi ngủ sớm đi! Con ngủ ngon.” Dương Thục Phương hôn gò má Diệp Nhi Linh, giúp cô khép cửa phòng.

“Mẹ ngủ ngon!” Diệp Nhi Linh rốt cục nở nụ cười, âm thầm quyết định ngày mai sẽ phải nói rõ ràng với Diêm Vệ.

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Xu

Trong một nhà kho cũ rích, hai kẻ đàn ông có vẻ mặt lén lút đang đem một nữ sinh mặc đồng phục trung học buộc chặt vào ghế gỗ, trong lúc đó, hai người còn bắt chọt cao giọng nói chuyện với nhau, không chút nào sợ quấy rầy cô gái ngủ mê man.

“Mày xác định nhà con bé này có nhiều tiền?” Gã đàn ông trung niên nam có khuôn mặt đầy sẹo hỏi thẳng em bên cạnh.

“Dĩ nhiên! Đi học có người đưa kẻ đón! Chẳng qua trước kia là xe BMW thể thao, bây giờ đổi thành xe Mercedes-Benz!”

“Có tiền như vậy! cuối cùng thì mày cũng có chút cống hiến!”

“Nhưng mà. . . . . anh hai à, lần này chúng lấy danh nghĩa Xích Ma bắt cóc con bé, có thể bị gì hay không?” gương mặt thằng đàn em sầu lo.

Thật ra thì hai người bọn họ chẳng qua hai tên côn đồ không có danh tiếng gì, bởi vì thiếu tiền xài nên nghĩ ra cách bắt cóc tổng tiền. Nhưng bọn họ cũng không muốn chọc giận người của Xích Ma.

“Mẹ nó! Cái mồm quạ đen của mày lại tái phát phải không! Chúng ta chỉ làm một vụ bắt cóc nho nhỏ, người của Xích Ma làm sao có thể biết được?”

“Cũng đúng! Vạy vạy nhất mẹ của con bé này chưa từng nghe qua danh tiếng của Xích Ma thì sao?”

“Cho dù không biết tên thì cũng biết chuyện nó bị bắt cóc chứ?”

“Cũng đúng. . . . . Ai! Anh hai. . . . .”

“Lại gì nữa! Tao chưa từng thấy kẻ bắt cóc nào lại rầy rà như mày đấy!”

“Nó tỉnh, có biết chúng ta không?”

“Đồ ngu!”

“Đau!”

“Không đau thì tao đánh mày làm gì? mắt của nó bị bịt kín rồi thì thấy tổ tiên nhà mày thôi, hiểu chưa?”

“Cũng đúng. . . . .”

Hai người đàn ông này rốt cục cũng cắt đứt cuộc nói chuyện, sau đó Diệp Nhi Linh cảm giác có người đứng ở trước mặt cô.

“Các người là ai?” Cô hoảng sợ hỏi.

Tan học xong, cô hẹn Diêm Vệ ở cổng trường học, không nghĩ tới một chiếc xe hàng nhỏ đột nhiên lao ra, trên xe còn có hai người, họ chụp thuốc mê, khi tỉnh lại nghe được là cô bị bắt cóc đến đây.

“Chúng tao là ai không quan trọng! Quan trọng là mẹ mày có thể đưa tiền chuộc mày trở về hay không?”

“Các người muốn làm cái gì?”

“Bắt cóc! Oh. . . . . anh hai! Sao anh đánh em?”

“Mày không còn việc gì làm hả? Em gái à, đừng có làm ồn! Đợi lát nữa thì mày có thể dễ chịu hơn! Chúng ta là người của Xích Ma đó!”

“Xích Ma. . . . .” Diệp Nhi Linh suy nghĩ nhanh chóng chuyển động.

cái tên Xích Ma này cô có ấn tượng, hình như tổ chức có ý đồ gây bất lợi đối với Diêm Minh. Chẳng lẽ bọn họ là muốn lợi dụng cô để uy hiếp Diêm Vệ?
!

“Em gái à, nếu biết Xích Ma, thì em phải ngoan một chút. . . . .” gã đàn ông không nhìn được mà nói.

“Các người gọi điện thoại tới cho gia đình tôi rồi ư?” Là gọi cho Diêm Vệ? Hay gọi cho mẹ?

“Đúng vậy! Chúng ta lấy số của mẹ mày trong điện thoại, đã thông báo bà ta tới chuộc mày về rồi.”

“Các người gọi cho mẹ tôi. . . . .” Tại sao? Mục tiêu của bọn họ phải là Diêm Vệ chứ? Sao không phải là Diêm Vệ?

Nhưng mà, mẹ nhận được điện thoại nhất định cũng sẽ thông báo Diêm Vệ tới cứu cô, vậy phải làm thế nào? Lỡ Xích Ma bày mưu hãm hại sẵn tại đây, Diêm Vệ tay một mình, là tuyệt đối không đấu lại!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Nhi Linh không khỏi trắng bệch, nhưng mà thân thể đột nhiên bị người vuốt ve, càng làm cho cô cả kinh biến sắc. . . . .

★☆☆☆☆

“A! Tránh ra, tránh ra. . . . .”

Tay chân bị trói chặt, Diệp Nhi Linh căn bản không cách nào tránh né bàn tay đang dao động trên người mình.

“anh hai à, làm vậy không được đâu? Chúng ta đòi tiền mẹ nó, không dùng hiếp con gái người ta chứ!”

“Mày biết cái gì? Lỡ mẹ nó đi báo cảnh sát , đến lúc đó tiền không có, con tin lại bị cứu đi, đây chẳng phải là lãng phí sao?”

“Nhưng mà. . . . .”

“Trời ạ! Đừng làm phiền tao! Mày ra ngoài cửa canh chừng đi!”

“Dạ. . . . .” Thằng đàn em bất đắc dĩ đáp, không dám nói thêm

Diệp Nhi Linh nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa cách, mới biết hiện tại chỉ còn lại cô và kẻ đâm ô kia.

“Không! Không muốn!”

“Đừng kêu! Nếu muốn kêu thì tao cho mày kêu đủ!” Gã bỉ ổi nói, bàn tay tiến vào trong quần học sinh.

“Không muốn!” Diệp Nhi Linh liều chết hét chói tai, nhưng tay chân của cô bị cột vào ghế. Căn bản không thể nào ngăn cản hành động đâm ô của gã.

“Ừ. . . . . Da thật mịn màng!”

“Không. . . . .” Cô dần dần cảm giác được một tia rét lạnh, càng làm cô kinh hãi chính là một cái tay đang trong đùi cô dao động vuốt ve, một tay còn lại là bò trước ngực của cô.

“Vú cũng khá lớn!” bàn tay thô lỗ xoa hai khóa anh đào của cô.

“Không muốn!” Cô thét ra nước mắt, cầu xin gã dừng tay.

Nhưng cô càng cầu xin, thì quần áo trên người lại từng tầng một bị cởi ra, bàn tay thô lỗ không khách khí xâm phạm vào da thịt của cô.

Diệp Nhi Linh lệ rơi đầy mặt, cũng không lực ngăn cản gã bạo hành, chỉ hy vọng Diêm Vệ có thể nhanh xuất hiện, để cho con ác mộng ngưng hẳn.

Có lẽ trời cao nghe được cầu nguyện của cô, tiếng kêu sợ hãi bên ngoài kho hàng cuối cùng cũng khiến gã dừng lại động tác .

Không bao lâu, cô chỉ nghe thấy hai gã bắt cóc cùng hỏi, “Mày là ai?”

“Diêm Vệ.”

Vừa nghe đến là Diêm Vệ tới, Diệp Nhi Linh không khỏi vui mừng.

“Vệ!” Cô gọi Diêm Vệ, người vừa đến cũng lập tức đánh bay hai tên bắt cóc, sau đó chạy về phía cô.

Nhưng mà, nhìn thấy áo cô không ngay ngắn, biểu tình Diêm Vệ từ mừng rỡ trong nháy mắt chuyển thành xanh mét.

“Là ai chạm em?” Lời này dĩ nhiên là hướng về phía hai tên kia.

” chỉ dọa mà thôi!”

Hai người cùng hít một hơi, sắc mặt giống như nhìn thấy quỷ.

Hai mắt bị bịt kín bằng vải đen, Diệp Nhi Linh không cách nào nhìn thấy Diêm Vệ, chỉ có thể nghe giọng nói lạnh như băng mới biết được sự tức giận của anh.

Sau đó, cô mơ hồ nghe thấy mấy tiếng kêu rên, tiếp theo đó là âm thanh vật nặng ngã xuống đất.

Trong chốc lát, vải băng mắt cô được cởi ra, rốt cục cô cũng nhìn thấy người đàn ông cứu mình.

“Vệ. . . . .” Cô ôm chặt lấy Diêm Vệ, mừng rỡ chảy nước mắt.

Sắc mặt Diêm Vệ cũng từ vô cùng lo lắng tức giận chuyển thành ôn nhu yêu say đắm, hai tay thương tiếc lau khôé mắt cô.

“Em có sao không?” anh khăn trương dò xét mỗi nơi trên người cô, thuận tiện sửa lại chiếc áo xốc xếch cho cô.

“Không có. . . . . Thật may là tới kịp. . . . .” Diệp Nhi Linh lắc đầu một cái, mới chú ý tới hai người nằm dưới đất.”Bọn họ. . . . .” Chẳng lẽ đã chết rồi? Cô sợ hãi.

“Chẳng qua là bất tỉnh mà thôi.” Diêm Vệ vỗ vỗ gương mặt của cô, muốn cô đừng khăn trương như vậy.

Vì không để cô nhìn thấy máu, anh giữ lại mạng sống cho hai kẻ đề tiện kia, nhưng mà chờ bọn anh tỉnh lại, đại khái sẽ cảm thấy sống không bằng chết, dù sao anh bẻ gãy tay chân của bọn họ, còn đánh gãy thêm vài cái xương sườn, tạm thời phải nằm bệnh viện nửa năm, mới có thể hại người lần nữa.

“Em rất sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với anh và Diêm Minh. . . . .”

“Đừng lo lắng, bọn họ chẳng qua là vài tên lưu manh còn con, chỉ lấy danh nghĩa của Xích Ma mà thôi!” anh liên tiếp trấn an cô.

Vốn dĩ anh nghe Dương Thục Phương nói là Xích Ma giờ trở quỷ, nên xin Diêm Minh cho thành viên ra mặt điều tra, nhưng người anh phái đi điều tra lại thông báo là hai kẻ du côn lưu manh gây nên, cho nên anh mới một mình tới trước.

Suy nghĩ một chút, hai tên kia cũng thật xui xẻo, người nào tốt không bắt, hết lần này tới lần khác lại bắt đi người trong lòng của sát thủ Diêm Minh.

“Vệ, chúng ta về nhà có được không? Về trước chỗ của anh, em có rất nhiều lời muốn nói với anh. . . . .” Diệp Nhi Linh kéo kéo vạt áo anh.

“Ừ. . . . .” Anh thương tiếc hôn một cái lên trán cô, sau đó ôm cô lên, đi ra khỏi kho hàng cũ nát.

☆☆☆

Diệp Nhi Linh vui trong ngực Diêm Vệ, ngửi mùi vị quen thuộc, khiến anh nhìn càng thêm thương tiếc.

“Đừng sợ! Không sao!” Anh hôn một cái vào làn tóc hơi ẩm.

Anh biết cô sợ hãi, cho nên vừa trở về đã lập tức mang cô vào phòng tắm tắm dội, đem tất cả bẩn thỉu tẩy sạch.

Nghĩ đến đây là lần đầu tiên anh không có tà niệm nhìn cô trần truồng.

“Mới vừa rồi, thiếu chút nữa là em bị. . . . .” Nhớ tới hành động của tên dâm ô kia, Diệp Nhi Linh không nhịn được cả người phát run.

“Ngaoan, đừng sợ!” Diêm Vệ vội vàng trấn an người trong ngực đang hoảng sợ, một mặt đem ly nước trên bàn để sát vào miệng cô. “Uống li nước ấm.”

“Ừ. . . . .”

Cô đem ly nước uống sạch, dần dần bình phục.

Diêm Vệ cảm thấy thân thể cô từ căng thẳng từ từ buông lỏng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hồi nãy em có chuyện muốn nói với anh, là chuyện gì?” Diêm Vệ yên lặng nhìn hai mắt cô, nhìn đáng đáp cô đã nghĩ thông suốt, nếu không, giờ phút này làm sao lại ngoan ngoãn vùi mặt vào trong ngực của anh.

“Mẹ đồng ý chuyện của chúng ta rồi, mẹ nói mẹ tin anh. . . . .”

“Ừ! Vậy em thì sao? Em có tin anh không?” Nhận được sự đồng ý của mẹ cô đương nhiên rất quan trọng, nhưng anh muốn đạt được sự tin tưởng của cô cơ.

“Em tin tưởng anh!” Diệp Nhi Linh vội vàng biện bạch, “Nhưng có chuyện em vẫn không hiểu. . . . .”

“Chuyện gì?”

“Tại sao anh lại để em trở về bên cạnh mẹ? Nếu anh còn yêu em, tại sao không muốn cùng em cùng một chỗ?” Sau khi nghe mẹ khuyên nhủ, cô tin tưởng anh còn yêu cô, nhưng tại sao bọn họ cần phải tách ra mới có thể tiếp tục yêu nhau?

“Điều mẹ em băn khoăn là rất bình thường, anh không hy vọng em bị người khác nghị luận.” Thì ra là cô còn chưa rõ dụng ý của anh.

“Em không đề ý!”

“Nhưng anh đề ý!” Diêm Vệ hít sâu một hơi, mới nói ra tâm tư của mình, “Anh bị người khác nói thế nào cũng không sao, nhưng em thì khác, anh muốn em sống thoải mái chung một chỗ với anh, ít nhất cũng phải được mẹ em cho phép.”

“Nhưng hiện tại em rất tự tại, rất vui vẻ mà! Hơn nữa mẹ đã đồng ý, tại sao em không thể trở lại?”

“Anh dĩ nhiên rất vui khi mẹ em đồng ý chuyện chúng ta, nhưng anh còn lo lắng ánh mắt của những người khác, dù sao, trong mắt người ngoài, anh còn là người giám hộ của em, không phải sao?”

“Vậy thì thế nào? Yêu là việc của chúng ta, cần gì nghĩ người khác nói thế nào!”

Diệp Nhi Linh quay đầu ra khỏi khác, cho đến khi Diêm Vệ dùng hai tay bưng lấy mặt của cô, cô mới nhìn thẳng thấy nhu tình cùng bất đắc dĩ trong mắt của anh.

“Thành thật mà nói, ngay cả lúc anh nghĩ mình chỉ là người giám hộ thì anh cũng thấy rất áp lực. Nếu như em trở về cùng mẹ, anh có thể lấy thân phận của một người đàn ông đến gần em, mà không phải là thân phận ‘bạn của cha em’.”

“Nhưng anh ở một mình như vậy, em sẽ lo lắng. . . . .” Cô rút cuộc hiểu rõ nỗi khổ tâm của anh, nhưng cũng khó nén được lo lắng.

Thì ra là anh suy tính chu đáo như thế, cũng là vì muốn cho tình cảm của bọn họ có thể có được sự coi trọng của mọi, mà cô lại chỉ nghĩ chỉ cần anh yêu cô là được, thật là quá ngây thơ!

“Đưa gối! Lo lắng cái gì? Anh nói rồi, chúng ta sẽ sống xa nhau không quá lâu, cho dù không ở cùng một chỗ, nhưng anh chắc chắn là mỗi ngày đều có thể gặp mặt.”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật!” Anh cương chịu vuốt vuốt đầu của cô, lại đùa giỡn: “Mà không được, không thể để vợ ở nhà mẹ vợ quá lâu được!”

Lần này, một câu nói tương tự như lời cầu hôn, thành công trấn an cảm xúc của Diệp Nhi Linh, chỉ thấy khuôn mặt cô lộ ra nụ cười xấu hổ, làn da xinh đẹp rắng hồng từ từ chạy từ mặt xuống cổ.

Cô xấu hổ dút dút áo sơ mi của anh, gắt giọng nói: “Ai nói muốn gả cho anh chứ?”

“Em không lấy anh làm chồng ư? Vậy cũng không được! Anh phải nghĩ cách để em gặt đầu mới được!” Nói xong, anh ôm lấy cô.

“A! anh muốn làm gì?” Cô bị dọa cho sợ, vội vàng ôm lấy cổ của anh.

“Vào động phòng trước đã! Như vậy thì em có chấp cánh cũng không thể bay rồi!” Anh mập mờ cười đáp, sau đó một cước đá văng ra cửa phòng, thực hiện ý đồ. . . . .

*****

Diêm Vệ rút áo ngủ trên người Diệp Nhi Linh đi, bàn tay ấm áp lục lọi khắp nơi trên thân thể mềm mại, cho đến khi cảm thấy thân thể cô cứng ngắc, anh mới dừng lại động tác.

“Vệ, thật xin lỗi. . . . . em sẽ sợ. . . . .” Cô nghĩ tới cánh tay kẻ đâm ô kia từng vuốt ve qua mình, cảm thấy một hồi chán ghét.

Diêm Vệ ôm ái nghịch sợi tóc xoắn xếch trên mặt cô, nói tiếp: “Ngoan, nhìn anh, anh ở chỗ này.”

“Ừ. . . . .” Cô lấy dũng khí ngược mắt nhìn anh tiếp tục, làm thế nào cũng không khiến thân thể khỏi run rẩy.

“Ngoan. . . . . Là anh!” Cho dù dục vọng bụng dưới đã đau nhức, Diêm Vệ vẫn kiên nhẫn dụ dỗ người phía dưới.”Để cho anh rửa sạch đoạn kí ức bản thù ấy.”

Anh vô cùng nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của cô, môi đỏ mọng dán giữa cổ, động tác khiến cô khó có thể kháng cự, trong chốc lát da thịt trắng như tuyết liền in dấu xuống một dấu đỏ.

“Như vậy trí nhớ về da thịt em đều thuộc về anh.” Anh nói nhỏ bên tai cô, hơi thở nhẹ nhàng làm xôn xao dục vọng của cô.

“Ừ. . . . .” Cô đưa tay ôm gáy anh, khích lệ anh tiến thêm một bước.

Diêm Vệ tự nhiên không làm cô thất vọng, dục hỏa dâng cao khiến anh đã sớm không thể chờ đợi mà đem đầu ngón tay thon dài thăm dò vào hoa huyết thấm ướt bên trong, mà cô chỉ có thể ưỡn người nghênh đón thăm dò cuồng mãnh của anh.

Khi cô vẫn còn lảng lảng với luật động của ngón tay anh, anh đột nhiên rút ngón tay giữa ra khỏi, thay vào đó là nhiệt năng dâng trào ——

“A. . . . .” trong cơ thể cô bỗng mất hồn đi niềm vui thích mà reo hò, thậm chí đừng đưa thân thể phối hợp luật động của anh.

“Nhi Linh, nhìn anh!” Anh đột nhiên đưa tay bụng lấy gương mặt cô, khó nhịn nói: “Người em yêu là anh! Chỉ có anh!”

“Vệ. . . . . Ừ. . . . . A. . . . .” Cô mừng như điên chảy nước mắt xuống, môi anh đào không khỏi vì người đàn ông cuồng dã ra vào mà bật ra tiếng rên rỉ mỉa mai.

Một hồi luật động ra vào cuồng nhiệt, cô rốt cục nhìn thấy vẻ mặt khô gọi của anh, vì vậy cong người lên nghênh đón anh phóng tinh hoa. . . . .

Ngay một khắc này, hai người đều có sự kết hợp cực kì gần bó. . . . .

Không biết qua bao lâu, mỗi một chỗ trong phòng đều lưu lại dấu vết kích tình, ngay cả đệm giường cũng xoắn xếch không chịu nổi, duy nhất không thay đổi là cơ thể hai người chặt chẽ dán sát vào nhau, cho tới bây giờ cũng còn lặp lại động tác mãnh liệt.

“Ừ. . . . . Không cần. . . . .” Diệp Nhi Linh vô lực ngăn cản, nhưng không ngăn cản được Diêm Vệ càng ngày càng cuồng dã đòi hỏi.

Anh không ngừng đem phần thân rút ra đâm vào hoa huyết ẩm ướt, lực đạo lần sau mạnh mẽ hơn lần trước, cho dù người ở dưới không ngừng cầu khẩn rên rỉ, nhưng anh cố ý đem hai người đến một cảnh giới tuyệt vời hơn.

“Ừ. . . . . Ừ. . . . .”

bắp đùi trắng như tuyết đã vì anh mà hư mềm, chỉ còn lại cánh tay mảnh khảnh dùng sức vịn vào tấm lưng của anh, cùng anh luật động.

“Nhi Linh. . . . .” Anh gọi cô, dùng đôi môi dịu dàng hôn lên nước mắt vì kích tình mà chảy ra, nhưng phần thân vẫn dùng sức ra vào thân thể mềm mại.

“Ừ. . . . . Ừ. . . . . A. . . . .” Cô khó có thể ức chế, bật ra rên rỉ.

Khi đạt tới cực điểm, cô đưa hai tay kéo anh về mình, song song ngã xuống thở dốc. . . . .

“Nhi Linh. . . . .” Diêm Vệ đem thân thể mềm mại hư mềm ôm vào trong ngực, thương tiếc hôn cô.

“Vệ, em mệt quá. . . . .” thuận thế ôm cổ anh, Diệp Nhi Linh thở khê, khuôn mặt nhỏ rắng hồng vì kích tình.

“Ừ. . . . . Thật xin lỗi. . . . .” Diêm Vệ hôn không ngừng lên mặt cô, không khỏi có chút hối tiếc do sự mạnh mẽ của mình.

Sao ý chí chịu đựng của mình ở trong cơ thể cô lại tan biến nhỉ? Về sau không được như vậy, cô sẽ không chịu nổi. . . . .

Không nghĩ tới, khi Diêm Vệ đang âm thầm cảnh cáo mình, Diệp Nhi Linh lại dặn dò anh.

“Khi em ở với mẹ, anh phải chăm sóc mình thật tốt đó! Nhớ phải ăn mỗi ngày ba bữa cơm. . . . .Trời ạ! Nghe em nói nè. . . . .”

Trong chốc lát, Diệp Nhi Linh đang phát biểu khí thế, rốt cục không nhịn được lên tiếng ngăn anh càng ngày càng bất chính mà vuốt ve.

“Ừ. . . . . anh đang nghe. . . . .” Diêm Vệ vừa nói vừa ở hôn lên màng tai nhạy cảm của cô.

Không phải anh hóa sắc, mà là cặp môi đỏ mọng trước mắt quá mức mê người. . . . . Nhìn, nhìn, anh lại không nhịn được hôn lên đó.

“Ghét nữa. . . . .” Cô khẽ giùng giàng, cái miệng nhỏ đỏ búng tiếp tục nhắc đi nhắc lại, “Còn có, không thể uống rượu khi chưa ăn, tắm xong thì phải lau khô tóc. . . . . A—”

Cuối cùng, cô bị ngưng hẳn bởi nụ hôn nóng bỏng cuồng dã của người nọ, một giai đoạn kích tình mới bắt đầu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Edit: Xu

Sau vụ việc bắt cóc, Diệp Nhi Linh lại trở về bên cạnh mẹ mình, nhưng vẫn thường xuyên qua lại với Diêm Vệ. Hai người bắt đầu giống những cặp tình nhân khác, hẹn nhau xem film, tình yêu nồng nàn chỉ tăng thêm chứ không giảm.

Vốn kế hoạch hai người là sau khi Diệp Nhi Linh tốt nghiệp đại học mới chịu kết hôn, nhưng người tính không bằng trời tính, Diệp Nhi Linh vừa bước vào đại học đã biết được mình mang thai, không thể làm gì khác hơn là tạm nghỉ học ở nhà chờ sinh, hai người cũng nói thành hôn dưới sự chứng kiến của mọi người.

Từ nay về sau, Diệp Nhi Linh luôn ở cùng Diêm Vệ, cùng vào Diêm Minh, nhưng mà Diêm Vệ bận rộn công việc, còn cô lại là vợ vàng tham gia trò chơi với hai chị em họ Hường.

“Cô ấy lại chạy đi tìm hai con quỷ nhỏ kia nữa à?” Diêm La hỏi người hộ vệ mặt mày hớn hờ bên cạnh.

“Ừ!” Diêm Vệ nở nụ cười cực kì rạng ngời, thật may là Diêm Minh đã giải tán, nếu không, nhất định anh sẽ hù dọa không ít người.

“Cũng tốt, khỏi phải bị hai con quỷ nhỏ kia đòi người của tôi.”

“Sao không để con bé chơi cùng bọn họ?” Diêm Vệ chỉ bé gái xinh đẹp.

“Không được, bé bé không nên có bạn chơi.” Diêm La vuốt ve cô gái nhỏ, nhếch lên một nụ cười tà mị. “Chỉ cần hầu hạ chủ nhân của bé là đủ rồi.”

“Ai là chủ nhân?”

“Không mượn cậu xen vào.” Diêm La nhú mi nói.

“Tiểu Hi sẽ quấy!”

“Hừ! Cậu bị nữ quyền đàn áp rồi! Hừ! kệ đi! Tôi yêu bé bé xinh đẹp.” Diêm La đem cô gái ngồi trên đầu gối kéo vào trong ngực, đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại hỏi: “Nghe nói việc Nhi Linh bị bắt cóc có liên quan đến Xích Ma?”

“Không, lần bắt cóc ấy chẳng qua là danh nghĩa Xích Ma mà thôi, trước mắt Xích Ma vẫn không có bất kỳ hành động.”

“Phải không?” Diêm La cau chân mày, lại nói: “Được rồi! Cậu đi tìm cô ta đi! Tôi thấy cậu sắp kiềm chế không được rồi? Nhanh đi đi!”

“Nói hay nhỉ, chứ không phải anh định đuổi tôi đi để anh làm việc à?”

“Hả? Tôi đuổi cậu làm gì?” Diêm La ôm lấy cô gái nhỏ, giả bộ nghiêm túc nói.

“Chỉ có anh mới biết.”

“Hừ!” Diêm La bĩu môi, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Đến.”

“Người nào. . . . .” Diêm Vệ buồn bực quá mức, quay người lại đã nhìn thấy một bóng dáng đi về phía anh.

“Vệ!” Diệp Nhi đứng trước mặt anh, khuôn mặt ửng đỏ nở nụ cười sáng lạn.

Trước kia, cô còn sợ khi đến Diêm Minh, nhưng bây giờ có thể nói là như cá gặp nước, mặc dù cô luôn cảm thấy sợ hãi Diêm La, nhưng những người khác hiện hoà đã hóa giải lá gan nhỏ bé e sợ.

“Chơi vui vẻ không?” Diêm Vệ cười nhìn cô vợ bụng đã to lên, tình cảm ấm áp không lời nào có thể diễn tả được.

“Trời ơi! Không được! Cháu vừa thấy núi băng cười! Có đúng không vậy?” Hường Dương Hi vừa đến, cổ làm vẻ mặt khiếp sợ, kêu to, vẫn không quên nháy mắt bảo em trai phụ họa.

“Ừ!” Hường Dương Diễm chỉ ngây ngô gật đầu, “Em cũng không từng nhìn Vệ cười, đây là lần đầu tiên!”

“Khụ khụ!” Diêm Vệ cố ho để tạo dáng vẻ nghiêm chỉnh, gương mặt tuần tú dần dần nổi lên một tầng hồng hồng.

Ngồi ở vị trí trên cao, Diêm La cũng xem xong vở kịch, mới lên tiếng ngăn cản chị em họ Hường trêu chọc Diêm Vệ.

“Không đi chơi, tới đây làm cái gì?” Nói xong, anh vẫn không quên liếc Hường Dương Hi một cái, phảng phất như cô sẽ mang đến điều phiền toái gì đó.

Kỳ quái, người bình thường nhìn thấy vẻ mặt tàn khốc của Diêm La đã sợ, bình thường không dám đến gần. Nên không có việc thì tuyệt không chạm mặt Diêm.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Hường Dương Hi năm nay bảy tuổi luôn xúc phạm người có quyền thế, cả ngày lẫn đêm chạy tới trêu chọc anh.

Nguyên nhân không phải là vì Bé bé ư?

“Chúng ta tới tìm bé ấy chơi!” Hường Dương Hi còn nhỏ nhưng chí khí không nhỏ, vừa trừng Diêm La, vừa chỉ vào cô gái nhỏ xinh xắn, nói rõ tới đây để đòi người.

“Lại tới nữa.” Diêm Vệ ở một bên không khỏi cười khò.

đến bây giờ anh vẫn không hiểu nổi, Hường Dương Hi thông minh hơn người, biết rõ Diêm La sẽ không cho, sao ngày ngày vẫn tìm đến gây chuyện? Như vậy đối với cô rốt cuộc có ích lợi gì? Đơn thuần chỉ vì chơi thôi sao?

Cô nên biết bé bé kia là ai? Là con của kẻ thù mà! Chẳng lẽ cô muốn báo thù?

Tóm lại, động cơ của cô không ai biết, ngày ngày tới cửa tìm người khiến anh cũng không kiên nhẫn nổi. May mà Diêm La thấy cô còn là đứa con nít nên không so đo nhiều, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao, chọc đến người của anh còn nguy hiểm hơn việc nhỏ lông trên miệng cọp nữa.

“Cháu có thấy phiền không?” Diêm La nhìn tiểu quý khắp nơi khiêu khích anh, nhưng sắc mặt lại biến đổi.

“Chú đưa người cho cháu, cháu sẽ không làm phiền chú nữa! Nếu không, ngày nào cháu cũng tới đòi người!”

“Tôi nói không! Dù ngày ngày đến đòi, tôi cũng sẽ từ chối hết.” mặt Diêm La lạnh lùng, không sợ đứa trẻ bị dọa.

“Chú. . . . . Ghê tởm!” mặc dù Hường Dương Hi rất tức giận, nhưng cũng không thể làm gì được Diêm La.

Nhìn thấy không khí có chút trầm xuống, Diệp Nhi Linh đứng xem cuộc chiến này giờ cũng không biết làm sao, may mắn có một nam một nữ đi vào, hóa giải thế cục lúng túng.

“Tiểu Hi lại gây chuyện với anh hai nữa sao?” Cô gái đứng cạnh Diêm Tuấn cười nhìn Hường Dương Hi đang tức giận, người sau lập tức chạy vào trong ngực cô kẻ lè.

“Cháu muốn cùng bé chơi!”

“Bé” dĩ nhiên là cô gái nhỏ trên đầu gối Diêm La, giờ phút này, cô còn bình yên vui đùa trong ngực Diêm La! Không bị chút ảnh hưởng nào của cuộc chiến lạnh vừa qua.

“Không phải có Tiểu Diễm cùng chị Nhi Linh sao, còn chưa đủ à?”

“Không đủ, chưa đủ! Cháu muốn bé ấy!”

“Ngaoan, đừng làm bướng nữa, Cô dẫn cháu đi ăn kem nha?” Cô gái rất kiên nhẫn dụ dỗ Hường Dương Hi, cuối cùng cũng đem bé rời khỏi.

“Chị lại gây họa nữa à?” người đàn ông vừa vào hỏi tiểu Diễm.

Diệp Nhi Linh lúc này mới phát hiện người đàn ông ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nở nụ cười sáng lạn, ngay cả mắt to cũng lóe ra ánh sáng.

“Ừ! Chị ấy lại cùng Diêm La đòi bé bé!” Hường Dương Diễm nói ra sự thật, nhìn kỹ, còn có thể nhìn cậu bé đã dựa vào người gã đàn ông.

“Hừ! Phiền muốn chết!” Diêm La không kiên nhẫn hừ lạnh.

Người đàn ông anh tuần bắt đầu cười, lúc này mới dặt cánh tay nhỏ bé của Hường Dương Diễm đi.

“Các người cũng trở về đi!” sắc mặt Diêm La có thể nói là lạnh đến cực điểm, ai chẳng biết bây giờ nên rời khỏi đây, Diêm Vệ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Vậy chúng ta đi trước .”

“Tạm biệt!” Diệp Nhi Linh sợ hãi nói lời chào đến Diêm La và “bé bé”, sau đó mới theo Diêm Vệ Ly rời khỏi đây.

★★★★☆

Vườn hoa, Diêm Vệ và Diệp Nhi Linh vừa mới kết thúc một nụ hôn nóng bỏng.

“Lần sau không nên đem em đến đây . . . . .” Diêm Vệ đem khuôn mặt đỏ hồng của vợ kéo vào trong ngực, hết sức bất đắc dĩ thờ dài nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì cả ngày thấy em khiến anh không làm được việc gì, thật sự là quá đau khổ!”

Diệp Nhi Linh nghe vậy, không khỏi đỏ bừng mặt, gất giọng: “Trời ạ! Làm sao anh chỉ biết nghĩ đến những thứ kia!”

“Ai bảo em là anh nghĩ đến những thứ ấy?” Diêm Vệ sợ cô nổi giận, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đừng rời! tại sao Tiểu Hi luôn muốn bé bé của Minh Chủ vậy? Các bé là chị em ruột sao?” “bé bé” thoát nhìn thật nhỏ, nói là em của chị em họ Hường cũng có khả năng

“Tiểu Hi chỉ có một đứa em trai.”

“Thế sao em ấy còn cố gắng muốn bé bé làm gì? Minh Chủ dữ như vậy, em tránh anh ta còn không kịp nữa là!” Nghĩ đến khuôn mặt lạnh như băng cùng với khí thế vương giả trời sinh, Diệp Nhi Linh ngược lại có chút sùng bái dừng khí của Hường Dương Hi.

“Tiểu Hi với bé bé có quan hệ gì?”

“Thật ra thì cha của bé bé hại chết cha mẹ của chị em nhà họ Hường.”

“Thế Tiểu Hi muốn báo sao? Làm sao có thể?” dù sao đi nữa thì Hường Dương Hi cũng không phải là đứa bé tàn ác đến vậy!

“Không biết nữa!”

“Hả?”

“Đừng lo lắng, Diêm La sẽ không so đo đâu. Anh ta sẽ không để bé bé rời đi được.”

“À. . . . .” Diệp Nhi Linh cái hiểu cái không gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề, “Vậy cô gái dốt Tiểu Hi đi là ai? Còn Tiểu Diễm cười vui vẻ với một người đàn ông nữa chứ! Thật kỳ quái đó! Bọn họ là ai?”

“Ha ha ha. . . . .” Diêm Vệ nghe vậy, không khỏi cười thật to, chỉ có anh biết sự kỳ diệu trong đó, tuy Diệp Nhi Linh không hiểu lại cũng cười theo.

“Đây là lần đầu tiên em thấy anh cười to như vậy!” Trong mắt của cô ẩn chứa tình yêu sâu đậm

Anh nhìn thấy, ôm cô thật chặt vào trong ngực, “À! Em thích không?”

“Thích. . . . .” Cô mắc cỡ cúi đầu, cho đến khi anh nâng cằm của cô, mới mỏng nhẹ nhàng in lên.

Hồi lâu sau —

“Nhưng mà. . . . . Bọn họ rốt cuộc là người nào?” rõ ràng trong Diêm Minhchỉ có mấy người, cô lại không biết là ai.

“Hừ! Lúc nào rảnh rồi anh nói cho em biết.” Anh lấy nụ hôn chặn lại câu hỏi của cô.

Ánh sáng màu vàng xuyên qua khe lá, chiếu lên thân thể đôi vợ chồng đang ôm hôn say đắm, nó giống như mũi tên của thần tình yêu, gắn kết họ lại thành một bức tranh hạnh phúc. . . . .

《The End 》

Bạn đang đọc truyện *Người Giám Hộ Ưu Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

